

Kiều Khuyển

Contents

Kiều Khuyển	1
1. Chương 1: Tiết Tử	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	13
4. Chương 4	22
5. Chương 5	32
6. Chương 6	37
7. Chương 7	37
8. Chương 8	46
9. Chương 9	57
10. Chương 10	62
11. Chương 11	69

Kiều Khuyển

Giới thiệu

Editor: tieunguyennguyen Truyện nằm trong Hệ liệt Sở Ái Phi Nhân: 1. Tuấn Hồ 2. Kiêu Khuyển 3. Dã

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kiieu-khuyen>

1. Chương 1: Tiết Tử

Mây mù mờ mờ, ánh sáng mờ phản chiếu dưới bóng tùng có hai vị tiên nhân đang đánh cờ, bọn họ bạch sam phiêu duệ, khí định thần nhân, không nhiệm phạm trần tục sự...

“Tồng Dung tiên nhân, người chẳng lẽ mặc kệ ba con thú kia trốn đi mà không quan tâm sao?”, lão đạo Tu Di đang cùng Tồng Dung, chủ nhân của Vân Tiên động thiên đánh cờ đột nhiên hỏi một câu.

“Ai, lão già này, người sao không chuyên tâm đánh cờ lại đột nhiên hỏi như vậy?”, Tồng Dung nhú mi.

“Mọi người đều đang bàn tán, còn người vẫn cứ như vậy không nhanh không chậm, làm cho những người khác...”, Tu Di liếc mắt nhìn hẩn một cái.

“Ta cũng không nôn nóng, bọn họ gấp làm gì?, Tòng Dung châm biếm, tay hạ một con cờ.

“Người cũng biết, tứ thú nghiệp chướng nặng nề, người thân là người giám sát lại không có động tĩnh gì, mọi người đều bàn tán, nói người căn bản không muốn tìm cách bắt ba con thú còn lại”, Tu Di nhìn bàn cờ, lập tức đi một nước để ngăn thế công của hẩn.

“Ta có nói không truy bắt chúng nó sao?”, Tòng Dung phe phẩy quạt lông, mi nhướng cao.

“Vậy vì sao người lại chậm chạp không hành động? Vì sao lại để chúng nó lưu luyến ở nhân gian ngàn năm?”

“Ai nói ta không có hành động?”, Tòng Dung hừ lạnh.

Tu Di ngẩn ra, ngạc nhiên nói ” chẳng lẽ người đã cho truy binh đi đuổi bắt, lần này là phái ai đi?”

“ thiên cơ không thể tiết lộ a! Tòng Dung thần nhiên cười.

“Phải không? người thật có lòng bắt chúng nó sao? Hồ nhi kia thì tính thế nào?thật vất vả mới bắt được trở lại,lại để cho nó chạy thoát”, Tu Di nghi ngờ.

“Hồ nhi trọng tình, nó tu sửa mấy ngàn năm cuối cùng triệt ngộ tính người, giải khai được mê chướng hình thú, đây là tạo hóa của nó, không thể ngoan cố không để cho nó đi”, Tòng Dung chậm rãi đáp.

“Chồn bạc kia là nhờ có nha đầu Lưu Tô cứu nó, hừ, người đừng cho là ta không biết, người biết rõ Lưu Tô một mình hạ phạm lại không ngăn cản, khẳng định là đã sắp đặt âm mưu”, Tu Di nheo mắt, tiện tay hạ một nước cờ, chặn đứng đường lui của đối phương.

“Ta chỉ là biết thời biết thế, dù sao Lưu Tô cũng là lợi khí để áp chế chồn bạc, từ nàng đi, ngược lại lại không làm hỏng việc”, Tòng Dung hơi cười, hạ một con cờ làm cho cục diện hoàn toàn thay đổi.

“Kế tiếp thế nào? Người đối phó với từng con thế nào? Theo ta biết, ba thú còn lại cũng không dễ đối phó như Hồ nhi”, Tu Di vừa hỏi vừa nghĩ kế sách thay đổi ván cờ.

“Đúng vậy, Hồ nhi tuy dã tâm lớn nhưng còn dễ khống chế, nhưng ba thú còn lại thì dã tính khó thuần, chúng nó không cần trở thành người, dã tính ngày một nhiều hơn cho nên phải tốn chút công phu...”, Tòng Dung trầm ngâm nói.

nga? Tu Di thấy hẩn phân tâm, mừng thầm, thừa cơ công thành chiếm đất.

“Khuyến nhi tham tài, kiêu ngạo. Phượng nhi hư vinh, phóng túng. Điều nhi chỉ sợ thiên hạ không loạn. Chúng nó sở hữu cá tính khác nhau, Hồ nhi lụy tình Lưu Tô, giảm đi không ít khí lực của ta, còn ba thú kia thì phải hốt thuốc đúng bệnh mới được”

“Hố thuốc đúng bệnh? chẳng phải nói muốn bắt chúng nó thì người đã sớm chọn được người? Rốt cuộc là người chọn ai?”, Tu Di đạo nhân tò mò vô cùng.

“Người cũng đừng hỏi, tóm lại, chúng nó vẫn ở trong lòng bàn tay của ta, theo ta thấy, không lâu nữa Khuyến nhi sẽ bị thu phục’, Tòng Dung đáp.

dùng cái gì thấy được? Tu Di ngạc nhiên nói.

“Khuyến nhi kiêu ngạo, luôn tự cho mình là giỏi, hạ phạm liên tục cho mình có thể ganh đua với người nhưng nó đã quên trong người vẫn còn lưu máu trung trinh, thiên chức của nó chính là bảo vệ, chỉ cần có người phục tùng nó, nó cũng không có cách ruồng bỏ...”, Tòng Dung xảo trá cười.

đây là ý tứ gì? Tu Di khó hiểu.

Lúc này một gã sai vặt bước vào, hướng Tòng Dung báo cáo ” tiên nhân, thời gian Bàn Nhược đại nhân trở lại Thiên giới đã gần đến, có nên chuẩn bị nghi thức tiếp giá nguyên thần của nàng?”

Tòng Dung còn chưa tiếp lời, Tu Di đã kinh hô ra tiếng.

“Là Tả Phụ Thừa Thiên cung, Bàn Nhược đại nhân? Người, cứ nhiên người dám thỉnh Bàn Nhược đại nhân tự thân xuất mã, Ngọc Hoàng có biết không?”

“Ai, thật là lắm miệng”, Tông Dung trừng mắt nhìn gã sai vặt

“Tông Dung, nên sẽ không phải muốn thu phục được Khuyến nhi chỉ có Bàn Nhược đại nhân đi?”, Tu Di giật mình.

“Người nói đi”

“Trời ạ, nha đầu kia nhìn rất mơ hồ, lại hay dọa người, nàng mà ra tay đại khái là ngay cảm chuyện lớn cũng bình thường đi”, Tu Di lẩm bẩm.

“Người nói quá, Bàn Nhược là quan văn, nàng chỉ là một nữ tử trời gà không chặt...”, Tông Dung cười nói.

“Đừng có dọa ta, người ta đều biết sức mạnh chân chính không phải là bạo lực mà chính là cái loại thoát nhìn không có lực ảnh hưởng, ta biết Bàn Nhược bề ngoài yếu đuối nhưng lực ảnh hưởng của nàng rất đáng sợ”, Tu Di nhú mày.

a..... Tông Dung nở nụ cười, Tu Di lão đạo, khá nghiêm túc.

“Đợi chút, vì sao Bàn Nhược không mang theo nguyên thần hạ phàm? Như vậy không phải cái gì nàng cũng không nhớ rõ sao?”, Tu Di lại hỏi.

“Đây là ý của nàng, nàng cho rằng như vậy sẽ rất thú vị”

“Thú vị? chuyện nàng thấy thú vị đều làm người ta cười không nổi...”, Tu Di lắc đầu, có điểm đồng tình với Khuyến nhi.

“Khó có dịp được hạ phàm chơi đùa, theo nàng đi”, Tông Dung vẫn là Tông Dung.

“Những người khác đâu? Ngay cả Bàn Nhược cũng xuất thủ như vậy đối thủ của Phượng nhi cùng Điều nhi nhất định cũng không nhỏ...”. Tu Di đột nhiên linh quang chợt lóe, thiếu chút nữa làm rớt quân cờ trong tay ‘thủ hạ của Ngọc Hoàng, ngoài trừ Quan Tinh Tông Dung ở ngoài, thì Tả Phụ Bàn Nhược, Hữu Bật Bình Thường cùng Vô Khúc Thủ Kiếm...chẳng lẽ ngay cả bọn họ đều...”

Tông Dung cười mà không đáp, chốt hạ vấn đề ‘người thua, Tu Di”

Nhìn lại bàn cờ chỉ thấy quân trắng tiến quân thần tốc, hắc quân nhất thời bị tiêu diệt hết.

“Ôi, chỉ không cẩn thận một nước thì đã bị công phá...”, Tu Di than một tiếng, mặt mày bí xị.

“Cho nên mới nói, chơi cờ phải chuyên tâm, Tu Di đạo nhân”, Tông Dung phe phẩy quạt, khẽ cười.

“Người bụng dạ âm hiểm, sớm đã có tính kế, ta xem thế nào thì mấy súc sinh kia căn bản không trốn thoát lòng bàn tay của ngươi”, Tu Di hừ hừ, trong lòng lại bị bố cục bắt thú của Tông Dung làm cho run sợ.

Thủ hạ tinh nhuệ của Ngọc Hoàng đều sử dụng hết, có thể thấy Tông Dung rất coi trọng tứ thú, cảm tình, tứ thú này đúng như lời đồng, chúng nó đều từng là những nhân vật rất có lai lịch đây.

“Ai thoát ra được lòng bàn tay của ai đâu, chẳng qua là một vật khắc một vật mà thôi, là tình là duyên hay là nghiệt cũng chưa nói được đâu”, Tông Dung quay đầu nhìn lên dải thiên hà.

Dưới tầng tầng lớp lớp mây là hồng trần mạnh liệt ba đào đến vạn tượng, trong cái cõi trần đầy thất tình lục dục đó, có lẽ đám phàm nhân còn hung mãnh hơn so với dã thú.

Tam thú gian ngoan kia liệu có chống cự được với đủ loại cám dỗ, hiểu được mà thoát ra hay là càng thêm sa đọa, vĩnh viễn không thể xoay người?

Chúng nó tiêu dao đã đủ lâu, sắp đối mặt với đối thủ mạnh nhất cùng với khảo nghiệm khắc nghiệt nhất, chúng nó rồi sẽ lựa chọn thế nào?

Trưởng thành hay là trọn đời luân hồi dã thú?

Đáp án sẽ công bố.....

2. Chương 2

Một nam tử bộ dáng tuấn vĩ, uy mãnh ngồi trong một văn phòng rộng lớn, đang xem báo chí thư ký mang tới.

Ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ, chiếu vào bả vai to lớn của hắn, buộc vòng quanh thân hình cứng rắn, mạnh mẽ, không giận mà uy. Ngũ quan thâm thúy, rõ ràng kết hợp với bộ đồ tây hàng hiệu nên không cần nói nhiều, mọi người đều hiểu hắn là một người chuyên nghiệp, có năng lực, quyết đoán và cũng rất tỉ mỉ, cẩn thận.

Bưng ly cà phê lên uống một ngụm, hắn nhanh chóng xem tin tức trên báo, trong mắt toàn là những tin tức tạp nham...

Quay về Đài Loan không tới nửa năm, hắn liền phát hiện truyền thông Đài Loan đã sớm lan tràn cỏ dại, tin tức báo chí toàn là chuyện cũ, hơn nữa rất nhiều tư liệu là sao chép, hành văn của các phóng viên không có chiều sâu...nhưng thật ra đưa những tin giật gân thì rất có kỹ xảo, có thể dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào.

Không mấy hứng thú, hắn đang định khép tờ báo lại, bất chợt một hình ảnh đập vào mắt làm hắn ngưng lại, hai mắt mở lớn nhìn chằm chằm vào hình ảnh một con hồ ly màu trắng cùng với tiêu đề. Chồn bực vì yêu đại náo hôn lễ, công kích chú rể sau lại cùng tân nương bỏ trốn.

Báo thượng viết khoa trương, nhưng sắc mặt hắn lại trầm lắng, đôi mày rậm cơ hồ như giao chặt vào nhau.

La Ân.....

Thế nhưng lại làm ra loại chuyện ngu xuẩn, quả thực là điên rồi.

“Tên ngu ngốc kia...”, hắn thấp giọng thì thào, lập tức quăng tờ báo lên bàn, đi về hướng cửa sổ, trừng mắt nhìn tòa nhà cao tầng bên ngoài.

Toàn bộ cảnh sắc Đài Bắc đều bị một tầng sương mỏng che phủ, thoạt nhìn giống như ảo ảnh, hắn nheo mắt lại, khóe miệng khẽ nhếch lên hiện ra một tia cười lạnh.

“Nhân gian chính là như vậy, sống tại Nhân Gian Giới không nhất định đều là người, bất luận ở chỗ nào cũng là yếu phục tùng mệnh, có được người hay không không quan trọng, quan trọng là làm sao có thể sinh tồn tốt ở nơi này”, hắn châm chọc lắm bầm lẫu bẫu, tầm mắt từ nơi xa quay lại nhìn lên tấm kính trước mặt phản chiếu hình ảnh của mình.

Trên gương mặt tuấn mỹ mà lãnh khốc, đôi lông mày rậm hiên ngang, hai mắt hữu thần sáng ngời, mũi cao thẳng, đôi môi dày mà lớn nhỏ vừa phải, nhìn thế nào cũng là một nam nhân rất suýt.

Ai nhìn ra được bộ dáng chân thật của hắn?

Không, không cần hỏi cũng biết, ở niên đại này, không ai thấy rõ bộ dáng thật của hắn.

Chỉ cần mặc vào xiêm y hoa mỹ, hành vi mẫu mực, sẽ không ai hồ nghi chân diện thật, mọi người chỉ là nhìn vào túi tiền nặng nhẹ mà thôi, thân phận, đại vị, tài lực mới được nhân loại coi trọng hơn hết.

Miệng hắn bất giác gợi lên nụ cười châm chọc, chỉnh lại bộ trang phục được đặt nhà thiết kế danh tiếng làm riêng cho hắn, chỉnh lại caravat hàng hiệu, vuốt nhẹ mấy sợi tóc trước trán rồi mới hài lòng quay lại bàn làm việc.

Trên bàn làm việc của hắn, một tấm bảng đồng ghi rõ chức danh cùng tên của hắn.

Cao Duệ – Chủ tịch Cố Vấn Đầu Tư Toàn Cầu.

Dòng chữ mạ vàng có điểm chói mắt, nói với mọi người biết địa vị của hắn cao thế nào, quý thế nào.

Hắn vừa cười.

Hiện tại, hắn dám cam đoan, tuyệt không ai quan tâm đến diện mạo thật của hắn là cái gì, bởi vì thành tựu của hắn đã giúp hắn tung hoành trong giới kinh doanh, đã được mọi người ca tụng là Đầu Tư Chi Thần. Bên cạnh đó tài phú của hắn cũng rất kinh người, tổng tài sản của hắn không thể tính hết.

Theo đó mà nói, bản chất của hắn là siêu việt, thậm chí, có thể nói hắn là siêu nhân.

Cho nên, hắn căn bản không cần tranh cãi cái gì nữa, hắn đã sớm có đủ tiền tài, kiêu ngạo cùng tự tôn, hắn cái gì cũng không thiếu.

Tươi cười đắc ý, hắn ấn nút nội bộ gọi thư ký, dùng âm thanh trầm thấp nói ” Triệu thư ký, mang tư liệu có liên quan đến dự án đầu tư vào Trung Nam Mỹ vào đây”

“Dạ”, thư ký Triệu Chi Đình cung kính nói, không đến ba giây sau đã đem tư liệu vào văn phòng.

Hắn gật đầu, cảm thấy hài lòng với hiệu quả làm việc của thư ký.

Dù là cuộc sống hàng ngày hay là trong công việc, hắn cũng đều chú ý đến hiệu quả cùng sự cầu toàn, mỗi một việc, mỗi một giây phút đều quản chế nghiêm khắc, phải thực hiện từng bước theo kế hoạch của hắn, tuyệt không cho phép sai lầm.

Đây cũng là nguyên nhân hắn chọn Triệu Chi Đình, nữ thư ký ba mươi mốt tuổi này tuy bộ dáng không xinh đẹp lắm, tuổi cũng không còn nhỏ nhưng năng lực làm việc của nàng không thể xem thường, ứng đối tiến thoái đều thập phần cẩn thận, không nhiều chuyện, hiểu được đạo lý giữ miệng để an phận, không tạo quan hệ cá nhân, luôn tự trọng..Hắn hợp tác với nàng năm năm, nghiêm nhiên xem nàng là trợ thủ đắc lực nhất.

Đương nhiên, trọng yếu nhất là, hắn có thể xác nhận nàng không phải là người Tông Dung phái tới lùng bắt hắn, vì vậy mới để nàng ở bên cạnh.

Đối với điểm này, hắn rất cẩn thận, chỉ cần kẻ nào có thể nhìn thấy nguyên hình của hắn hay là phát tán tiên khí không tầm thường, hắn đều tiêu diệt, không một chút lưu tình.

Hắn vĩnh viễn sẽ không quay trở lại cái nhà giam kia.

“Tư liệu đầy đủ hết sao?”, hắn tiếp nhận tư liệu Triệu Chi Đình đưa tới, hỏi.

“Đúng vậy, đây là tư liệu mới nhất về xí nghiệp Trung Nam Mỹ, đánh giá đầu tư tiến hành khá thuận lợi, đúng như người dựa đoán, sau ba tháng chúng ta đầu tư vào đây, cổ phiếu đã tăng 60%”, Triệu Chi Đình chuyên chú báo cáo.

“Những gì liên quan đến mỏ khoáng sản Ma Dịch ở Brazil đâu?”, hắn lại hỏi

” Ma Dịch có chút vấn đề..”

nga?

“Mỏ khoáng sản Ma Dịch với vì có quyền khai thác dầu mỏ nên khiến cho rất nhiều người quan tâm, hơn nữa Chủ tịch Ngải Thác Tháp tính tình cổ quái, hay thay đổi, lúc đầu tuyên bố muốn tìm người hùn vốn khai thác, toàn đội chúng ta liền lập tức tiếp xúc với hắn, vất vả thảo luận, không ngờ tuần trước hắn lại thay đổi chủ ý, nói hắn không muốn có đầu tư bên ngoài vào”, Triệu Chi Đình vừa nói, vừa đem tư liệu khác trình lên.

Hắn nhìn thấy tiêu đề ngoài bì ghi” Mỏ Khoáng sản Ma Dịch”, lạnh lùng cười.

“Bọn họ không phải không tiếp nhận mà là đang đợi so giá”, hắn lẩm bẩm.

Bởi vì Kinh Thiên kim khổng trả lương cao, hắn mới từ Mỹ trở về đảm nhiệm việc đầu tư cổ vấn toàn cầu.

Lúc trước, hắn bàn cuộc giao dịch toàn cầu phòng điền sản quý mà giúp Kinh Thiên kim khổng kiếm được một khoáng không nhỏ. Lần này, hắn quyết định thay đổi mục tiêu, phát triển tiềm lực sang Trung Nam Mỹ, nhất là Brazil. Theo hắn thấy nền kinh tế ở nước này đang phục hồi, khoáng sản lại phong phú, số lượng lớn, là nơi đáng giá để đầu tư bởi vậy hơn một tháng qua hắn tích cực thảo luận, bàn tính, muốn dần đạt các đối thủ khác.

Nhưng đi tới Brazil mới thấy không dễ dàng như hắn tưởng tượng, tuy rằng hắn có thể lấy phương thức tuyển cầu quỹ để xâm nhập thị trường nhưng hắn biết nếu có thể trực tiếp thay Kinh Thiên kim khổng mua cổ phần trong một công ty khoáng sản tư nhân sẽ thu được lợi tức kinh người.

Nhưng mà công ty khoáng sản Ma Dịch này lại lần nữa cự tuyệt ý tốt của hần, hần cảm thấy khác người, cho người điều tra mới phát hiện một tập đoàn của quốc gia khác cũng đang tiếp xúc với bọn họ, hơn nữa còn đưa ra cổ giới gia nhập nhiều hơn hần.

Xem ra, trong Kinh Thiên kim không có người tiết lộ tin tức, đối phương mới có cơ sở hành động.

Hần hừ lạnh một tiếng, cầm tư liệu trên tay quăng xuống bàn, gương mặt tuấn khốc trầm xuống.

Trên thương trường hần có tiếng là nhanh, ngoan, chuẩn, chỉ cần nhìn trúng mục tiêu liền tuyệt không núng tay, cũng không cho kẻ khác có cơ hội cạnh tranh một chút nào.

“Ta muốn người sắp xếp chuyến đi Brazil thế nào rồi?”

“Dạ visa đã lo xong, khách sạn cùng vé máy bay cũng đã đặt, dự tính thứ Ba tuần sau lên đường, dừng lại khoảng năm ngày...”, Triệu Chi Đình nhìn lịch làm việc nói.

“Gọi điện thoại đổi vé máy bay sang ngày mai đi”, hần ra lệnh.

“Ngày mai?”, Triệu Chi Đình ngạc nhiên, mở lớn hai mắt.

“Kế hoạch thay đổi, ta muốn đi Brazil sớm một chút để tránh đêm dài lắm mộng...”, hần giải thích.

“Nhưng người còn muốn ta tìm người phiên dịch trong khi tiếp xúc”, Triệu Chi Đình lập tức nói. Lấy thân phận cao quý của Cao Duệ, thay đổi chuyến bay tùy thời không là vấn đề nhưng việc chọn người phiên dịch còn chưa xác định.

“Phiên dịch đi theo, người đã chọn được ai sao?”, hần biết rõ lần này đi Brazil, việc phiên dịch không được có sai sót gì, bởi vì khi bàn thảo làm ăn với tổng giám đốc Ngải Thác Tháp kia không chỉ nói nho nha văn mà còn phải thông hiểu tiếng Bồ, vì vậy hần đã dặn thư ký phải tìm một phiên dịch hiểu được nho nha văn đi theo.

“Đúng vậy, ta nhờ giáo sư đại học của ta tìm được một nhân viên phiên dịch”

” năng lực như thế nào?”

” nghe nói trình độ phi thường tốt.”

“Vậy không cần phỏng vấn, kêu hần ngày mai xuất phát”

“Nhưng ta còn chưa gặp mặt hần, hơn nữa nghe nói hai ngày nay hần đi Hồng Kông, chưa biết đã về chưa”, nàng lo lắng phiên dịch kia không đáp ứng được yêu cầu thời gian của Cao Duệ.

“Liên lạc lần nữa với hần xem, nếu không được thì tìm người khác”

“Chuyên viên phiên dịch giỏi về nho nha văn không nhiều lắm, tức thời tìm người chỉ sợ...”, Triệu Chi Đình vẻ mặt có chút khó khăn.

“Tòa Đài Loan có một đồng lớn người tốt nghiệp khoa ngoại văn, chẳng lẽ không tìm được một phiên dịch giỏi hay sao”, hần hừ lạnh.

“Bình thường những người tốt nghiệp đại học đều đã có công việc ổn định, không thể đi làm phiên dịch, giáo sư giới thiệu người này là thiên tài kiệt xuất về ngoại ngữ, ta tìm hiểu được hần chẳng những biết tiếng An, tiếng Pháp, tiếng Đức còn là chuyên tu tiếng Tây Ban Nha cùng nho nha văn (không biết dịch là gì nên đành để nguyên bản, nhưng ta đoán là Bồ Đào Nha), có bằng thạc sĩ, có rất nhiều hội nghị của quốc gia đều do hần đảm nhiệm vị trí phiên dịch, kinh nghiệm phong phú, khẳng định sẽ giúp ích cho chuyến đi Brazil lần này”, Triệu Chi Đình nghiêm mặt nói.

“Nghe nói vậy thì phiên dịch này thật giỏi nha, hần tên gì”, Cao Duệ không nén được tò mò.

” hần họ Vệ, kêu Vệ Tướng Như.”

“Nghe tên thì dường như là người có thể tin cậy được, vậy quyết định là hần đi, tìm cách liên lạc với hần hơn nữa thuyết phục hần phối hợp với lịch trình của ta, chuyện này chắc là người có thể làm chứ?”

Triệu Chi Đình dừng một chút, không hề nhiều lời, bởi vì nàng rất rõ ràng cá tính của vị sếp trẻ tuổi này, hẳn coi trọng hiệu suất công việc cùng thái độ, thân là cấp dưới của hẳn, phải xử lý được những vấn đề nan giải hẳn đưa ra.

“Dạ, ta lập tức liên lạc với hẳn”

Cao Duệ chính là thưởng thức tinh thần làm việc chuyên nghiệp của nàng, hài lòng gật đầu nói ” đúng rồi, chuyện ta đi Brazil lần này đừng nói cho bất kỳ ai biết, chờ khi ta trở về sẽ cùng các chuyên gia phân tích thảo luận sau”

“Dạ, ta hiểu được”, Triệu Chi Đình biết rõ sự quan trọng của việc này.

“Tìm được Vệ Tướng Như, bảo hẳn trực tiếp đến sân bay gặp ta”, hẳn dứt lời liền mở máy tính, ý tứ là cuộc nói chuyện chấm dứt.

“Dạ, ta sẽ thông báo với hẳn”, Triệu Chi Đình thu dọn lịch làm việc nhưng vẫn đứng yên đó, không có rời đi.

” còn có việc?” hẳn ngẩng đầu hỏi.

“Vừa rồi đích thân tổng giám đốc tập đoàn Phách Quốc điện thoại tìm người, muốn mời người tham dự tiệc tối nay do hẳn tổ chức”, nàng nói.

“Nhất định lại muốn giới thiệu nữ nhi nào đó cho ta...Chắc, giúp ta từ chối, ta phải chuẩn bị hành lý, không đi”. Hẳn không có tính toán. Đây rõ ràng đều là tính toán của bọn họ, đều muốn giới thiệu nữ nhi bọn họ cho hẳn cho nên bữa ăn nào cũng giống nhau, nhằm chán cực kỳ.

Hẳn không giống La Ẩn, hẳn không cầu yêu cũng không cần bạn đồng hành, hẳn muốn độc hưởng cuộc sống cùng tài phú xa hoa.

“Dạ”, Triệu Chi Đình biết hẳn không thích những cuộc gặp xã giao này. Theo quan sát của nàng, Cao Duệ không có nhiều hứng thú với nữ nhân, đi theo hẳn năm năm, nàng chưa thấy hẳn kết giao cùng người phụ nữ nào.

Chính xác hơn là hẳn chỉ cùng nữ nhân có quan hệ trên giường, nhưng không cùng một ai gắn bó dài lâu, ở góc độ nào đó hẳn có điểm gia trưởng, trong cuộc sống của hẳn, nữ nhân chỉ là để trang trí, làm nền.

“Tốt lắm, người đi làm việc đi”, hẳn nói xong lại tập trung xem tư liệu trên máy tính.

nàng im lặng rời khỏi văn phòng.

Cao Duệ yên lặng xem tư liệu có liên quan đến mỗ Ma Dịch trên máy tính, trong đầu bắt đầu cân nhắc nên làm thế nào để thắng được dự án đầu tư này, cũng bắt đầu tưởng tượng sau khi hẳn hợp tác thành công với Ma Dịch khả, hẳn sẽ có được nhiều lợi ích thế nào.

Ở Nhân Gian Giới, hẳn chơi đùa thật thích.

Vệ Tướng Như vội vàng lao ra khỏi tắc xi, kéo va li chạy vào đại sảnh sân bay, tóc tai rối tung như là vừa mới bị cuồng phong thổi qua nhưng nàng không chút để ý, chỉ lo đẩy cặp mắt kính trên sống mũi, chăm chú tìm kiếm hình ảnh một người nào đó.

” Thân cao một mét tám lăm, vậy là rất cao a? ta lại không có thước để đo..Bộ dạng cao lớn suất khí, uy mãnh ác liệt...Loại từ ngữ tiểu thuyết miêu tả này rất khó hình dung nha...còn nói hẳn tóc ngắn chỉnh tề, cái gì là tóc ngắn chỉnh tề? Tóc của nam sinh nhìn cũng không khác biệt lắm..Còn nói hẳn mặc đồ tây màu xám đậm, màu xám đậm là màu gì? Có rất nhiều nam nhân mặc đồ tây a! Ông trời ơi, giáo sư cung cấp cho ta có bấy nhiêu thông tin biểu ta làm sao mà tìm người đây?”

Miệng nàng lẩm bẩm, ánh mắt vẫn không ngừng tìm người, hết nhìn trái lại sang phải, nhìn từ trong lại ra ngoài, thầm nghĩ làm sao trong đám đông này tìm được thân chủ của mình.

Lúc trước, giáo sư nghiên cứu giới thiệu công việc cho nàng, nói là làm phiên dịch nho nha văn cho một nhà cổ vấn đầu tư, hơn nữa còn phải đi theo đến Brazil năm ngày.

Mới đầu nàng còn do dự nhưng khi nghe nói sẽ đến Brazil liền lập tức nhận lời, bởi vì nàng vẫn muốn đến Nam Mỹ, lần này đến Brazil làm việc thật là cơ hội tốt.

Nhưng giáo sư nói với nàng là tuần sau mới xuất phát, bởi vậy nàng còn tới Hồng Kông tham gia hội nghị ngôn ngữ, trễ lắm mới về đến nhà đã nhận được điện thoại của giáo sư nói là lịch trình có thay đổi, muốn nàng sáng sớm nay đến thẳng sân bay gặp thân chủ rồi cùng nhau sang Brazil.

Lần này đến Hồng Kông dự hội nghị nàng đã mệt chết đi được, rất muốn từ chối chuyến đi này để ở nhà nghỉ ngơi, nhưng giáo sư lại ra sức thuyết phục nàng

“Cao tiên sinh rất cần một phiên dịch nho nhã văn giỏi, ta tin tưởng người, trừ người ra không ai có thể đảm nhiệm được công việc lần này”

Được rồi, nàng thừa nhận chính mình có điểm nông cạn, nghe khen ngợi là thiên tài ngôn ngữ liền vui sướng đến chóng mặt mà thoải mái nhận lời giáo sư.

Kết quả vì khinh suất đáp ứng mà hôm nay sẩy chút nữa là ngủ quên, hại nàng không kịp rửa mặt, cấp tốc đuổi tới sân bay, nhìn thấy đã sắp hết giờ mà nàng ngay cả diện mạo thân chủ của mình cũng không biết.

“Ai, thật không nên đến sân bay mới gặp mặt, giờ thì không biết cái vị Cao tiên sinh cao lớn suất khí, uy mãnh ác liệt đó đang ở đâu”, nàng thở dài, đặt va li lên mặt đất, cúi đầu nhìn đồng hồ.

Giáo sư nói nàng đến sân bay cùng Cao tiên sinh gặp mặt, còn nói vé máy bay Cao tiên sinh đang cầm, hẳn sẽ đợi nàng lúc tám giờ ở bên trái của đại sảnh sân bay. Nhưng giờ đã hơn chín giờ, nàng đến trễ một tiếng, không biết vị Cao tiên sinh kia có tự đi đăng ký trước hay không...

Ngẩn người, nàng nhớ lại giáo sư từng đưa danh thiếp của thân chủ cho nàng, chỉ cần gọi điện thoại là có thể liên lạc được. Bởi vậy nàng vội mở ba lô, lục tìm tấm danh thiếp tinh xảo kia nhưng tìm hoài vẫn không thấy.

Càng bị kích hơn là nàng phát hiện nàng đã quên mang theo điện thoại di động...

“Ôi trời, thật là không xong...”, ôm lấy ba lô, nàng thì thào thở dài, mờ mịt nhìn đám đông, không có kinh hoàng nhưng có chút bất đắc dĩ.

Được rồi, nếu nguồn liên lạc đều đã đứt, vậy thì ngồi chờ đi.

Nàng tự biết có gấp cũng vô dụng liền ngồi xuống ghế dựa, lẳng lặng chờ.

Nếu ông trời muốn nàng đi Brazil, tự nhiên sẽ có người tìm được nàng.

Nếu ông trời không cần nàng đi Brazil, nàng trở về nhà tiếp tục ngủ.

Nhân sinh bất quá chính là như thế, chuyện gì cũng có thể giải quyết. Nàng từ nhỏ luôn nghĩ như vậy, nói dễ nghe là có thể thích ứng trong mọi tình cảnh, nói khó nghe một chút là không có suy nghĩ, trời sụp xuống cũng còn lạc quan nghĩ rằng không ảnh hưởng gì đến mình.

Loại cá tính này là ưu điểm mà cũng là khuyết điểm, nàng hiểu được nhưng viện trưởng cô nhi viện đã từng nói với nàng đây là lẽ vật tốt nhất trời ban cho nàng. Bởi vì nàng luôn nhìn mọi việc ở mặt tốt, trong mắt nàng cuộc sống luôn rất đẹp, cho dù là khó khăn, đau khổ, thương tâm...cũng chỉ là làm cho cuộc sống thêm phong phú mà thôi.

Cảm nhận sau đó vượt qua, chính là sự trưởng thành.

Cổ vũ của viện trưởng làm cho nàng càng dùng tâm tình thoải mái nhất để đối mặt với cuộc sống, rồi đi cô nhi viện, dù ở trường hay nơi làm việc, nàng đều dùng thái độ này để đối mặt. Cũng không phải không gặp khó khăn, trở ngại nhưng bởi tâm thoải mái nên nàng thích nghi rất nhanh chóng, cho dù bây giờ có chút tê tuổi trong ngành, nàng cũng không thay đổi tác phong.

Cho nên, tình cảnh nhỏ nhố hiện tại cũng không làm khó được nàng, nàng vẫn bình yên ngồi đợi trên ghế, bắt đầu nhìn đám người già trẻ gái trai đang vội vàng vàng ra vô sân bay, về lo lắng như viết lên trên mặt làm nàng không khỏi buồn bực. Mọi người có gì mà phải lo lắng chứ?

Ánh mắt của nàng nhìn xa rồi lại gần, nhìn mỗi gương mặt thể hiện một tâm trạng khác nhau cảm tưởng như đang xem một cuốn phim điện ảnh thú vị.

Đột nhiên một gương mặt lạnh lùng, sắc bén lọt vào tầm mắt của nàng, làm nàng ngẩn ra, mở to hai mắt, yên lặng nhìn thây ảnh kiều ngạo đang đứng sừng sững trong đám người kia.

Khuôn mặt có chút không kiên nhẫn nhưng cố nén sự tức giận, ngũ quan như kết một tầng sương lạnh ở trong đám đông cứ như một pho tượng đá bị nguyên rửa, tư thái ngẩng đầu, ánh mắt kiều ngạo nhìn quanh, thể hiện tính cách không dễ thỏa hiệp...

Đó là một nam nhân cao lớn, tuấn mỹ nhưng lạnh lùng, trong mắt nàng hẳn thoát nhìn lại giống một loại danh khuyển giống quý tộc.

Hắn có thân hình cường tráng, tứ chi cân đối, cả người tỏa ra khí phách dũng cảm, quyết đoán cũng không hề nhẽnh, bất tuân.

Trong đầu nàng liên hiện lên tên và hình ảnh của một loài danh khuyển.

Dubin khuyển!

Cái kia nam nhân, cảm giác thật sự giống như Dubin, cực kỳ giống danh khuyển kiều ngạo mà nàng thích nhất.

Nàng ở trong lòng thì thảo sợ hãi than, thật lâu không thể dời tầm mắt, đúng lúc này, nam tử kia tựa hồ như cảm thấy có ánh mắt đang chăm chú nhìn nàng, nhanh chóng chuyển hướng về phía nàng, chống lại ánh mắt của nàng.

Hai ánh mắt cùng chạm nhau, nàng ngẩn ngơ, tình tường cảm nhận làm nàng không khỏi ngạc nhiên sâu sắc. Ngay cả phản ứng của hắn cũng giống Dubin, tỉnh táo, thật sự là bất khả tư nghị.

Đang lúc nàng miên man suy nghĩ hết sức, đại sảnh vang lên thông báo

“Xin mời hành khách Vệ Tướng Như tiên sinh đến quây tiền của hãng hàng không xx, có người đang chờ ngài”

“A”

Nàng nghe tiếng thông báo tìm mình, có chút sững sốt.

Tiên sinh? Nói vậy vị Cao tiên sinh kia nghĩ rằng nàng là nam nhân...

Mỉm cười, nàng đeo ba lô lên lưng, kéo va li đi đến quây thu tiền.

Vừa vặn, cũng là hướng nam nhân kia đi tới.

Khoảng cách với hắn càng gần, nàng mới phát hiện có lẽ hắn chính là thân chủ mà nàng cần tìm. Bởi vì nhìn hắn rất giống với miêu tả của giáo sư bị nàng tức giận này giờ.

Cao lớn suât khí, uy mãnh ác liệt, thân cao một mét tám lăm, lưu chĩnh tề tóc ngắn, mặc đồ tây màu xám đậm...

Hắn, nhất định chính là Cao Duệ, chính là vị đại sư đầu tư toàn cầu tính tình không tốt mà giáo sư đã nhắc đi nhắc lại với nàng.

Hít thở sâu, nàng đi thẳng về hướng hắn, đứng trước mặt hắn, đối diện vẻ mặt giận dữ của hắn mỉm cười

“Xin hỏi có phải người chính là Cao tiên sinh? thật xin lỗi là ta đến trễ, làm cho người phải đợi lâu”, nàng cất cao giọng.

Cao Duệ nhìn nàng, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc

“Người là...”

“Ta là Vệ Tướng Như, xin chào”, nàng chủ động giơ tay.

“Người là Vệ Tướng Như? Người thế nhưng là nữ”, hần nhăn mày, không để ý bàn tay nàng đưa ra giữa không trung

“Ách...chẳng lẽ ta nhìn giống nam sao?”, nàng mở to hai mắt, cảm thấy buồn cười. Giáo sư nhất định đã quên nói giới tính của nàng cho người ta.

Hần trừng nàng, khuôn mặt tuấn mỹ mà lạnh lùng trầm xuống, càng thêm tức giận vì phải chờ đợi lâu.

Thực đáng chết! Rõ ràng yêu cầu Triệu Chi Đình không tìm nữ phiên dịch vì ngoài trừ đi ra bên ngoài bất tiện, trong tiềm thức của hắn đối với năng lực của nữ nhân cũng có chút thành kiến. Nhưng nàng không có nói cho hắn biết Vệ Tướng Như là nữ, lại là một nữ nhân lôi thôi, không tuân thủ giờ giấc.

“Xin hỏi giới tính của ta có vấn đề gì sao?”. thấy hắn trầm giận không nói, Vệ Tướng Như nhin không được hỏi.

Hắn không đáp, nghĩ chắc do tên Vệ Tướng Như này quá trung tính cho nên Triệu Chi Đình cũng xem nhẹ việc hỏi giới tính nàng, nếu không thì nhất định sẽ không chọn.

Cổ nén giận, hần lạnh lùng đánh giá Vệ Tướng Như, dùng loại giọng điệu có thể làm đông lạnh người khác nói ” người đến muộn, Vệ tiểu thư”

Nhìn nàng tóc tai rối tung như bị cuồng phong thổi qua, gương mặt không son phấn, hai gò má còn có một ít tàn nhang, đôi mắt kính che lấp gần hết khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, làm cho nàng giống như một vị cổ giả, hơn nữa lại mặc cái quần bò bạc màu...Nhìn nàng giống như là chỉ xuống lầu mua chút đồ ăn chứ không phải là xuất ngoại.

Dáng người nhỏ gầy, ngũ quan mơ hồ, cả người chẳng những không đặc sắc, lại càng không xuất sắc.

Nhìn bề ngoài của nàng, hắn thật nghi ngờ lời Triệu Chi Đình nói nàng là thiên tài ngôn ngữ, Vệ Tướng Như có biết lần này đi Brazil quan trọng đến mức nào?

“Thực xin lỗi, bởi vì ta mới từ Hồng Kông về, hơi mệt nên sáng nay đã ngủ quên”, nàng giải thích.

“Một người chuyên nghiệp dù mệt cũng phải tuân thủ thời gian, không phải sao?”, hắn không chút khách khí chất vấn.

“Người nói đúng, ta giải thích...”

“Bởi vì việc này, ta đối với năng lực chuyên nghiệp của người có chút bất an, Vệ tiểu thư, nha nha văn của người thực sự lợi hại như lời đồn sao?, hần chiêm chọc

” kỳ thật..... Còn có thể, cho tới bây giờ, đều còn ứng phó được” nàng khiêm tốn nói.

“Ta nghĩ người hần là hiểu được ta không cần một phiên dịch chỉ biết khua môi múa mép”

“Nếu người lo lắng, dù sao cũng chưa lên máy bay, người còn thời gian để cân nhắc xem có thuê ta hay không”, nàng không một chút bị hắn ảnh hưởng, đề nghị.

Hắn nhướn mi, không nghĩ tới nàng lại phản công.

Cho dù hắn không hài lòng, cũng không thể đối người ngay lúc này, nữ nhân này lại cố ý ngay thời điểm này mới xuất hiện, bắt được nhược điểm của hắn, tâm tư lợi hại.

“Quên đi, coi như mạo hiểm lần này, lần sau ta sẽ nhớ kêu nhân viên tìm hiểu thật kỹ”, hần tức giận liếc nàng một cái, mặt lạnh đem vé máy bay giao cho nàng, tiếp tục giọng đùa cợt ” đây là vé máy bay của người, hi vọng người đáng giá với số tiền ta bỏ ra muốn người”

” cảm ơn, ta sẽ cố gắng” nàng tiếp nhận vé máy bay, nhìn vẻ mặt lạnh lùng của hắn, chẳng những không bị dọa, ngược lại còn cảm thấy thú vị.

Này nam nhân thật sự là kiêu ngạo vô cùng a!

Nhìn hần luôn nâng cằm, lấy ánh mắt bề ngễ nhìn người khác cứ như hần là một vương tôn quý tộc, không để ai vào mắt, đương nhiên càng không có nàng trong mắt.

Bộ dạng kiêu ngạo giống y như danh khuyển Dubin.

Nhớ rõ bên cạnh cô nhi viện có một trại chuyên nuôi dưỡng chó Dubin cũng có bộ dáng như vậy, từ nhỏ nàng đã thích chó, mỗi lần đi qua đều muốn chơi với chúng nhưng chúng không thèm để ý đến nàng, thường xuyên dùng một loại ánh mắt phi thường không kiên nhẫn nhìn nàng.

Nghĩ đến Cao Duệ cùng Dubin có vẻ mặt giống nhau, nàng liền nhin không được muốn cười.

Cao Duệ cảm thấy không thích nữ nhân này, nàng luôn hi hi ha ha, thoát nhìn không đáng tin cậy cũng không đủ trầm ổn, hơn nữa ánh mắt của nàng càng làm cho hắn thêm không hài lòng.

Ánh mắt giống như là chủ nhân đang nhìn sủng vật, xâm phạm nghiêm trọng tự tôn nam nhân của hắn, hắn tuyệt đối không cho phép bất kỳ ai dùng ánh mắt này để nhìn hắn.

Năm ngày sắp tới, hắn sẽ làm cho nàng bỏ đi ánh mắt quá mức làm càn này, dạy cho nàng biết cái gì gọi là tôn trọng và cung kính.

“Người tốt nhất nên biểu hiện tốt một chút, ta sẽ mỗi mắt mong chờ”, hắn bực tức nói, sau đó lập tức đi lên lầu hai đăng ký.

Nàng không hiểu hắn tức cái gì, cũng vội làm thủ tục đăng ký hành lý rồi đi đuổi theo hắn.

Cao Duệ bộ dáng cao lớn, bộ trang phục hàng hiệu càng làm tôn thêm khí chất của hắn, đứng trong đám người liền thu hút được ánh mắt của nhiều nữ nhân.

Tương phản, Vệ Tướng Như lại quá mức đơn giản đến tùy tiện, đi bên hắn, cho dù là người hầu của hắn cũng thấy không xứng.

Tâm tình Cao Duệ càng thêm không vui, cùng Vệ Tướng Như đi chung thật sự làm cho hắn mất tư cách, bởi vậy hắn luôn cố tính tạo khoảng cách giữa hai người, không muốn cùng nàng tiếp cận quá gần.

Vệ Tướng Như bao nhiêu đoán được ý tưởng của hắn, nên yên lặng đi theo, cúi đầu nhìn vé máy bay trong tay, nhìn thấy hạng ghế liền cảm thấy kinh ngạc và hưng phấn.

Khoang hạng nhất!

Ông trời ơi, xuất ngoại nhiều lần nhưng khoang hạng nhất cao quý này không phải người bình dân của nàng có thể với tới được, không nghĩ lần này nhờ có Cao Duệ mà nàng được ngồi khoang hạng nhất đến Brazil, chỉ dựa vào điểm này nàng đã hoàn toàn không ngại tính tình lạnh lùng của hắn.

Đi vào cửa đăng ký, theo thông lệ hành khách khoang hàng nhất được ưu tiên, nàng theo Cao Duệ bước vào cabin, tiếp viên hàng không liền chỉ dẫn chỗ ngồi cho họ, rồi mời sâm banh, nàng hí hửng như một tiểu hài tử, ngồi xuống ghế dựa to lớn lại thoải mái, nhin không được nở nụ cười.

“Oa, thì ra ghế ngồi khoang hạng nhất lại có cảm giác này a. Tuyệt quá a, ta vẫn hi vọng có cơ hội có thể đi khoang hạng nhất, mỗi lần đi qua khu này, ta đều nghĩ không biết người nào mới có thể bỏ ra gấp hai đến gấp ba lần tiền để ngồi ở đây, nơi này cùng với khoang phổ thông rất cuộc là khác nhau ở chỗ nào...”, nàng miệng không ngừng nói, tay thì sờ đông sờ tây, lại nghĩ xem chỗ ngồi gấp đôi tiền so với hạng phổ thông thì khác nhau như thế nào.

Thật khó xem! Cao Duệ dài mặt, nữ nhân này y như một bà lão, chỉ đi khoang hạng nhất mà cũng có thể hưng phấn như vậy, thật làm cho người ta chịu không nổi.

“Thật sự có nhiều thiết bị nha, người xem, điều khiển tivi nha, hắc, còn có thể ngả ghế ra mà nằm, chân dựa vào thực thoải mái, còn có...”, nàng vừa nói, vừa sử dụng các thiết bị, cao hứng vô cùng.

“Người có thể yên lặng được không?”, hắn lạnh lùng lên tiếng.

” ách..... Thật có lỗi.....” nàng ngẩn người, lập tức im miệng.

” ta chán ghét tranh cãi âm ỉ, lại càng không cho phép luống cuống, mời người chú ý” hắn nghiêm khắc nói.
“được”

“Hành trình lần này rất dài, người nên nghỉ ngơi cho khỏe, miễn cho khi đến Brazil lại mệt nhọc không thể làm việc”, hần chăm chọc nói.

“Dạ”

“Đây là nội dung có liên quan đến chuyến công tác đến Brazil lần này, nếu người không có việc gì làm thì hãy xem một chút”, hần đem một tập tư liệu dày quăng cho nàng.

Nàng mở ra tư liệu, lật xem cấp trên ghi chú rõ thời gian cùng hành trình, cùng với một ít điểm quan trọng cần phải chú ý.

Một lát sau, nàng đã đọc xong tài liệu, uốn thắt lưng một cái rồi nhắm mắt lại, chuẩn bị ngủ.

Cao Duệ quay đầu trông nàng ” người xem xong rồi?”

“Đúng vậy”, nàng mở mắt nhìn hần.

“Ta phải nói với người, tài liệu này rất quan trọng, những gì viết trong này là trọng điểm người phải phiên dịch khi đến Brazil, ta muốn người toàn bộ đều phải nhớ kỹ”, hần tức giận nói.

“Yên tâm, ta đều đã nhớ kỹ”

Hần sắc mặt càng khó nhìn, mới miết liếc mắt một cái liền nhớ kỹ toàn bộ? Nàng nghĩ hần dễ bị lừa lắm sao?

“Tư liệu này có hơn ba mươi trang..”, giọng điệu hần đã muốn bốc hỏa.

“đúng,ba mươi bảy trang...”, nàng vừa ngáp vừa nói.

“Người còn biết có ba mươi bảy trang, tư liệu nhiều như vậy người thần nhiên nói cho ta biết vừa mới xem đã lập tức nhớ kỹ hết?”, hần cắn răng nói.

“Hành trình lần này mất năm ngày, mất hết một ngày đi máy bay, tới nơi chắc cũng đã giữa trưa, điểm đến đầu tiên chính là công ty khoáng sản Ma Định để thảo luận về giá cổ quyền, căn cứ vào tình hình trước mắt thì có đối thủ cũng đã tiếp xúc với đối phương, công việc của ta là hỗ trợ người cùng nhân viên cao cấp của Ma Định trao đổi, dùng giá hợp lý nhất để mua được cổ quyền của Ma Định...”, nàng giải thích sơ lược nội dung trong ba mươi bảy trang tài liệu.

Cao Duệ kinh ngạc nhìn nàng, ngây dại.

Không cần hoài nghi, nàng đúng là đã xem xong ba mươi bảy trang tư liệu, còn có thể rút ra kết luận khúc chiết mà sâu sắc như vậy.

Có lẽ hần không nên quá coi thường Vệ Tướng Như, cho dù bề ngoài của nàng nhìn không đáng tin lắm.

“Đúng không?”, nàng có chút chế nhạo hỏi lại hần, đôi mắt sau cặp kính to có vẻ trong trẻo đặc biệt.

“Hừ, người nhớ kỹ là tốt rồi”, hần thanh thanh yết hầu, sắc mặt có chút khó coi.

“Đừng lo lắng, ta nhất định sẽ giúp người giải quyết tốt chuyện này”, nàng giơ tay lên, nhẹ nắm thành quyền.

“Tốt nhất là như thế”, thấy nàng đồng ý nói, hần nhin không được chăm chọc.

“Bất quá, trước khi đến Brazil ta thấy chúng ta vẫn nên thoải mái một chút thì tốt hơn, cứ căng thẳng như người vậy chẳng những mau giá mà đối với thân thể cũng không tốt...”, nàng hảo tâm khuyên nhủ.

Hần quay đầu trông nàng liếc mắt một cái, lại bị nàng nói mấy câu mà bực mình.

“Nếu ai cũng thoải mái giống như người vậy làm sao còn có ý chí chiến đấu? thương trường coi trọng nhất chính là thời cơ cùng hiệu quả, tùy thời vận sức chờ phát động mới có thể nắm tiên cơ trong tay”

“Vậy sao? thì ra thoải mái chính là không có ý chí chiến đấu sao? nói vậy Cao tiên sinh những năm gần đây một chút cũng không thoải mái a?”, nàng nháy mắt, cố ý hỏi.

“Người...”, hần chán nản, khó khăn lắm mới thay đổi ấn tượng về nàng, giờ thì trở về như ban đầu.

“Được, được, ta biết, ta ngủ, sẽ không âm ỉ người nữa”, thấy sắc mặt hắn khó coi, nàng liền giơ lên miến chiến bài, xoay mình, đưa lưng về phía hắn, nhắm mắt lại.

Cao Duệ vô lực tựa lưng vào ghế ngồi, toàn bộ cảm xúc đều bị muốn làm hỏng rồi, nhiều năm qua đi, hắn cho tới giờ chưa thấy nữ nhân nào cứng đầu lại không lễ phép như nàng, hành vi quái đản như vậy.

Máy bay bắt đầu cất cánh trên đường băng, lúc này hắn đột nhiên có điểm hối hận, thật muốn đem nữ nhân đang ngủ bên cạnh đuổi xuống máy bay, nói ngủ liền ngủ, bởi vì trực giác nói cho hắn biết cùng nữ nhân quái đản như Vệ Tướng Như này đồng hành còn không bằng hắn đi Brazil một mình.

Nhưng mà hiện tại hối hận cũng đã không kịp rồi, hi vọng trong năm ngày kế tiếp nàng ngoan ngoãn nghe theo hắn, không cần nàng thể hiện chuyên nghiệp thể nào mà chỉ cầu nàng an phận kết thúc trách nhiệm phiên dịch.

Cao Duệ dùng ánh mắt khinh miệt nhìn Vệ Tướng Như một cái, trong lòng hừ lạnh.

Nàng thực sự nên cảm kích sự khoan dung của hắn dành cho nàng, dù sao hắn trước giờ đối với thuộc hạ của mình đều có yêu cầu nghiêm khắc, nếu như bình thường thì người như nàng căn bản không có tư cách đứng bên cạnh hắn.

Chờ công tác lần này chấm dứt, hắn sẽ kêu nàng tránh xa, vĩnh viễn đừng bao giờ xuất hiện trước mặt hắn nữa.

Đúng vậy, hắn chỉ cần nhẫn nại năm ngày là đến nơi, chỉ cần năm ngày.

3. Chương 3

Brazil

Cao Duệ vẻ mặt lạnh lùng đứng đợi trong đại sảnh sân bay, dùng sự nhẫn nại cuối cùng chờ Vệ Tướng Như đi lấy hành lý, lúc này bất kỳ ai cũng nhận ra được người đàn ông có gương mặt lạnh lùng tuấn mỹ này tùy thời đều có thể bùng nổ như núi lửa.

Cũng khó trách Cao Duệ lại tức giận như thế, vì công việc hắn thường xuyên bay đi khắp nơi trên thế giới, chưa từng gặp qua tình huống này.

Đầu tiên, chuyến bay của hắn sau khi quá cảnh ở Nhật sẽ bay thẳng đến Brazil, không ngờ máy bay lại có trục trặc, thời gian cất cánh bị chậm lại, làm hắn phải ở sân bay chờ đến chút nữa là phát điên.

Nhưng ngay lúc hắn đang phiền muộn đến mức đòi mạng, Vệ Tướng Như lại cao hứng xem như là đang đi nghỉ, bỏ lại hắn, một mình chạy đến khu mua sắm miễn thuế, còn ngồi đọc sách trong hiệu sách, hồn nhiên không nhớ là còn có hắn.

Cho đến khi công ty hàng không thông báo chuyến bay đã có thể cất cánh, vẫn không thấy bóng dáng nàng đâu, hắn gấp đến độ phải tự mình đến cửa hàng tìm nàng, tìm khắp chung quanh mới thấy nàng trong hiệu sách.

“Người tốt cuộc có biết người đang làm cái gì hay không?”, hắn tức giận, quát nhẹ với nàng.

“Ta, ta đang đọc sách a”, nàng vô tội nhìn hắn.

“Đọc sách suốt hai giờ? Người chẳng lẽ không biết máy bay có thể cất cánh bất cứ lúc nào?”, hắn tức giận đến mức cái gáy cũng co rút, đau đớn.

“Đã sửa xong rồi sao? Sao ta không nghe thông báo?”, nàng cả kinh, chạy nhanh đến quầy trả sách rồi cũng hắn đi đến cửa đăng ký.

“Người làm ơn tập trung một chút được không, chúng ta là đi công tác, không phải đi du lịch”, hắn đi nhanh như chạy, nhưng vẫn quay đầu lại khiển trách nàng.

“Ta biết, ta biết, đừng khắt trương, máy bay chắc sẽ chờ chúng ta...”, nàng cười trấn an chúng.

Nàng còn cười được? Hắn cảm thấy đau đầu.

Hít thở sâu, hần cố gắng lắm mới kiềm chế được xúc động muốn bóp chết nàng.

Cuối cùng khi lên đến máy bay, hần nghĩ hần có thể thở phào, không ngờ khi tiếp viên phục vụ thức ăn, nàng vừa uống một ngụm bia lạnh liền xuất hiện bệnh trạng kỳ quái. Sắc mặt vốn hồng nhuận trở nên trắng bệch, lại ói không ngừng, hần nghĩ nàng say máy bay nên yêu cầu tiếp viên cho thuốc chống say máy bay. Nhưng khi tiếp viên mang thuốc đến thì nàng lại đổ mồ hôi lạnh, toàn thân không ngừng run run, làm hần cùng tiếp viên sợ tới mức không biết phải làm sao.

Lập tức có thông báo cần sự giúp đỡ, cũng may trên máy bay có ba bác sĩ liền đến giúp đỡ, sau khi chẩn đoán liền quyết định trước tiên phải cho nàng thở ôxi để làm giảm bệnh trạng, sau đó một bác sĩ cho nàng uống thuốc, dặn nàng phải nhắm mắt nghỉ ngơi.

Trải qua mấy giờ căng thẳng, cuối cùng tình trạng mới được khống chế, nàng an ổn ngủ mà hần thì vừa tức vừa buồn, trong lòng càng mẫn không ngừng, không có việc gì lại mang theo một đại phiền toái cùng xuất ngoại, thật là tự mình tìm tội.

Càng khoa trương hơn là bác sĩ sau khi khám cho Vệ Tướng Như xong lại quay sang trách cứ hần đã không chăm sóc tốt cho nàng.

“Tim của nàng có vấn đề, người sao lại không nói?”

“Tim của nàng có vấn đề?”, hần ngẩn người

“Đúng vậy, sau khi đến Brazil tốt nhất nên đưa nàng đến bệnh viện khám xem, tình trạng của nàng không tốt lắm đâu”, một bác sĩ đề nghị.

“Nghiêm trọng như vậy sao?”, hần không thể nào tưởng tượng được người như Vệ Tướng Như lại có bịnh ở tim.

“Thái độ của người như vậy là sao?, bạn gái mình sinh bệnh còn làm như không liên quan đến mình”

” không, người hiểu lầm.....” hần vội vàng làm sáng tỏ.

“Tóm lại, chăm sóc nàng cho tốt, đừng để cho nàng mệt nhọc nữa”, bác sĩ cũng không nghe hần thanh minh, bỏ đi về chỗ ngồi.

Hần giống như ăn phải hồng liên, chỉ có thể trừng mắt nhìn Vệ Tướng Như đang ngủ như chết, cố gắng nuốt tức giận vào bụng.

Có lẽ là tâm tình quá tệ, nên toàn bộ hành trình hần không ngủ được, cứ như vậy cho đến Brazil.

Kết quả, sau khi hạ cánh, tinh thần của Vệ Tướng Như lại như sin long hoạt hổ, hoàn toàn không nhìn ra tim nàng có vấn đề, mà đôi mắt của hần lại tràn ngập mệt mỏi.

“Cao tiên sinh, sắc mặt của người không tốt lắm, có phải không được thoải mái hay không?”, Vệ Tướng Như tốt bụng hỏi thăm.

Hần lạnh lùng trừng nàng liếc mắt một cái, căn bản lười trả lời.

” muốn hay không tìm một chỗ nghỉ ngơi một chút?” nàng tri kỷ hỏi.

“Không cần”, hần lạnh băng trả lời

“Nhưng một chút nữa sẽ đến công ty Ma Dịch, người thực sự không có vấn đề gì chứ?”, nàng vẫn không yên tâm.

Người có vấn đề còn dám hỏi hần có vấn đề hay không?

Có vấn đề nhân còn dám hỏi hần có hay không vấn đề? Thật sự là đủ.

Hần mặc kệ nàng, đi đến quầy xếp hàng nhập cảnh, cách xa nàng một chút để tránh cho mình vì bị tức giận mà cũng trở nên đau tim.

Đúng vậy, ở chung một chỗ với nàng, trái tim của hần mới có bệnh.

Vệ Tướng Như không biết mình lại làm gì đắc tội hần, liền quay đi làm thủ tục nhập cảnh, sau lại đi tới bên hần.

“Sau khi lấy hành lý, ta cần phải thay đổi quần áo cho phù hợp, phiền người chờ ta một chút” nàng vừa đi vừa nói.

“Người cuối cùng cũng phát hiện quần áo của mình không phù hợp sao?”

“Ai, đi máy bay ăn mặc thoải mái một chút cho thoải mái thôi, còn hiện tại là làm chính sự, ta đương nhiên phải ăn mặc chỉnh tề một chút...”, nàng cười cười.

“Cho dù người thay đổi quần áo nhưng đầu tóc người vẫn rối tung”, hần nhìn mái tóc rối tung như gà bươi của nàng, khê gắt.

“Sẽ không, người yên tâm, ta sẽ làm cho chúng chỉnh tề, không làm người mất mặt”, nàng dùng mấy ngón tay vuốt tóc.

Hần cũng không mấy tin vào cam đoan của nàng, đối với nữ nhân này hần đã không còn hi vọng gì.

“Đúng rồi, tim của người có vấn đề sao?”, tuy rằng rất muốn xem nhẹ, nhưng hần vẫn không nhịn được mà hỏi.

‘ trái tim của ta? Nga, không có việc gì, chính là một chút nhỏ nhỏ bệnh trạng, từ nhỏ cứ như vậy’ nàng trả lời nhẹ nhàng bằng quơ.

“Ở trên máy bay thoạt nhìn cũng khôn giống bình nhẹ”, hần liếc nàng một cái, cảm thấy nàng cố ý tránh nặng tìm nhẹ.

“Đó có thể là do quá mệt mỏi, mới có vẻ nghiêm trọng như vậy, người cũng biết ta tới khuya hôm qua mới từ Hồng Kông về, còn chưa được nghỉ ngơi...”, nàng giải thích.

“Phải không? ta nói trước, nếu người ở Brazil có chuyện gì cũng đừng đổ lên người ta”, hần hừ một tiếng.

“Yên tâm, ta sẽ không bắt người đền mạng”

” hừ” hần tức mi, hừ lạnh một tiếng.

Hai người cùng đi vào khu lấy hành lý, hần liếc mắt một cái liền nhìn thấy va li của mình liền cầm lấy đi vào đại sảnh chờ nàng, nhưng đợi nửa ngày cũng không thấy nàng đi ra.

Lại chờ, hai mươi phút sau, hần không kiên nhẫn nữa, đang muốn đi tìm người thì đã thấy nàng kích động chạy tới.

” nguy rồi! Nguy rồi! Cao tiên sinh, hành lý của ta không thấy đâu”, nàng ồn ào nói với hần.

” cái gì? Hành lý không thấy?” hai hàng lông mày của hần cau lại thành một đường.

Lại tới nữa! Lại có trạng huống! Nữ nhân này rốt cuộc muốn thế nào mới cam tâm?

“Đúng vậy, tìm khắp nơi nhưng không thấy”, nàng thì thào.

“Có lẽ là ở chỗ khác”, hần cố gắng duy trì bình tĩnh

” Ta đã tìm khắp nơi nhưng không có”, nàng lắc đầu thở dài.

“Có thể bị người ta lấy nhầm không?” chút lý trí của hần cuối cùng bị thái độ không tích cực của nàng làm hỏng rồi

“Chắc là không rồi, va li của ta đã sắp bị hư, chắc là không ai muốn lấy a”, nàng gãi đầu, không nhanh không chậm nói.

“Vậy nhanh đi khai báo mất hành lý đi, còn đứng ở đây làm gì?”, hần bùng nổ lửa giận, lớn tiếng la.

“Ta lập tức đi người chờ ta một chút”, nàng giật mình, xoay người chạy đi.

Hần trừng mắt nhìn bóng dáng của nàng, cảm thấy mình như bị sốc. Vệ Tướng Như này nhất định là ôn thần, ai dính tới nàng đều không tốt.

Hắn đại khái là điên rồi mới có thể cùng người như thế hợp tác, Triệu Chi Đình đến tốt cùng là làm thế nào mà tìm được người như vậy?

Lại qua ba mươi phút, hắn cứ như vậy đứng ở góc đại sảnh chờ nàng, đôi giày da cao cấp không ngừng đá đá, rốt cuộc không kiềm chế được nữa. Đừng nói là năm ngày, hiện tại ngay một giây hắn cũng không chịu nổi nữa.

So với sở trường của nàng thì cá tính không hề trật tự lại là tai nạn đáng sợ, hắn thà rằng tìm một phiên dịch có năng lực bình thường nhưng tính cách cẩn thận còn hơn là tiếp tục chịu đựng nàng.

Âm thầm quyết định, hắn lạnh mặt kéo va li đi đến quầy báo mất hành lý, thấy Vệ Tường Như đang cùng nhân viên xử lý nói chuyện huyền thuyên.

Hắn đi đến nàng phía sau, lạnh lùng thốt “người rốt cuộc muốn đứng đây bao lâu? không phải chỉ điền vào tờ đơn là xong sao?”

“ách, ta chỉ thuận miệng tán gẫu với hắn một chút, nhờ hắn hướng dẫn cho một du khách lần đầu đến Brazil một ít kinh nghiệm” nàng quay đầu nhìn hắn, cười giải thích.

“Người cho là người đến đây ngắm cảnh sao? Bởi vì người, hành trình của ta đã trễ gần một tiếng đồng hồ, người lại còn có tâm tình ở đây nói chuyện phiếm?” ,hắn dùng ánh mắt bén nhọn tưởng chừng có thể chém người ta thành tám khối nhìn nàng, khẩu khí lạnh đến mức làm người ta muốn run.

“Thực xin lỗi, ta chỉ muốn hỏi thêm một số thông tin có lẽ sẽ có ích cho chúng ta”, nàng sưng sốt một chút mới phát giác hắn giống như khí tặc.

“Được rồi, người không cần phải giải thích, người đáp máy bay quay về đi, ta không cần người nữa”, hắn không kiên nhẫn vẫy tay nói.

“Sao, người muốn ta quay trở về Đài Loan?”, nàng ngây ngốc

“Đúng vậy, từ giờ phút này người bị đuổi việc”, hắn lấy vé máy bay từ trong bóp ra đưa cho nàng.

” nhưng là.....” nàng không nghĩ tới hắn thật muốn đuổi nàng đi. trả cho người một nửa tiền công, ngồi khoang hạng nhất đi một chuyến máy bay đường dài, lại còn có thể lĩnh lương, cả thế giới này chắc chỉ có một mình người may mắn như vậy”, hắn châm chọc.

Dùng tiền đuổi người, đây đại khái là sở trường của hắn đi.

Nàng nhăn khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn hắn, có điểm mất hứng.

Tuy rằng nàng không thích tạo áp lực cho mình nhưng không có nghĩa nàng không có tự tôn. thái độ xem thường người khác của hắn thực sự quá đáng, nên cho hắn một chút giáo huấn nho nhỏ mới được.

“Thật sự muốn ta trở về sao? Ta thật vất vả mới hỏi được một chút tin tức liên quan đến Ma Dịch nha”, nàng cố ý nói.

” cái gì?” hắn ngẩn ra.

“Cha của người nhân viên làm ở quầy này lúc trước có làm việc trong công ty Ma Dịch, ta cùng hắn tán gẫu, hắn có tiết lộ cho ta một chút tin tức, tựa hồ rất...”, nàng nói tới đây thì ngưng lại.

“Tin tức gì”

“Quên đi, chỉ là một tin tức nhỏ thôi, đối với người chắc không có tác dụng gì”, nàng nói xong đem vé máy bay quay về để lên quầy, chuẩn bị làm thủ tục.

“Chờ một chút, mau nói cho rõ ràng”, hắn lập tức nắm lấy bả vai của nàng.

“Muốn ta nói cái gì?”, nà nằng đầu nháy mắt với hắn.

“Người...”, hắn lại tức giận.

“Dù sao năng lực của người rất cao, chắc người đã sớm biết còn cần ta nói gì nữa?”, nàng tủm tỉm cười.

Cao Duệ trừng nòng, làm sao có thể nhìn không ra ý định làm khó dễ của nàng. Ở thương trường lăn lộn đã lâu, đây là nữ nhân đầu tiên dám khiêu khích hắn.

Đây có phải tỏ vẻ nàng cũng không phải là đèn cạn dầu?

Có điểm ý tứ, có lẽ hắn lần này gặp được kỳ phùng địch thủ, nếu không cùng nàng so chiêu mà để nàng ra đi thì có chút đáng tiếc.

Tâm niệm vừa chuyển, hắn bỏ ý định đuổi nàng đi, đem vé máy bay quay về còn ở trên quầy cất đi, hừ lạnh với nàng ” Vệ Tướng Như, có lẽ ta đã đánh giá thấp ngươi, nếu không cho ngươi thể diện mà đã đuổi ngươi về, với ta không phải là tổn thất sao”

“Ngươi không sợ ta thọc gậy bánh xe sao? Cao tiên sinh”, nàng buồn cười nhìn hắn.

“Ngươi sẽ sao?”, hắn nhướn mi, trong mắt hiện lên sự lạnh lùng.

“không nhất định nha”, nàng cũng bắt chước hắn nhún mày.

‘hừ, đừng chỉ biết khua môi múa mép, cho tới giờ biểu hiện của ngươi căn bản là thất bại, bắt quá ta nguyện ý cho ngươi thêm một cơ hội, tự giải quyết cho tốt. Đi thôi”, dứt lời hắn xoay người kéo hành lý rời đi.

Khẩu khí thật lớn a!

Vệ Tướng Như hé miệng cười, nam nhân này rõ ràng là cãi không lại nhưng khẩu khí vẫn rất lớn, thật không hiểu hắn dùng tư thái như vậy để chứng minh cái gì.

Lắc đầu, nàng mỉm cười rồi quay đầu nhìn người nhân viên trong quầy gặt đầu cảm tạ, sau đó mới bước nhanh theo Cao Duệ.

Cuối cùng bọn họ cũng đáp tắc xi rời khỏi sân bay, trên đường về khách sạn, Cao Duệ lập tức truy vấn nàng tin tức có liên quan đến Ma Khả.

“Nói mau, người kia đã nói tin tức gì cho ngươi?”

Vệ Tướng Như nhìn hắn một cái, thở dài một hơi,” người thật đúng là nóng vội a.....”

“Ngươi nói hay không?”, hắn lại nổi cơn tức.

“Được, được, đừng nóng giận, từ lúc chúng ta gặp nhau tới giờ, ngươi luôn tức giận như vậy đối với thân thể không tốt nha”, nàng vội trấn an.

Hắn trừng nòng, thật muốn rống to, là ai chọc hắn tức giận như vậy? Là ai a?

Thấy hắn sắc mặt ngày càng kém, nàng thông minh liền lập tức đi vào chủ đề chính, tránh cho bị ai kia mắng ” người nhân viên kia cho ta biết hôm nay là sinh nhật của Ngải Thác Tháp, công ty Ma Dịch tổ chức tiệc sinh nhật cho hắn ở khách sạn Augus Tower, chẳng những có Ngải Thác Tháp mà toàn bộ nhân viên cao cấp của công ty cũng có mặt”

“Tiệc sinh nhật”, hắn ngẩn ra

“Đúng vậy”

“Lúc nào?”

“Bây giờ tới”

“Àn, nếu vậy đây là cơ hội tốt để trực tiếp gặp mặt Ngải Thác Tháp”, trong đầu hắn nhanh chóng nghĩ ra cơ hội, bởi vì Ngải Thác Tháp thường ở nhà, nếu có đến Ma Dịch cũng chưa chắc gặp được nên tiệc sinh nhật là dịp tốt để gặp được hắn.

“Như thế nào, tin tức này được chứ?”, nàng cười hỏi.

“Cũng được”, hắn giương mắt nhìn nàng, tiếp theo cười lạnh ” nhưng ngươi ăn mặc như vậy không phù hợp với sự kiện như vậy, về khách sạn, ta thay y phục mà ngươi cũng nên tìm một bộ cho tương xứng”

” Đúng, như vậy cũng không thích hợp lắm”, nàng nhìn bộ quần áo của mình, cũng hiểu rằng hắn nói đúng” nhưng hành lý của ta đã bị thất lạc, toàn bộ quần áo toàn ở bên trong...”

“Vậy đi mua một bộ mới”, hắn nhủ mày.

“Quần áo dự tiệc thật đắt nha, ta không có mang theo nhiều tiền...”, nàng lẩm bẩm

“Ta có thể ứng trước cho người, khi nào về Đài Loan thì khấu trừ vào tiền lương của người”

Ở bên cạnh một người giàu có quy phái như hắn lại là một nữ nhân nghèo kiết, thật đúng là hiếm thấy.

” phải không? Vậy cảm ơn người, buổi tối ta nhất định sẽ làm mình đẹp một chút, tuyệt đối sẽ không làm người mất mặt’

“Người chỉ cần thể hiện năng lực về ngôn ngữ của người là được”, chán nản liếc nhìn vẻ bình thường của nàng một cái, hắn hoàn toàn không trông cậy vào việc nàng có thể đẹp lên.

Dứt lời, hắn gọi lái xe đưa bọn họ đến khách sạn sẽ nghỉ lại, đồng thời cũng nhắc mình một lát nữa phải gọi điện thoại cho Triệu thư ký hỏi thăm về sở thích của Chủ tịch Ngải Thác Tháp, có sự chuẩn bị tốt chắc chắn sẽ thành công.

Hắn vốn không có tính nhẫn nại, lần này đi Brazil không thể không thu phục được Ma Dịch.

Cao Duệ lại muốn phát điên!

Đã hẹn sáu giờ sẽ gặp nhau ở đại sảnh khách sạn, nhưng Vệ Tướng Như lại đến muộn.

Nàng đã cầm tiền của hắn đi mua quần áo, kết quả là đi tới một tiếng, hắn chờ ở ghế sofa của đại sảnh, chờ đến tức giận.

Nàng không có quan niệm thời gian, tinh thần lại không chuyên nghiệp, nàng như thế nào có thể làm tốt công việc, lại còn được ca ngợi là thiên tài phiên dịch?

Hắn ở trong lòng mắng, quyết định không đợi nàng, không có nàng, nói không chừng hắn còn làm được tốt hơn.

Khuôn mặt tuần tú dài ra, hắn quắc mắt đứng lên, đang định bước đi thì thấy một nữ tử thanh lệ mặc bộ âu phục màu trắng từ cửa lớn bước vội vào, trực tiếp đi đến trước mặt hắn.

“Thực xin lỗi lại để người phải đợi, ta thực không có cố ý, cứ tưởng là ở khách sạn có thể mua được quần áo, nhưng đắt quá nên ta đành phải ra ngoài tìm cửa hàng bán quần áo để mua...”, nàng nhìn hắn, nhỏ giọng giải thích.

Hắn nhìn kỹ, thấy nàng đúng là Vệ Tướng Như không khỏi ngạc nhiên.

Quả thực là cách xa vạn dặm.

Thay đổi quần áo, tháo xuống kính mắt, nàng cư nhiên từ vịt con xấu xí biến thành thiên nga.....

Mái tóc rối tung được vấn lên cao, lưu lại một lọn nhỏ rũ xuống, đoan trang mà không mất đi sự quyến rũ, khuôn mặt vốn bị kính mắt và mái tóc che khuất giờ lộ ra làm hắn kinh ngạc phát giác, mặt nàng rất xinh, ngũ quan thanh tú, hai hàng lông mày dài nhỏ, mũi cao, môi đỏ mọng, tuy rằng có một chút tàn nhang nhưng do trang điểm cũng ẩn hiện tạo nên một nét tư sắc riêng.

Mà làm cho nàng thay đổi một trăm tám mươi độ là bộ trang phục màu trắng bạc vừa với dáng người.

Cổ áo tròn để lộ ra xương quai xanh hoàn mỹ, tay áo ngắn để lộ ra đôi cánh tay trắng nõn nà, thon dài. Bộ quần áo cắt may tinh tế làm lộ ra dáng người xinh đẹp của nàng. Đôi chân dài cân xứng, bên dưới là đôi hài tinh tế, vừa vặn vòng quanh mắt cá chân xinh đẹp của nàng, làm cho thân hình nàng cao thêm.

Giờ phút này nhìn nàng giống như ngôi sao điện ảnh Audrey Hepburn trong phim Ăn sáng ở Tiffany, xinh đẹp phong tình, tràn ngập mê người...

“Như vậy ta có thể đi không? Vì trang phục thích hợp, ta đã đi vài cửa hàng a...”, nàng bị cái nhìn của hắn làm cho bất an, sửa sửa cổ áo.

“Hòan hảo”, hấn thu lại ánh mắt kinh ngạc, cố ý trả lời lạnh lùng nhưng trong lòng có chút khen ngợi thẩm mỹ của nàng.

Không phải người đàn bà nào cũng có khiếu thẩm mỹ về quần áo, hấn đã nhìn thấy nhiều nữ nhân làm cho mình trở thành một con gà tây hay là một con đà điểu sặc sỡ, làm người ta hết muốn nhìn.

Lúc trước Vệ Tướng Như ăn mặc tùy tiện như vậy, thật khó làm cho người ta liên tưởng với hình dáng hiện tại của nàng.

“Ta vốn định chọn đồ nhạt màu, bởi vì khi làm phiên dịch ta đều mặc trang phục màu đen hoặc xám, nhưng nghĩ hôm nay là sinh nhật của đối phương nên mặc màu trắng chắc sẽ không thất lễ”, nàng giải thích.

“Àn, quả thật người đẹp vì lụa...”, hấn lại lần nữa đánh giá nàng, giọng châm chọc, đột nhiên phát hiện trên cổ nàng thiếu cái gì đó, dừng một chút liền nói ” đi theo ta”

Nàng khó hiểu đi theo sau hấn, thấy hấn bước vào cửa hàng bán trang sức trong khách sạn, liếc mắt nhìn rồi nhanh chóng chọn ra một vòng cổ kim cương, xoay người đưa cho nàng

“Đeo cái này lên”, hấn ra lệnh.

“Hả?”, nàng há hốc mồm nhìn cái vòng cổ không cần xem bảng giá cũng biết là đắt thế nào.

“Mau đeo lên”, hấn nhíu mày lặp lại.

” nhưng là..... Đây..... Thực quý thực quý.....” nàng ngập ngừng nói.

” ai, nhiều lời, lại đây!” hấn thấp thỏi một tiếng, một tay lấy vòng cổ cầm lại.

Nàng ngậm miệng, tiến lên từng bước, ngoan ngoãn cúi đầu để hấn đeo vòng cổ giúp nàng.

Hấn khóa vòng cổ, ánh mắt lơ đãng nhìn vào sau gáy nàng, mấy sợi tóc bướng bỉnh rơi trên gáy, màu sắc đen bóng tương phản với da thịt trắng nõn, mùi hương tự nhiên từ người nàng tỏa ra làm ngực hấn xao động.

Tâm hấn động một cái, giống như bị cái gì va vào, vội vàng rút tay về.

” làm sao vậy? ” nàng tò mò ngẩng đầu nhìn hấn.

” không có gì” hấn ra vẻ trấn định, xoay người lấy thẻ tín dụng ra trả tiền, trong lòng cảm thấy buồn cười với phản ứng của mình.

Nếu đối phương là một mỹ nhân tuyệt sắc mà động tâm thì còn được, đằng này lại là Vệ Tướng Như..

Tĩnh tĩnh đi! Chỉ cần là nam nhân có chút đầu óc liền tuyệt đối không thích loại nữ nhân tùy ý lại không chuyên nghiệp như nàng.

Hấn âm thầm cười lạnh.

“Ai nha, tiểu thư mang vòng cổ này thật đẹp, tiên sinh, người thật sự rất tinh mắt, tóc của tiểu thư hấn là cũng nên có gì đó điểm lè, người xem, thật phù hợp nha...”, chủ cửa hàng nhiệt tình ca ngợi, sau đó lấy ra một vật trang sức bằng thủy tinh cài lên tóc của nàng.

” phải không.....” hấn quay đầu lại, nguyên tưởng trào phúng vài câu, nhưng ánh mắt nhìn thẳng Vệ Tướng Như, đã bị gắt gao dính ở đó.

Nhất định là có liên quan đến kim cương, nếu không Vệ Tướng Như làm sao có thể thoát nhìn chồi mắt đến vậy?

Thân hình yếu điệu, tứ chi mảnh khảnh trong bộ âu phục liền trở thành một danh môn thực nữ tao nhã, xinh đẹp...

Vòng cổ kim cương chiếu sáng ở xương quai xanh của nàng, lại thêm đồ trang sức trên tóc, nháy mắt làm cho sức quyến rũ của nàng tăng thêm vài phần.

“Bạn gái của người đeo cái này, nhất định sẽ làm cho người nở mày nở mặt”, chủ cửa hàng cố gắng thuyết phục, hi vọng có thể bán thêm một món nữa.

“Nàng không phải bạn gái của ta”

“Ta không phải là bạn gái hần”

Hai người không hẹn mà cùng lấy tiếng Anh với nho nha văn giải thích.

Chủ cửa hàng tròn to mắt, có chút sững sốt.

“Ta cần bản không cần mang vật phẩm trang sức...”, Vệ Tướng Như không bị sự xinh đẹp của kim cương làm lóa mắt.

“Mang đi, không cho phép tháo ra”, hần ra lệnh, đồng thời lấy thẻ tín dụng đưa cho chủ cửa hàng, lưu lốt nói ” ta mua cả hai cái”

“Cảm ơn”, chủ cửa hàng cười toe tóet.

Vệ Tướng Như trừng lớn hai mắt, giữ chặt cánh tay Cao Duệ la lên ” chờ một chút, Cao tiên sinh, người đã nhìn rõ giá của hai món trang sức này sao?”

“Yên tâm, ta đã coi rõ”, hần lạnh lùng liếc nàng một cái.

” nếu thấy rõ ràng, vậy người còn....”

“Sao, người nghĩ ta mua không nổi?”

” không phải, ta chỉ là.....”

” người đừng có hiểu lầm, ta chỉ là mua dưới đảm bảo giá trị tiền gửi, thuận tiện cho người mượn mang một đêm, miễn cho người làm xấu mặt ta”, hần hừ nói.

Bảo đảm giá trị tiền gửi? thì ra! Quả thật là kẻ có tiền, mua cái trang sức đắt tiền mà giống như tùy tiện mua một chai nước suối.

Vệ Tướng Như lắc đầu thở dài, ở trong lòng nói thầm.

“Người tốt nhất nên để ý, đừng đem trang sức làm mất, tổng giá trị của chúng là một trăm sáu mươi vạn, tuy rằng không nhiều nhưng ta tin rằng người cũng khó mà có thể bồi thường được”, hần ký hóa đơn, cũng không quên châm chọc nàng.

“Chính vì bồi thường không nổi nên mới không muốn mang a...”, nàng tức giận lắm bầm.

“Đi thôi, ta còn phải lựa mua quà cho Ngải Thác Tháp, chắc sẽ tốn không ít thời gian”, hần cất thẻ tín dụng vào bóp, kéo tay nàng rời đi.

Trong một thời gian ngắn ngủ đã xài đến một trăm sáu mươi vạn, đây là cách tiêu xài của kẻ có tiền.

Vệ Tướng Như nghĩ đến mình cực khổ làm việc bao nhiêu năm cũng chỉ mới để dành được một trăm vạn liền nhịn không được hận đến nghiến răng.

Thế giới này thật sự là rất không công bằng!

Nàng đi theo sau Cao Duệ, trong lòng vụng trộm oán giận, cước bộ không tự giác mà chậm lại, không ngừng trừng cái gáy của hần.

Tóc tai chỉnh tề, bộ đồ tây hàng hiệu vừa vặn với thân hình cao lớn làm nổi bật tư thái hiên ngang, ngay cả đi đường cũng uy vũ.

Cũng khó trách hần lại cao ngạo tự phụ đến vậy, trẻ tuổi, bộ dáng tuấn mỹ, giàu có, có địa vị...cái gì nam nhân này cũng có, cái duy nhất hần thiếu chính là nhân tính. Lạnh huyết, không cảm tình, không rộng lượng, tuyệt sẽ không than thứ, Cao Duệ bên cạnh ưu thế lại lộ ra một mặt lãnh khốc, nếu có thể dùng từ nào đó để hình dung thì chính là không có tính người.

Hần a, chính là thiếu một phần tình người.

“Này, đi nhanh một chút”, Cao Duệ đứng ngoài cửa lớn, quay lại hối thúc nàng.

Khuôn mặt cương nghị, hình dáng cao gầy, một tay đút vào túi quần, nghiêng người trừng mắt, bộ dáng hung hãn nhưng cũng suất không thể tả, các nữ nhân người Latinh đi vào khách sạn cũng nhin không được mà ngẩng nhìn hần.

“Dạ”,nàng bắt đắc dĩ liếc hần một cái, thanh âm kéo thật dài.

Hần vội bước lên tắc xi, mà nàng thì lặng lẽ giả một cái mặt quỷ nhìn hần làm cho người phục vụ của khách sạn nhìn bọn họ mỉm cười.

Xe từ khách sạn đi vào ngã tư đường, Cao Duệ lại nhắm mi, vẻ mặt cau có nói ” người đã lãng phí của ta không ít thời gian, giờ còn phải đi chọn lễ vật thích hợp, thực phiền toái...”

“Người muốn mua lễ vật gì?, nàng hỏi.

“Không biết, thư ký của ta không có tư liệu liên quan đến sở thích của Ngải Thác Thập để tham khảo”, hần không thích vì một việc nhỏ mà làm hao tổn tâm trí nhưng Triệu Chi Đình lại không có thông tin liên quan đến sở thích của Ngải Thác Thập.

“Ta đề nghị nên mua một hộp xì gà ngon nhất đi’, nàng bỗng nhiên nói.

” xì gà?” hần ngẩn ngơ.

” đúng vậy! Ngải Thác Thập tiên sinh thích hút xì gà nhất nàng giải thích.

” người làm sao mà biết?” hần tò mò hỏi.

“Người nhân viên ở sân bay nói cho ta biết a”, nàng nở nụ cười.

“Người với hần ngay cả việc này cũng bàn tới?”, hần cảm thấy bất ngờ, còn tưởng nàng chỉ nói chuyện phiếm không thôi, không ngờ lại moi được nhiều thông tin hữu ích như vậy.

” đúng vậy! Ta vừa nghe nói cha hần làm ở Mả Dịch liền bắt đầu hỏi thăm những tin tức có liên quan, vốn định hỏi thêm nữa thì bị người nào đó tức giận chen ngang, thật đang tiếc”, nàng cố ý nói

“Người”, hần biết nàng đang cố ý châm chọc hần, vẻ mặt tức giận nhưng không phản bác được.

“Đúng rồi, nãy giờ ta vẫn định nói với người, như vậy không thích hợp để tham gia tiệc tối”, nàng nhìn hần rồi đột nhiên tháo bỏ caravat của hần.

” người muốn làm gì” hần bắt lấy tay nàng, ngạc nhiên.

Gáy của hần là bộ phận mẫn cảm nhất, dù là nhân loại chạm đến cũng không có sức chống cự cho nên hần không cho bất kỳ kẻ nào tùy ý vuốt ve chỗ này.

“Đừng khấn trương, ta không có ý định cởi quần áo của người, chỉ là người Latinh tính tình hào phóng, nhiệt tình, người ăn mặc quy củ như vậy rất khó hòa nhập với bọn họ...”, nàng chế nhạo hần.

” phải không?” hần ninh mi, cúi đầu nhìn bộ đồ hàng hiệu trang nhã, lại không biết trang phục sang trọng như vậy sẽ có lúc không phù hợp.

” đúng vậy, tin tưởng ta, bỏ caravat đi sẽ tốt hơn”, nàng khuyên nhủ.

Hần suy nghĩ vài giây, không tình nguyện buông tay nàng.

Nàng cười cười, tiếp tục mở caravat của hần, lại cởi bỏ hai hột nút trên chiếc áo sơ mi màu xám, làm cho hai bên hơi rộng mở ra.

Đầu ngón tay của nàng lơ dềnh xẹt qua gáy hần, hần mẫn cảm cương một chút, nhanh chóng trán mặt của nàng, hô hấp cứng lại.

“Tốt lắm, nhìn như vậy tốt hơn nhiều”, nàng chỉnh cổ áo của hần xong, hơi lui về phía sau, hài lòng gật đầu.

Mở cổ áo ra, sự lạnh lùng, nghiêm nghị của hần giảm đi một chút nhưng vẫn không mất vẻ tiêu sái, mê người.

Chỉ nhìn biểu hiện bên ngoài, Cao Duệ thật có sức quyến rũ.

Đương nhiên điều kiện tiên quyết là đừng nhắc đến cá tính làm người ta không dám khen tặng của hấn.

” như vậy thật sự có thể?” hấn thở một hơi nhẹ nhõm, hồ nghi nhìn nàng.

Vì cùng nhân loại ganh đua, vì che dấu nguyên hình của mình, hấn cũng không xem nhẹ chi tiết trang phục, luôn cẩn thận từng chút để không lộ ra sơ hở. Cho nên chỉ cần mặc đồ tây, hấn sẽ thắt caravat, vừa tăng thêm sự trang trọng còn là ngoài trừ chính hấn, không ai có đủ chỉ phối hấn tuyên thệ.

Nhưng, hiện tại nàng lại muốn hấn cởi bỏ caravat, thả lỏng cổ áo đi tham gia tiệc tối, này không phải rất tùy tiện sao?

“Đúng, như vậy nhìn người rất thoải mái, tự do tự tại đi chia sẻ niềm vui với bọn họ mà không phải đi đánh giặc” nàng giải thích

” thương trường như chiến trường, ta đúng là đang đi đàm phán giao dịch”, hấn hừ lạnh

“Giao dịch cũng có thể thoải mái mà bàn a”, nàng thật không hiểu nổi

” nhưng là....”

“Tốt lắm, Cao tiên sinh, tin tưởng ta một lần đi”, nàng còn giống như bạn bè lâu năm, vỗ vỗ vào ngực hấn.

Hấn trừng lớn ánh mắt, không nghĩ tới nàng dám vô lễ như thế, đang muốn mắng thì nàng đã quay đầu, dùng nho nha văn thảo luận với tài xế địa điểm mua xì gà.

Thật sự là nữ nhân cả gan làm loạn.

Hấn bực mình, dựa vào sau ghế, không biết sao mình đối với nàng không có cách, giống như vừa nhìn thấy hấn đã bị nàng xoay quanh.

Nàng rốt cuộc là cái dạng người gì? Vừa mơ hồ, vừa không khéo, có khi sơ ý lại có lúc rất sâu sắc.

Giống như lúc này, nhìn nàng lưu loát nói chuyện với lái xe, chẳng những rõ ràng, ngữ điệu lưu loát, không có khẩu âm cứng nhắc mà thái độ lại tự tại, thân thiết làm như nàng với lái xe có giao tình rất tốt...

Đến lúc này, hấn mới tin nàng ở phương diện ngôn ngữ đúng là có chút tài năng.

Không, không chỉ ở sở trường ngôn ngữ mà hấn thậm chí còn phát hiện nàng trong lúc xử lý tình huống đều có cách của riêng mình, tuy rằng mới nhìn như là không để ý tới nhưng trong lúc nói cười lại nắm được trọng điểm.

Nàng là đại trí giả ngu? Hay là thâm tàng bất lộ?

Hấn trầm ngâm, bắt đầu đối với nàng cảm thấy tò mò.

Có lẽ, hấn thật sự phải hảo hảo mà một lần nữa đánh giá nàng.....

Hấn tự nói với chính mình như thế.

4. Chương 4

Tiệc sinh nhật tối nay công ty Ma Định tổ chức ở Augus Tower quả thật rất náo nhiệt, long trọng. Khắp nơi tràn ngập tiếng cười đùa, tiếng nhạc cùng với ánh đèn trang trí lung lay...

Cao Duệ bước vào bên trong liên ngâm nghĩ cả người, thật khác xa so với tưởng tượng của hấn, không có nhân vật chính mặc trang phục trang trọng, không có nam nữ trang điểm xinh đẹp, áo quần lộng lẫy...So với những dạ tiệc hấn đã tham dự thì hoàn toàn khác xa, không ai hạ giọng, không cần ra vẻ tao nhã, mọi người ở đây vui vẻ thì cười to, khi thì hát vang lên, ngay cả ăn uống cũng tự nhiên như ở phòng bếp nhà mình, không hề khách sáo...

Dù không cam lòng nhưng hấn thật cảm tạ Vệ Tướng Như đã tháo bỏ caravat của hấn, nếu không hấn mặc đồ tây, thắt caravat, mang giày da xuất hiện trong khung cảnh này thì thật là chướng mắt.

“Oa, thật náo nhiệt”, Vệ Tướng nhưng nhìn hội trường hưng phấn la nhỏ.

“Quá mức náo nhiệt, như vậy làm sao bàn chuyện làm ăn?”, hắn không tự giác lại nhướng mi.

“Đừng quá nóng vội, rất nhiều chuyện người càng lo càng không giải quyết được gì”, nàng quay đầu nhìn hắn, thầm nghĩ nên nhắc nhở hắn không nên nóng vội.

“Nói chuyện đã rõ ràng, không cần phải như ra lệnh”, hắn đã đủ phiền, nàng còn ở đó lải nhải nên như thế nào, phiền chết đi được.

Nàng bị mắng, chẳng những không tức giận, ngược lại còn cảm thấy buồn cười.

” Cao tiên sinh, biểu tình hiện tại của người sẽ làm Ngải Thác Thập nghĩ rằng người đến tìm hắn để cãi nhau a”, nàng trêu chọc hắn.

Hắn ngẩn ra, quay đầu trừng nàng liếc mắt một cái.

Nàng làm bộ không phát hiện, trực tiếp một lão nhân đang bị mọi người vây quanh trong hội trường, hạ giọng nói ” a, vị kia không phải là Ngải Thác Thập chứ?”

Hắn nhìn theo đầu ngón tay của nàng, thấy Ngải Thác Thập đang cùng phu nhân của mình đang khiêu vũ, thân hình to lớn vui vẻ lắc lư theo tiếng nhạc, chung quanh còn có một đám bạn bè thân thích.

“Đúng là hắn”, hắn nhìn lão nhân có làn da ngăm đen, mái tóc bạc tuy rằng lúc này nhìn giống như một người cha nhân từ nhưng hắn vẫn nhớ những gì Triệu thư ký miêu tả về Ngải Thác Thập: ngoan cố, tính tình lại cổ quái, cá tính mạnh và cũng đầy thủ đoạn, nổi tiếng khó chơi nhất trong giới doanh nhân của Brazil.

Bất quá chưa từng có người hắn muốn hợp tác mà không được, khó chơi như Ngải Thác Thập cũng sẽ không là ngoại lệ.

Mỉm cười lạnh lùng, hắn quay lưng nhìn Vệ Tướng Như nói ” đi thôi, chúng ta nên đi chào hỏi hắn, chút nữa ta nói gì người hãy dịch lại như vậy, không cho phép tự ý sửa đổi ý tứ cũng không cắt bớt câu chữ, ý nghĩ, nói thêm suy nghĩ của người vào”

“Dạ”, Vệ Tướng Như đứng nghiêm, trả lời ngắn gọn hữu lực, bộ dáng kia cùng một thân tao nhã của nàng căn bản không chút nào hợp với nhau.

Hắn tức giận trừng nàng liếc mắt một cái, đối với thái độ của nàng thêm chán nản.

Cổ kiềm chế sự tức giận, hắn mặc kệ nàng cầm lấy một ly rượu bồi bàn đưa tới, xuyên qua đám đông đi đến bên Ngải Thác Thập.

“Tiệc sinh nhật quả thật rất náo nhiệt, Ngải Thác Thập tiên sinh”, mặt hắn nở nụ cười đối trá quen dùng trên thương trường, dùng tiếng Anh chào hỏi Ngải Thác Thập.

Âm thanh náo nhiệt gần như khóa lấp tiếng của hắn, Ngải Thác Thập có chút không vui, buồn bực nhìn hắn ” người là...?”

“Ta là cố vấn đầu tư của Kinh Thiên kim khổng ở Đài Loan, tên Cao Duệ”, hắn chủ động vươn tay.

“Người đang nói cái gì? ta chỉ hiểu được nho nha văn, muốn nói chuyện với ta thì hãy dùng nho nha văn”, Ngải Thác Thập trừng hắn.

Cao Duệ trong lòng thầm giận, cũng không động thanh sắc, quay đầu lấy ánh mắt hướng Vệ Tướng Như ý bảo.

Vệ Tướng Như lập tức đi đến bên cạnh Cao Duệ, thay hắn phiên dịch ” xin chào Ngải Thác Thập tiên sinh, chúng tôi đại diện cho Kinh Thiên kim khổng ở Đài Loan, người này là cố vấn đầu tư của công ty chúng tôi, Cao Duệ, ta là Vệ Tướng Như, phiên dịch của hắn”

Ngải Thác Thập nghe nàng nói lướt tiếng Bồ, hơn nữa dáng vẻ nàng lại xinh đẹp, thanh lịch nên sự phòng bị trong mắt cũng giảm đi không ít.

“Tiếng Bồ của người thật khá, người đã từng sống ở Brazil sao?”, Ngải Thác Thập tò mò hỏi.

“không có, đây là lần đầu tiên ta đến Brazil”, nàng tươi cười trả lời.

“Nga, vậy mà có thể nói được tiếng Bồ như dân bản xứ, người nói các người từ đâu đến?”, Ngải Thác Thập cố ý hỏi lại lần nữa.

“Chúng ta đến từ Đài Loan, đại diện cho Kinh Thiên kim khổng”, nàng không hề lấy làm phiền mà trả lời lần nữa.

“Thì ra là Kinh Thiên kim khổng a, các người thật lợi hại, có thể biết ta ở đây mà tới tìm, nhưng nguyên tắc của ta là ra khỏi công ty thì ta sẽ không bàn đến công việc, cho nên các người nếu muốn bàn công việc thì ngày mai đến công ty rồi nói sau”, ánh mắt Ngải Thác Thập dời về phía Cao Duệ, thái độ vẫn ngạo mạn.

Vệ Tướng Như dịch lại những lời hằn nói cho Cao Duệ. Cao Duệ lạnh mặt nhìn Ngải Thác Thập, khuôn mặt tuấn khốc như muốn đông lại.

Lão gia hỏa này thật đúng là làm cho người ta muốn phát hỏa, khó trách đoàn đối ngoại của Kinh Thiên kim khổng không nói chuyện được với hắn.

Vệ Tướng Như nhìn ra được Cao Duệ cực tức giận, vội vàng đưa hộp xì gà lên và nói ” hôm nay chúng ta đến đây cũng không phải muốn bàn công việc, chính là trùng hợp biết được sinh nhật của người cho nên mới mang lễ vật đến mừng, nếu quấy rầy nhã hứng của người, vậy trước xin lỗi người”, nàng cố làm dịu đi không khí căng nhắc.

Ngải Thác Thập thấy nàng đưa hộp xì gà ra, khuôn mặt đang khó chịu cũng hòa hoãn hơn

” đây là.....”

“Đây là xì gà cao cấp nhất của Cuba, là một chút tâm ý của Cao tiên sinh, chúc người sinh nhật vui vẻ, hi vọng người sẽ thích”, nàng cười, đồng thời mở hộp xì gà ra.

“Ah, là xì gà cao cấp nhất của Habana. Các người...làm sao biết được ta thích hút xì gà?” hắn ngạc nhiên, lấy ra một điếu xì gà đưa lên mũi ngửi.

Nàng cười mà không nói, quay đầu nhìn Cao Duệ liếc mắt một cái.

Cao Duệ nhìn nàng gạt đầu khen ngợi, bất quá, hắn dám cam đoan Ngải Thác Thập tuyệt không dễ thuyết phục như vậy.

Quả nhiên, Ngải Thác Thập liền thể hiện vẻ mặt cảnh giác, khẩu khí có chút lạnh lẽo

“Các người đừng nghĩ tặng xì gà cho ta là có thể tác động đến quyết định của ta, ta nói cho các người biết, Kinh Thiên kim khổng gần như bị loại rồi, ta đang tính hợp tác với người khác...”, Ngải Thác Thập xảo trá cười nhưng tay vẫn cầm chặt hộp xì gà giá trị xa xỉ.

Vệ Tướng Như nhanh chóng phiên dịch không sót một từ

Không đợi Ngải Thác Thập nói xong, Cao Duệ đã lạnh lùng thốt ” mỗi cổ so với tập đoàn Phong Tấn nhiều hơn một bậc”, hắn không tin lão gia hỏa Ngải Thác Thập này không hiểu một chữ tiếng Anh nào.

Ngải Thác Thập sững sờ nhìn hắn, ánh mắt có chút thay đổi.

“Ta tin giá chênh lệch như vậy người có thể kiếm thêm vài trăm ngàn Mỹ kim”, Cao Duệ châm chọc.

Vệ Tướng Như chuyển đạt đầy đủ ý tứ của hắn.

Ngải Thác Thập nhìn hắn lẩm bầm “quả nhiên không phải là kẻ đầu đường xó chợ, khó trách mọi người đều nói người thánh như chó săn, chỉ cần xác định được con mồi liền nhất định không buông tha”

Vệ Tướng Như lại phiên dịch mau chóng, chính xác như trước, Ngải Thác Thập nói xong nàng cũng dịch xong, Cao Duệ vừa nghe có người hình dung hắn giống chó săn liền nhủ mảy.

“Chúng ta đi thẳng vào vấn đề trọng điểm đi”, hắn lạnh lùng nhìn Ngải Thác Thập nói.

Ngải Thác Thập trầm mặc một lát, thay đổi thái độ, chỉ vào chỗ ngồi bên cạnh nói ” mời ngồi”

Cao Duệ không khách khí liền ngồi xuống.

“Cao tiên sinh, điều kiện của người đưa ra tất tốt nhưng lần này Ma Dịch không phải quan trọng việc tìm ra người hợp tác với giá hợp lý mà chúng ta để ý đến uy tính của đối phương...”, Ngải Thác Thập dùng tiếng Bồ để nói rõ lập trường của hắn.

Cao Duệ nghe Vệ Tướng Như phiên dịch lưỡi vô nghĩa, nói thẳng ‘ lại tăng thêm một giá nữa’

Ngải Thác Thập nghe xong, trợn to hai mắt

“Ta cho rằng khi hai bên hợp tác, giá cả mới là quan trọng”, Cao Duệ cười lạnh nhìn hắn.

Ngải Thác Thập nhìn nam tử ở phía sau, hai người châu đầu nói chuyện một lát, sau đó Ngải Thác Thập mới nhìn Cao Duệ, dùng tiếng Anh cứng ngắc hỏi ” kim ngạch khổng lồ như vậy người có thể làm chủ sao?”

Vệ Tướng Như vừa nghe tiếng Anh cứng nhắc của hắn, thiếu chút nữa cười ra tiếng. Khó trách hắn không thích nói tiếng Anh, bởi vì khi dùng tiếng Anh nói chuyện, khí thế của hắn hoàn toàn biến mất.

” đương nhiên” Cao Duệ hừ nói.

“người có biết người như vậy làm cho ta thực khó xử.....” ngải thác thập nhăn lại lông mi trắng.

“Chỉ cần báo cho tổng giám đốc tập đoàn Phong Tấn nói người sẽ không hợp tác với bọn họ, người sẽ không có gì khó khăn”, hắn cười lạnh.

“Không sai, thì ra người biết được đối thủ của mình là ai”

“Ở thương trường không có bí mật gì là ta không biết”, Cao Duệ tự phụ nói

Ngải Thác Thập nở nụ cười, Cao Duệ ngông cuồng thật đúng khẩu vị của hắn.

“Được, ngày mai đến công ty ta ký hợp đồng”, hắn sáng khoái nói.

Trên mặt Cao Duệ hiện lên nụ cười thắng lợi, ai nói tiền tài không có sức mạnh vạn năng? Ở thế giới của con người, chỉ cần có tiền thì không có gì là không làm được.

“Quyết định vậy đi, ngày mai gặp”, hắn dặt ý cười, đứng dậy bắt tay Ngải Thác Thập.

Số tiền giao dịch tuy rằng cao hơn so với dự tính ban đầu của hắn, nhưng hắn tin tưởng dựa vào chất lượng cùng sản lượng của mỏ dầu Ma Dịch, chắc chắn vụ đầu tư này rất nhanh sẽ thu lời.

Vệ Tướng Như không nghĩ tới sự tình được giải quyết nhanh như vậy, trong lòng cũng bội phục năng lực cùng sự quyết đoán của Cao Duệ.

“Thời gian còn sớm, ở lại vui chơi một chút đi”, Ngải Thác Thập nhiệt tình mời.

“Không được, ta còn phải liên lạc về Đài Loan, sửa chữa một chút trong bảng tư liệu hợp tác...”, hắn từ chối, nhìn Vệ Tướng Như nói ” chúng ta đi thôi”

“Tạm biệt, Ngải Thác Thập tiên sinh”, Vệ Tướng Như lễ phép dùng nho nha văn để chào tạm biệt Ngải Thác Thập.

“A, Vệ tiểu thư, ta còn chưa có khen ngợi thân hình xinh đẹp của người, càng không biết Cao tiên sinh ở đâu lại tìm được một phiên dịch đáng yêu lại lợi hại như vậy?”, Ngải Thác Thập dường như có ấn tượng rất tốt với nàng, đứng dậy đi đến gần nàng, cầm lấy tay nàng.

” người quá khen.” nàng khiêm tốn cười.

“Người cùng hắn nhìn rất xứng đôi, các người không phải là người yêu sao?”, Ngải Thác Thập tựa vào bả vai nàng, ghé vào bên tai nàng thấp giọng hỏi.

“Hắn thật sự chỉ là thân chủ của ta mà thôi”, nàng cười đáp, cũng hiểu được tính cách nam tử Latinh rất nhiệt tình nên đối với tiếp xúc của hắn cũng không có quan tâm nhiều lắm.

Nàng không để ý nhưng Cao Duệ lại quan tâm, trong mắt hắn hành vi của Ngải Thác Thập là quá rối tình dục.

Càng làm hấn tức giận là Vệ Tướng Như còn ngu ngốc không biết đề phòng, thậm chí còn cùng đối phương cười nói.

Đúng là một nữ nhân ngu ngốc.

Hắn ám xích một tiếng, mắt thấy tay của Ngải Thác Tháp càng lúc càng không an phận, nhịn không được nữa liền cầm lấy tay Vệ Tướng Như kéo nhẹ, thuận thế đem nàng sang bên phải mình, sau đó cố ý vô tình ngăn cách nàng và Ngải Thác Tháp.

“Còn có gì cần thảo luận, xin hãy nói trực tiếp với ta, Ngải Thác Tháp tiên sinh”, hấn lạnh lùng thốt.

Vệ Tướng Như ngẩn ra, đối với sự vô lễ độ ngọt của hấn cảm thấy khó hiểu, Ngải Thác Tháp lại tránh Cao Duệ mà ái muội nhìn nàng

“Hắc, nói thân chủ người đừng quá khẩn trương, ta chỉ muốn nói chuyện phiếm với người mà thôi”

“Người là do ta bỏ tiền ra mướn, trừ bỏ chính sự không cần cùng hấn nhiều lời vô nghĩa”, hấn tuy nói chuyện với Vệ Tướng Như nhưng ánh mắt lại nhìn Ngải Thác Tháp.

“Cao tiên sinh, Ngải Thác Tháp tiên sinh chính là cùng ta nói chuyện phiếm..... nàng lập tức phiên dịch.

” ách.....” Vệ Tướng Như không biết nên nói cái gì.

“đi thôi” hấn không đợi nàng trả lời, trực tiếp kéo nàng bước đi.

“Hẹn gặp lại ngày mai, Vệ tiểu thư”, Ngải Thác Tháp dùng tiếng bô lớn tiếng cười nói.

“Dạ, ngày mai gặp”, Vệ Tướng Như quay đầu đáp.

Cao Duệ không nhịn được nhúu mày, kéo nàng đi ra khỏi phòng mới buông nàng ra, vẻ mặt lạnh lùng nói ” mời người thể hiện chuyên nghiệp trang trọng một chút, có thể chứ?”

“ta làm sai cái gì?” nàng tròn to mắt, vẫn đang không rõ chính mình lại làm sao trêu chọc hấn.

“Người là phụ trách phiên dịch chứ không phải cùng khách kê vai sát cánh”, hấn lạnh lùng nói.

“Nha”, nàng cuối cũng biết hấn tức cái gì, lập tức cười ra tiếng ” nam nhân Nam Mỹ đều không câu nệ tiểu tiết, người cũng đừng quá quan trọng...”

” hấn không câu nệ tiểu tiết, người cũng nên ngăn lại, đằng này lại tùy tiện để cho người khác ôm ấp, còn ra thể thống gì?”, hấn trách mắng.

“Ta sao lại cùng hấn ôm ấp?, ta chỉ là...A?”, nàng kháng nghị lại kinh ngạc vì phản ứng của hấn có điểm không bình thường, bởi vậy dừng một chút, nhìn hấn một cái, tâm tình có chút chờ mong, cẩn thận hỏi ” người...không phải là đang ghen chứ?”

Phỏng đoán của nàng làm cho hấn nhìn kinh thị, tâm tình mong chờ bị ánh mắt đáng ghét của hấn làm cho tan biến, còn có cả sự tự tôn bị xem nhẹ.

” a? Thực xin lỗi, ta nghĩ nhiều quá.....” nàng tự giễu mình, trong lòng không khỏi nói thầm, không phải thì không phải, làm gì lại dùng ánh mắt đả thương người nhìn nàng như vậy.

“Nhớ kỹ, người cùng ta đi làm việc, cho đến khi việc của ta chưa xong, người tốt nhất nên cẩn trọng ngôn từ, cử chỉ, đừng làm ta mất mặt”

” nga” nàng thản nhiên lên tiếng.

Hấn lười lẩn nữa sửa đúng thái độ của nàng, đi ra cửa lớn của khách sạn.

Nàng nhìn bóng dáng ngang tàng của hấn đột nhiên rất muốn biết hấn có yêu không? Có biết yêu là thế nào không?

Nàng thật hiếu kỳ.

Trên taxi từ về lại khách sạn, Cao Duệ không ngừng gọi điện thoại liên lạc với thư ký Triệu Chi Đình, muốn nàng sửa lại dự án đầu tư rồi gửi email cho hắn, hơn nữa còn không ngừng thảo luận về các chi tiết liên quan.

Vệ Tướng Như im lặng ngồi bên cạnh hắn, cảm thấy làm một thương nhân cũng chẳng dễ dàng gì, mỗi phút, mỗi giây cũng không được rảnh rỗi, mắt nhìn, đầu nghĩ, miệng nói...đều là chuyện liên quan tới tiền. Nàng dám chắc, Cao Duệ cho đến bây giờ cũng không có ngẩng đầu lên ngắm nhìn cảnh quan trên đường.

Ai, nàng không thể thích ứng được, nàng luôn chậm rãi, sớm đã tạo cho mình một lối sống tự tại, muốn nàng lúc nào cũng căng thẳng đầu óc như vậy, nàng nhất định sẽ chết sớm.

Giống như lúc này, trải qua một chặng đường dài lại làm việc ngay, năng lượng của nàng đã muốn tiêu hao hết, nhện không được hắt xì một cái.

a..... miệng há to, uốn thắt lưng một cái lại phát hiện thấy Cao Duệ đang xử lý công việc đang quay lại trường nàng.

” thực xin lỗi, ta chỉ hơi mệt chút....” lấy tay che lại miệng, nàng thật có lỗi cười.

“Ngủ thẳng một mạch đến Brazil còn dám kêu mệt”, hắn hừ lạnh, người mệt nên là hắn mới phải.

” ách....” nàng sửng sốt một chút.

“Ngày mai còn phải đến Ma Dịch ký hợp đồng, lát nữa về đến khách sạn, người đi ngủ liền đi, ta không hi vọng ngày mai người đến Ma Dịch mà tinh thần ủ rũ, không phấn chấn”, giọng điệu của hắn ra vẻ cảnh cáo, dứt lời lại cắm đầu vào công việc.

“Dạ”, nàng thật muốn tận dụng chút thời gian tự do để đi dạo nhưng bị hắn nói như vậy liền từ bỏ ý định trong đầu.

Nhàm chán nhìn ngoài cửa sổ, cảnh về đêm của Saint Paul đẹp như mộng ảo, nàng đang ngắm lại đột nhiên phát hiện xe không chạy đúng đường về khách sạn của bọn họ.

” đi?” nàng hô nhỏ một tiếng.

” người lại làm sao vậy?” hắn tức giận trừng nàng liếc mắt một cái.

“Không đúng, con đường này không phải đi về hướng khách sạn”, nàng lẩm bẩm.

” người xác định?” hắn nhìn ngoài cửa sổ, xem có gì không đúng.

“Đúng vậy, bởi vì ta trước đây đã từng nghiên cứu bản đồ của Saint Paul, theo phương hướng xe đang chạy thì dường như là đang ra ngoài ngõ thành”

“Vậy còn chờ gì nữa, kêu lái xe quay lại”, hắn nhíu mày.

Nàng theo lời tiến lên vỗ vỗ lên lưng ghế tài xế, dùng tiếng Bồ nói với hắn ” lái xe tiên sinh, có phải người đi sai đường không? chúng ta muốn đi...”

Nàng còn chưa dứt lời, lái xe đã nhún ga, xe chạy nhanh về phía trước làm nàng cả người ngã về phía sau, hoảng hồn kêu lên “ai da”

Cao Duệ cũng phát giác không thích hợp, hắn đỡ lấy nàng, vươn tay nắm gáy của lái xe, quát khê ” người muốn làm gì? dừng xe”

Lái xe không thèm để ý, nhấn ga càng mạnh cho xe lao đi nhanh hơn, xoay trái, sang phải làm cho hai người bọn họ lắc lư không ngừng.

uy, người rốt cuộc muốn làm gì? Cao Duệ cố gắng ổn định thân hình, quát hỏi.

Lái xe không có trả lời, chỉ phóng xe như điên cuồng, mãi cho đến khi rời khỏi nội thành tiến vào một khu vực hoang vắng mới cho xe dừng lại.

“xuống xe”, lái xe đột nhiên rút ra một khẩu súng, chỉ vào bọn họ ra lệnh.

Cao Duệ cùng Vệ Tướng Như thế này mới phát hiện lái xe là một nam tử trẻ tuổi, tóc quăn, nước da ngăm, dáng người cường tráng.

Bọn họ không dám phản kháng, ngoan ngoãn xuống xe. Nhưng ngay khi xuống xe, một mùi hôi thối xộc lên làm Cao Duệ nhăn mày.

“Đây là nơi quỷ quái gì?”, hắn che mũi, nhìn khung cảnh dơ bẩn chung quanh thấp rửa.

“Đây là một bộ mặt khác của Saint Paul, khu dân nghèo”, Vệ Tướng Như nhìn bốn phía, lẩm bẩm, cuối cùng cũng hiểu được là bọn họ đã gặp cướp.

“khu dân nghèo?” Cao Duệ vẻ mặt chán ghét nhíu lại. Hắn chán ghét nhất là những nơi như thế này.

“Đem tất cả những thứ quý giá trên người các người bỏ ra”, lái xe chìa súng vào bọn họ, lớn tiếng ra lệnh.

Không cần Vệ Tướng Như phiên dịch, Cao Duệ cũng biết đối phương muốn gì.

Hắn không kiên nhẫn lấy bóp da ra, trừng mắt nhìn lái xe, lạnh lùng thốt ” nói đi, người muốn bao nhiêu?”

Nhưng lái xe căn bản không để ý tới hắn, vừa nhìn thấy hắn lấy bóp da liền đi qua giật lấy, tiếp theo lại nhìn đến vòng cổ kim cương trên cổ Vệ Tướng Như, không nói lời nào, lập tức giật nó xuống.

“A”, Vệ Tướng Như đau đến la to

“Này”, Cao Duệ tức giận muốn giật lại như Vệ Tướng Như ngăn lại.

“Đừng manh động”, nàng vội kéo hắn.

“Hừ, ta cũng không sợ hắn”, hắn hừ lạnh, một tên cướp nhỏ sẽ không làm khó được hắn.

“Hắn không chỉ có một người, nhìn xem, chung quanh đều là đồng bọn của hắn”, nàng hoảng sợ nhìn quanh, không biết từ lúc nào đã có đến mười mấy tên quần áo rách nát lạng lẽ vây quanh bọn họ, mỗi tên trên tay đều có vũ khí, vẻ mặt không có ý tốt.

Hắn nhăn mày, rửa thắm một tiếng, tâm tình xấu đến cực điểm.

Lần này đến Brazil là bị làm sao vậy? ngay cả chuyện bị cướp xui xẻo vậy cũng gặp được.

Lái xe lấy một xấp tiền trong bóp da ra, giơ lên trước mặt đồng bọn, cả đám người thấy tiền liền sáng mắt, vui vẻ reo hò.

“Lucas, người đứng là mang hai con dê béo đến đây, nhìn kỹ coi hắn còn có vật quý giá gì trên người hay không”, có người kêu lớn.

“Quần áo trên người hắn đều là hàng hiệu, lột hết quần áo của hắn, sau đó giết hắn, đem thi thể hắn quăng xuống biển”, một tên khác lại nói.

“Còn nữ nhân kia, cũng giết nàng sao?”, lại có người hỏi.

“Đối phương chỉ nói giết tên nam nhân kia, còn nữ... đem bán cho bọn buôn người có thể kiếm được một khoảng lớn”, tên lái xe nhìn Vệ Tướng Như tà ác cười.

Vệ Tướng Như ngây ngẩn cả người.

Theo lời nói của tên lái xe, nàng phát hiện bọn họ bị cướp không phải ngoài ý muốn mà có người cố tình sắp đặt.

Có người..... Muốn giết Cao Duệ?

” hảo nha hảo nha” bọn họ cười ồn ào.

” bọn họ đang nói cái gì?” Cao Duệ trừng bọn họ.

“Thảo luận nên xử trí chúng ta thế nào”, nàng giải thích.

“Chắc, thật sự là xui xẻo, làm sao đúng lúc lại bị cướp như vậy?”, hắn phẫn nộ không thôi.

” có lẽ không phải đúng dịp.” nàng quay đầu nhìn hắn.

” có ý tứ gì?” hấn cũng nhìn nàng.

“Có người tìm bọn họ, muốn bọn họ giết người”

” cái gì?” hấn ngẩn ra.

“Bọn họ là nhằm vào người, Cao tiên sinh”, nàng nhẹ giọng nói.

“Phải không? thì ra là có người muốn mạng ta”, hấn trầm mặt xuống, lạnh lùng thốt.

“Người đã đắc tội ai đó sao?”, nàng hỏi.

“Cạnh tranh trên thương trường, người đắc tội không đếm hết được”, hấn hừ hừ.

“A”

” ta nghĩ, ta đại khái biết là ai” hấn cười lạnh.

“Không phải là tập đoàn Phong Tấn chứ?”, nàng linh quang chợt lóe, đột nhiên nói.

Hấn yên lặng nhìn nàng.

Không sai! Cứ nhiên lập tức liền đoán được.....

Trong chớp mắt này, hấn đột nhiên thấy vui vì đã dẫn nàng đến đây.

“Vì sao người lại cho rằng là tập đoàn Phong Tấn”, hấn hỏi lại

“Bởi vì người giết mỗi làm ăn với Ma Dịch, cho nên bọn họ muốn tìm người trả thù”

“Đúng vậy, tổng giám đốc của bọn họ nghĩ rằng trừ bỏ ta trước khi ký hợp đồng vào ngày mai thì sau này không còn ai có thể tranh giành với hấn nữa”

“Nhưng...bọn họ làm sao có thể hiểu rõ hành tung của người như vậy? quyết định ký hợp đồng là chuyện mới xảy ra khoảng một tiếng trước, nhưng tên lái xe này giống như đã chờ sẵn ở khách sạn từ trước...”, nàng tò mò hỏi.

Hấn bị câu hỏi của nàng làm rung mình.

Điều này rất quan trọng.

Cho dù Ngải Thác Tháp báo cho tập đoàn Phong Tấn muốn hủy bỏ giao dịch, bọn họ cũng không có khả năng tìm tới để giết hấn nhanh như vậy, trừ khi bọn họ đã biết việc hấn đến Brazil từ trước.

Là ai có thể báo cho bọn họ nhanh như vậy? là ai?

Tiếng của Lucas vang lên, phá tan sự trầm tư của hấn ” không còn thời gian nữa, mau lột quần áo của hấn”

Những tên khác cũng cao giọng phụ họa, tiến lên đoạt lấy đồng hồ của Cao Duệ, còn tính cởi quần áo của hấn. Cao Duệ giãy dụa phản kháng, không thể nhịn được nữa, thỉnh thoảng đánh ra một quyền, làm cho một tên bay ra sau.

“mẹ nó, người là muốn chết”, Cao Duệ thấy đồng bọn bị đánh, tức giận chĩa súng vào Cao Duệ, chuẩn bị bóp cò.

Vệ Tướng Như hoảng sợ, liền la to bằng tiếng Bồ ” dừng tay, các người chỉ muốn tiền thôi phải không?”

Bọn họ nghe nàng nói tiếng Bồ lưu loát đều ngây dại.

“Nếu muốn tiền thì đừng giết hấn”, nàng lại nói

” vì sao?” Lucas nhìn nàng.

“Hấn chính là tỷ phú, người thuê các người trả bao nhiêu tiền, hấn nguyện ý ra giá gấp đôi, gấp ba mua lại mạng của hấn”, nàng chỉ có thể dùng phương thức này để kéo dài thời gian.

Lucas sửng sốt một chút, cùng đồng bọn trao đổi bằng ánh mắt sau đó ác ý nở nụ cười.

“Vụ làm ăn này rất thú vị”, Lucas rút lại khẩu súng, tham lam giơ lên một ngón tay ” hắn đưa một trăm ngàn Mỹ kim, ta sẽ tha cho cả hai người”

“người cùng hắn đang nói cái gì?” Cao Duệ khó hiểu hỏi.

“ta nói cho hắn người rất nhiều tiền, chỉ cần hắn thả người, muốn bao nhiêu đều có thể cho hắn” nàng giải thích nói.

“ngu ngốc! Người cho là trả tiền hắn sẽ thả người sao?” hắn tức giận trừng nàng.

“ta biết hắn sẽ không, nhưng như vậy có thể kéo dài thời gian tìm biện pháp trốn thoát”, nàng cảm thấy thực hao tổn tâm trí.

“Không cần phải phiền toái như vậy, muốn chạy trốn cũng không có gì khó, ta có cách đánh được bọn chúng. Chờ một chút nữa ta ra hiệu thì người liền trốn đi, hiểu không?”, hắn xong đột nhiên cởi bỏ áo khoác, nơ cổ. Cùng chờ chết không bằng tự cứu.

” người muốn làm gì?” nàng kinh hô. Hắn sẽ không nghĩ rằng một mình hắn có thể đối phó được với mười khẩu súng chứ?

“uy, đừng nhúc nhích”, Lucas lập tức chỉ súng vào hắn.

“Đừng khẩn trương, ta chỉ cảm thấy nóng”, hắn giơ hai tay lên, tỏ vẻ mình không có ý đồ gì.

“Ngoan một chút, gọi điện bảo người nhanh chóng chuyển tiền vào tài khoản của ta, ta sẽ tha cho cái mạng nhỏ của người”, Lucas lấy điện thoại của hắn đưa đến.

“Không cần, ta chỉ dùng di động của mình”, hắn lấy điện thoại từ trong túi ra.

“ui,các người xem, điện thoại của hắn là loại cao cấp nhất, toàn bộ đều được chế tạo thủ công, ta có xem trên mạng thấy giá của nó ít nhất cũng phải một vạn Mỹ kim a”, có người la to.

Vệ Tướng Như liú lười nhìn đi động màu bạc, nhìn trái nhìn phải cũng không nhìn ra nó có giá trị như vậy.

“Quả nhiên là nhà giàu, xem ra là ta sắp phát tài, người so với thân chủ của ta còn giàu có hơn”, Lucas mở to hai mắt, đắc ý nở nụ cười.

“Nếu người thả ta, ta còn có thể đưa di động cho người...”, hắn hào phóng nói

” thật sự?” Lucas kinh hỉ nói.

“thật sự....” miệng nói, tay hắn đã ấn bàn phím, một âm thanh chói tai đột nhiên vang lớn, mọi người đều bị âm thanh bén nhọn đâm vào màng nhĩ, đau đớn vô cùng, vội lấy tay che tai.

Vệ Tướng Như cũng sợ tới mức che lỗ tai, còn không kịp phản ứng, chỉ nghe Cao Duệ khê quát một tiếng”đi mau!”

Tiếp theo, hắn quăng điện thoại cho Lucas, kéo nàng bỏ chạy.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng trắng bệch, cùng hắn chạy như điên, mơ hồ nghe thấy Lucas vừa chửi vừa đuổi theo, lại còn bắn súng không ngừng về phía bọn họ.

Sống hơn hai mươi năm, chuyện kích thích nhất cũng chỉ là ngồi kể chuyện ma mà thôi, không nghĩ rằng nàng lại có thể gặp phải tình huống đáng sợ này.

Trời tối đen, trong rừng cây cối trải rộng, đường đi gập ghềnh, nàng lại mang một đôi giày không thích hợp với việc chạy bộ chon nên càng khó mà chạy nhanh được.

Chạy được hơn mười phút, tuy rằng nàng được Cao Duệ kéo chạy nhưng hắn chân dài chạy nhanh, nên nàng theo hắn thật vất vả, cuối cùng trái tim chịu không nổi nữa, đành phải rút khỏi tay hắn, quỳ xuống gốc cây, ra sức thở.

“Ta...không được, ta không chạy nổi nữa”, nàng thở dốc nói với Cao Duệ

“Người đừng ngay lúc này lại làm phiền ta, mau đứng lên, bằng không ta mặc kệ người”, Cao Duệ trừng mắt nhìn nàng.

“Được, người đi trước đi, không cần chờ ta...”, nàng cũng không muốn vướng bận hắn, vẫy tay bảo hắn đi
“Được, là người nói, ta sẽ mặc kệ sự sống chết của người”. Hắn quay đầu nhìn truy binh phía sau, vô tình nói.

“Sinh tử có mệnh, ta sẽ không trách người, người đi nhanh đi”, nàng cũng nghĩ cùng lắm thì chết thôi.

“Người...”, hắn thực sự bị nàng làm tức chết, đây là lúc nào rồi mà còn thần kinh như vậy.

“Bọn chúng sắp đuổi tới, người đi mau đi”, nghe tiếng Lucas mắng không xa, nàng vội la lên.

Hắn nhìn nhìn xa xa, lại nhìn xem nàng, lãnh khốc thầm nghĩ muốn bỏ nàng ở lại, dù sao thì ngày mai ký hợp đồng cũng không cần nàng mà để nàng ở lại còn làm cho bọn bắt cóc phân tâm, có thể tranh thủ thời gian để bỏ trốn.

Nhưng ý niệm tuy xuất hiện trong đầu mà chân hắn lại không hề có hành động, có một lực khó hiểu nào đó giữ chân hắn lại, làm cho hắn không đi được.

“Đừng lo lắng cho ta, người đi mau, nếu không bị bắt lại thì chẳng những sinh mệnh bị nguy hiểm mà việc làm ăn của người cũng không xong”, nàng biết, với hắn mà nói công việc đều quan trọng hơn tất cả mà nàng tuyệt đối không thể trong lúc này lại trở thành chướng ngại vật của hắn.

Lời của nàng đánh thức hắn, hắn nhất định phải ký hợp đồng vào ngày mai, ai cũng không thể cản trở hắn.

“Cũng đúng, việc làm ăn của ta còn quan trọng hơn sinh mệnh của người, vậy người tự bảo trọng đi...”, hắn lạnh lùng nói rồi xoay người bước đi.

Chưa bao giờ quan tâm ai, cũng không vì ai mà lưu tình, lần này cũng vậy, hắn không có gì phải băn khoăn, nàng sống hay chết đều do mệnh của nàng, không liên quan gì đến hắn.

Đúng, cùng hắn không có quan hệ gì...

“Người cũng bảo trọng...”, nàng nhẹ giọng nói, trong lòng không sợ hãi lắm mà chỉ có thần nhiên đón nhận.

Nàng vẫn hy vọng có thể trở thành bằng hữu của hắn, giống như trước kia nàng với Dubin lại thân thiết với nhau, chỉ tiếc là thời gian ở chung quá ngắn...

Cao Duệ đi được hai bước lại dừng lại, đi thêm một bước, lại dừng lại. Không biết vì sao hắn không thể bỏ Vệ Tướng Như ở lại, tuy rằng tính cách của nàng làm hắn thấy phiền, vừa tức vừa bất đắc dĩ nhưng khi nghĩ đến việc nàng bị đám người kia bắt được sẽ có hậu quả gì, trong lòng hắn liền thấy lo âu.

Đáng giận, thực không đạo lý, rất không đạo lý!

Hắn giận dữ quay đầu, đi đến bên Vệ Tướng Như, trong lòng không ngừng thấp rửa, vì lo lắng không nên có của mình mà cảm thấy tức giận phi thường.

a? Người như thế nào...” thấy hắn đi trở về đến, nàng giật mình.

”câm miệng! Không được nói nói” hắn gằn giọng, ôm lấy nàng, nhanh chóng chạy vào rừng cây, tìm một chỗ rậm rạp để nàng ở đó.

“Người ở yên đây cho ta, đừng lên tiếng cũng đừng chạy loạn, chờ ta dẫn bọn chúng chạy hướng khác sẽ tới tìm người”, hắn lên giọng cảnh cáo.

Hắn..... Cũng không có bỏ lại nàng...

Trong lòng nàng có chút cảm động, muốn nói cái gì đó để thể hiện lòng biết ơn nhưng lại sợ chọc giận hắn nên chỉ có thể nhìn hắn mà không dám mở miệng.

“Người rốt cuộc có nghe được hay không?”, hắn trừng nàng, thấp giọng hỏi.

”nghe được.” nàng hít thật sâu, nhẹ giọng trả lời, trong ngực có một dòng nước ấm chảy qua.

Ánh mắt của nàng, giống như xem thấu cái gì làm cho ngực hắn xôn xao một trận, cảm xúc càng tệ hơn

“Hừ, nghe được thì tốt rồi, ta đi đây”, hừ lạnh một tiếng, hắn đứng dậy chạy về hướng bọn Lucas.

Yên lặng nhìn bóng dáng của hắc biến mất trong rừng, nàng đột nhiên cảm thấy Cao Duệ kỳ thật là một người tốt.

Hoàn hảo so với nàng nghĩ.

Trên mặt lộ ra một nụ cười ôn nhu.

5. Chương 5

Cao Duệ cố ý dẫn dắt đoàn người Lucas rời đi, ở rừng chạy thật nhanh, tâm tình vốn vì gặp chuyện phiền toái mà bức bối nhưng gió núi cùng hơi đất đã làm thú tính tiềm ẩn trong người hắc thức tỉnh, hắc càng chạy càng hưng phấn, một cảm giác tự tại, vô câu vô thúc tràn ngập toàn thân.

Đã bao lâu rồi không giãn tứ chi ra như vậy?

Cả ngày đóng bộ quần áo chỉnh tề, hắc đã sợ, quên mình là ai...

Trời sanh tính kiêu căng, đã tính khó thuận, nhiều năm trước kia, hắc cũng từng chạy trong vùng rừng núi hoang dã như vậy.

Vì nguyên nhân gì mà tồn tại trong lớp thú, hắc đã sớm quên nhưng hắc biết hắc không cam nguyện vận mệnh là một con thú bốn chân. Cho dù sau này có bị tiên nhân khống chế thì cũng chỉ là thể xác chứ không phải tâm của hắc.

Lựa chọn thoát đi không phải vì ai khác mà chỉ vì chính mình.

Vì không cam lòng bị nuôi dưỡng, không muốn được thần phạt độ hóa...

Vứt bỏ ý nguyện trung thành cùng thiên tính bảo hộ ngu xuẩn, không còn xiềng xích nào có thể trói buộc được một thân dũng mãnh của hắc.

Hắc là..... Khuyển!

Là một con khuyển luôn cố gắng thoát khỏi gông xiềng.

Nhưng trở trêu là trong lúc cùng nhân loại tranh đấu hơn thua, hắc lại không biết mà bất giác dùng tướng mạo của nhân loại trói buộc chính mình.

Đại khái có thể gọi là nhân tính xấu xí đi. Một khi đã chìm trong sự đam mê tiền tài cùng quyền thế sẽ không nhìn thấy được bộ dáng nguyên thủy của mình.

Nhắm mắt lại, hưởng thụ gió đêm luồng qua mái tóc đầy sáng khoái, hồi phục khoái cảm kích cuồng trong mạch máu, hắc nhin không được ngửa mặt lên trời điên cuồng gào thét, muốn hưởng toàn thể giới mà cười nhạo...

Nhưng do chạy quá nhanh nên lồng ngực hắc dồn dập đập ép, trái tim co rút quá mức mãnh liệt làm hắc thở hổn hển như trâu, mồ hôi đổ như mưa.

Thật là vô dụng, hắc dừng lại, tự giấu cọt mình.

Rõ ràng mỗi ngày đều vận động thân thể, lại giống như là không có làm gì, chỉ mới chạy không bao lâu đã thở như vậy, thật sự là mất mặt, xem ra được xưng vạn vật chi linh nhân loại bất quá cũng như vậy.

Dừng lại nghỉ lấy hơi, cố gắng điều chỉnh hô hấp. hắc ngẩng đầu tìm kiếm bóng dáng của bọn người Lucas, rất nhanh liền phát hiện có ba bóng người đang lặng lẽ tiến tới gần.

Mùi này...không phải là Lucas mà là ba tên đồng bọn.

“Nói nhỏ thôi, hắc đang ở phía trước, Lucas nói nhất định phải giết hắc thì mới ăn nói được với đối phương...”, một tên cố ý hạ giọng nói.

“Hừ, hắc nghĩ là hắc có thể thoát được sao, thật buồn cười khu rừng núi này chúng ta đã dạo chơi từ nhỏ, Lucas còn nói sẽ thả chó sói truy đuổi, hắc cùng nữ nhân kia chết chắc rồi”, tên khác lại nói.

“Nhanh giết chết hắn rồi đi lĩnh thưởng đi”, tên thứ ba không kiên nhẫn hỏi thúc.

Cao Duệ lạnh lùng cười, nghe âm thanh đoán vị trí là sở trường của hắn, ba tên kia muốn đánh lên hắn, thật sự là rất ngu xuẩn.

Nhanh chóng núp sau một gốc cây cổ thụ, hắn nhìn ba tên kia vì thấy hắn đột nhiên biến mất mà kinh ngạc, nhếch miệng cười.

Bọn họ rất nhanh sẽ biết, ai mới là con mồi.

Gió đột nhiên yên lặng, mặt đất giống như bị một khối hắc ám nuốt chửng, bốn phía tràn ngập sát khí sắc bén...

Ba tên bắt cóc nhìn quanh, đột nhiên một bóng đen nhào ra như tia chớp, bọn chúng chỉ cảm thấy có gió tạt qua mặt, còn chưa thấy rõ là người hay vật thì đã thấy một cái miệng đầy răng nanh cắn vào gáy bọn chúng.

“A”

Ba tiếng kêu thảm thiết vẫn còn quanh quẩn trong khu rừng, kinh động mấy con chim, làm cho chúng cuống cuống bay đi, âm thanh vỗ cánh cùng mùi máu làm tăng thêm cảm giác âm mị.

Vệ Tướng Như cũng nghe những tiếng kêu gào thê lương kia vọng tới, nàng bất an, lo cho an nguy của Cao Duệ, nhưng nàng không nghĩ khi nàng ló đầu ra tìm kiếm thì đã làm lộ hành tung của mình.

“Tạp”, nàng nghe có tiếng âm thanh lên đạn ở phía sau lưng mình.

Sợ run một chút, nàng biết chính mình chỉ sợ là trốn không thoát.

” ư, nữ nhân, nếu không nghĩ bị bắn thành tổ ong, liền ngoan ngoãn xoay người” Lucas ngoan cười.

Nàng chậm rãi xoay người, nhìn Lucas, lặng im không nói.

Chỉ có hắn một người, những người khác đâu? Chẳng lẽ đều đuổi theo Cao Duệ?

“Nam nhân của ngươi thế nhưng lại bỏ ngươi chạy thoát một mình, thật nhẫn tâm”, Lucas biết nàng hiểu tiếng Bồ nên cố ý mỉa mai.

“Ngươi nói đúng, hắn đôi khi cũng khá nhẫn tâm...” nàng tán thành cách nói của hắn.

Hắn có điểm kinh ngạc, tại thời điểm này mà còn bình tĩnh được như vậy thì thật là hiếm thấy.

“ngươi là Nhật Bản người sao? tiếng Bồ nói rất chuẩn”, rất nhiều người Brazil di dân đến Nhật nên hắn nghĩ nàng là hậu duệ.

” không, ta đến từ Đài Loan.”

‘Đài Loan, rất xa xôi, đáng tiếc ngươi không có cơ hội quay trở về...’, hắn mỉa mai

“Có lẽ”, nàng cũng biết cơ hội mình bình an rời Brazil rất xa vời, chính xác hơn là còn sống rời khỏi khu rừng này cơ bản là không có khả năng.

“Ngươi bình tĩnh như vậy là nghĩ nam nhân kia có thể quay lại cứu ngươi sao?”, sự bình tĩnh của nàng chọc giận hắn.

“Ta hi vọng như vậy, nhưng ta không biết hắn có thể đánh thắng đồng bọn của ngươi hay không...”, nàng nói, ánh mắt lại nhìn về phía xa xa.

Cao Duệ hắn có khỏe không? Vừa rồi âm thanh thảm thiết kia vang lên như vậy, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

“Nói cho ngươi biết, hắn nhất định là chết rồi. Chó sói của ta đã trải qua huấn luyện, muốn tìm người trong khu rừng này thì dễ như trở bàn tay, ngươi tốt nhất cầu mong cho hắn đừng bị chó của ta cắn”, hắn cười lạnh.

Lúc này, có tiếng động vật thở dốc vang lên, lại thấy bốn tên đồng bọn của Lucas cùng với hai con chó sói vội vàng chạy tới.

“Lucas, không tìm được hấn.....” một gã thủ hạ báo cáo nói.

“Đồ vô dụng, khu rừng núi này chúng ta thuộc như lòng bàn tay, cứ nhiên lại không tìm được hấn? Còn ba tên nữa đâu?”, Lucas tức giận.

” không biết, vừa rồi bọn họ đi về hướng đông để tìm, nhưng vẫn không có trở về”

“Vậy những tiếng kêu thảm thiết vừa rồi là thế nào?”, Lucas cảm thấy khó hiểu.

” không rõ ràng lắm....”

“Ngu ngốc, chỉ một người mà cũng không bắt được”, Lucas tức giận chửi ầm lên, thấy vẻ mặt Vệ Tướng Như vẫn bình tĩnh, lửa giận càng cháy mạnh.

“ngươi đừng cao hứng quá sớm, ta tin rằng hấn cũng không thềm để ý đến sự sống chết của ngươi”, hấn nhìn nàng cười nham hiểm, chậm rãi lui lại phía sau, kéo dây thừng trong tay thủ hạ, đem hai con chó sói thả ra.

Vệ Tướng Như ngẩn ra, thảm than. Bị chó sói cắn chết, chết kiểu này cũng thật đáng sợ a.

“Lên”

Lucas ra lệnh một tiếng, hai con chó sói kia như là được cổ động, mở rộng cái miệng đầy răng nhọn nhanh chóng chạy về phía Vệ Tướng Như.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng trắng xan, không thể nào trốn, chỉ có thể đứng im một chỗ.

Đột nhiên có một bóng đen to lớn từ trong rừng cây phóng ra, che chở trước người nàng.

Ở đây mỗi người đều ngây dại.

Đó là..... Một cự khuyển to lớn, tao nhã như quý tộc lại phát ra khí thế bức người.

So với giống khuyển bình thường đã to còn muốn to lớn hơn, da lông màu đen tuyền, tứ chi rắn chắc hữu lực, khung xương ngang nhiên kiêu căng, tràn ngập một lực lượng to lớn không thể phạm tới.

Nó nhìn hai con chó sói đang muốn tấn công Vệ Tướng Như, há miệng phát ra tiếng cảnh cáo trầm thấp, giống như kêu hai con chó sói kia dừng hành động thiếu suy nghĩ.

” a? Dubin” Vệ Tướng Như trợn to hai mắt.

Thật sự là không thể tin được, cự khuyển trước mắt cùng Dubin mà nàng biết rất giống nhau, hơn nữa, lúc nàng nhìn thấy ánh mắt Cao Duệ lần đầu tiên cũng giống nhau như đúc, giống nhau dũng mãnh, kiêu ngạo, tuần khốc, khí phách..

Quả thật là giống như từ trong tưởng tượng của nàng đi ra, từ hư ảo hóa thành chân thật...

“Shit, con chó này từ nơi nào tới?”, nhóm thủ hạ của Lucas kinh hô.

“Quan tâm nó từ đâu đến, đi, bắt nó làm thịt”, Lucas tuy rằng kinh hãi nhưng vẫn chỉ thị chó sói của hấn tiến công.

Nhưng hai con chó sói tựa như đối với nó phi thường kiêng kị, chậm chạp không dám đi tới.

“Đi lên, tấn công, hai con chó ngu ngốc này”, Lucas rống to.

Chó sói không dám cãi lời chủ nhân nên cố gắng tiến lên, chỉ thấy cự khuyển so với chúng còn nhanh hơn, đằng đằng sát khí nhảy dựng lên, song chưởng lần lượt chém ra, quét về phía sườn của hai con chó sói, chỉ nghe hai tiếng gào thảm thiết vang lên. Hai con chó sói ngã nhào ra đất, trên người máu chảy đầm đìa, đau đến kêu không ra tiếng, bất chấp mệnh lệnh của chủ nhân, quẫy đuôi bỏ chạy.

“Đáng giận, mau giết chết con súc sinh này”, Lucas nổi giận hạ lệnh đồng bọn nổ súng vào cự khuyển.

” không cần ” Vệ Tướng Như hoảng sợ hô to, rất sợ cự khuyển sẽ bị thương.

Viên đạn tập trung bắn về phía cự khuyến nhưng động tác của nó nhanh như quỷ ảnh, một giây trước còn ở bên phải, giây tiếp theo đã vọt sang trái, năm sáu tay súng nhất tề bắn về phía nó nhưng không làm nó bị thương mấy may.

Mọi người có lẽ đều bị khí thế của nó làm cho kinh sợ, một quái vật lớn như vậy lại ở gần trong gang tấc, ai nhìn thấy cũng đều bủn rủn tay chân, bởi vậy bắn không trúng, lòng đầy lo lắng, tay cầm súng bắn tiếp mấy phát nhưng đều vì run run mà trật hết, vừa vặn còn tạo cơ hội cho cự khuyến phản kích, nó nhe răng nhào tới đã thấy một người bị hạ gục, cần cổ dính đầy máu.

” oa - ” người nọ đau đến không ngừng thét chói tai.

Cảnh tượng này làm những người khác sợ đến mức thối lui, Lucas thấy thế trong lòng cũng hoảng hốt, hắn chưa từng gặp dã thú nào hung mãnh, nhanh nhẹn như vậy.

Cự khuyến đánh ngã mộ tên liền lập tức tấn công tên kế tiếp, người nọ sợ tới mức há miệng tính kêu cứu nhưng thanh âm lập tức bị đứt ngang. Lucas sợ hãi muốn chết, không biết từ nơi nào chạy ra một cự khuyến hung ác như vậy, hơn nữa chỉ nhắm vào bọn chúng, giống như là bảo hộ cho nữ nhân kia...

Lucas sửng sốt một chút, quay đầu nhìn Vệ Tướng Như đang núp sau lưng cự khuyến, linh cơ vừa động, giờ súng lên nhắm ngay nàng lại hướng cự khuyến hô to một tiếng

“Ta giết nàng trước”, nói xong hắn bóp cò.

Cùng lúc với tiếng súng vang lên, cự khuyến liền hất ngã Vệ Tướng Như, thay nàng đỡ lấy viên đạn.

Biến hóa này làm Vệ Tướng Như ngây người, đứng yên bất động, không hiểu vì sao cự khuyến lại muốn cứu nàng, vì sao lại cam nguyện vì nàng mà đỡ phát súng đó.

Cự khuyến bị thương rơi xuống đất, lại vẫn vững vàng đứng thẳng, đùi bên phải trúng đạn đang chảy máu nhưng nó không hề để ý, không hề tỏ ra yếu thế, còn có ngạo khí cương nghị, quả thực tựa như...tựa như...

Tựa như tính tình cứng rắn của một người...Nàng giật mình, bởi vì tưởng tượng của mình mà trong đầu hiện lên hình bóng của Cao Duệ.

Cự khuyến bị thương, càng thêm hung hãn, nó tiến về phía Lucas, đôi mắt màu hổ phách lộ ra sát khí.

Lucas thấy nó trúng đạn lại như không bị gì, hoảng sợ lao đảo lui về phía sau, lại chĩa súng bắn lung tung.

Liên tiếp một loạt tiếng súng chói tai vang lên, hắn thầm nghĩ chắc súc sinh kia đã chết rồi. Hắn ngừng bắn, nhìn lại thì thấy cự khuyến vốn ở trước mặt đã biến đâu mất tiêu, hắn kinh hãi nhìn chung quanh, chỉ nghe một tên đồng bọn hét lên ” Lucas”

Một lực lượng mạnh mẽ, sắc bén ập tới, hắn ngẩng đầu lên đã thấy hai hàng răng nanh sắc lạnh, tiếp theo là cổ cảm thấy đau nhức vô cùng, sau đó, hết thấy hóa thành đen tối, không còn cảm giác.

Những tên khác thấy gương mặt Lucas máu me đầm đìa cũng sớm hồn phi phách tán, làm sao còn dám ở lại, lập tức bỏ chạy khỏi rừng.

Bốn phía trở nên yên tĩnh, trong không khí lan tràn mùi máu.

Đối mặt với tình cảnh kinh tâm động phách này, những người khác đã sớm sợ tới mức bỏ chạy nhưng Vệ Tướng Như cảm thấy kỳ lạ là đối mặt với cự khuyến nàng không có kinh sợ nhiều lắm, mà chỉ lo cho vết thương của nó.

” người..... Có khỏe không?” nàng nhịn không được ra tiếng hỏi.

Cự khuyến quay đầu nhìn nàng, trong mắt hiện lên một tia uất giận, ánh mắt mang sự ai oán, như là trách nàng hại hắn bị thương.

” thực xin lỗi...” nàng không biết vì sao mình lại phải giải thích với nó.

Nó lạnh lùng liếc nhìn nàng một cái, quay đầu muốn bỏ đi nhưng chỉ vừa bước được một bước, thân hình đã vô lực mà ngã xuống.

” a...” nàng ngẩn ra, vội vàng đi về phía nó, nhưng nàng vừa mới tới gần, nó liền giãy dụa ngẩng đầu, nhe răng hàm dọa.

Nàng đứng yên, chỉ hơi cúi người xuống, lấy âm thanh nhu hòa trấn an nó ” ngoan, ta sẽ không làm tổn thương người...”

” hừ...” nó yên lặng nhìn nàng, âm thanh đã giảm bớt nhưng trong đôi mắt màu hổ phách vẫn tràn ngập sự phòng bị.

“người bị thương, phải lập tức trị liệu mới được.” nàng nhẹ giọng nói, lặng lẽ đi đến bên nó.

Nó không để ý đến nàng, đem hết khí lực muốn đứng lên, nhưng vết thương trên chân quá nặng, nhất thời không chống đỡ nổi thân thể to lớn, nó quơ quơ rồi lại ngã xuống lần nữa.

” cẩn thận!” nàng lập tức ôm lấy nó.

” rống...” nó rống lên kháng cự, giống như xem sự đụng chạm của nàng là mạo phạm.

“Ng Sloan, im lặng đi, thương thế của người rất nặng, còn cử động sẽ chảy máu càng nhiều, ta chỉ là muốn nhìn xem vết thương của người mà thôi”, nàng ôn nhu nói, cũng thuận thực vuốt ve gáy của nó, biết làm như vậy thì nó sẽ bình tĩnh hơn.

Tuy rằng cự khuyển vẫn ương ngạnh chống cự, nhưng với sự vuốt ve ôn nhu của nàng, thân thể đã không còn cứng nhắc buộc chặt, khí thế cũng giảm đi không ít...

Tuy rằng...có vẻ như không quá cam tâm, nhưng tạm thời nó đã tiếp nhận nàng, đem mặt dựa vào lòng nàng.

“Đúng, thả lỏng một chút, trước nghỉ ngơi một chút”, nàng không ngừng vuốt ve cổ nó, trong lòng vì thấy nó chấp nhận nàng mà vui sướng không thôi.

Bộ lông ngắn đen bóng, vân da rắn chắc rõ ràng, tay nàng di chuyển từ gáy xuống lưng, đầu ngón tay tinh tường cảm nhận sự cường hãn khổng lồ của nó.

Bàn tay nàng dời về phía miệng vết thương của nó, dính phải một chất lỏng ướt nóng, nàng cả kinh, cúi đầu nhìn thấy máu đang không ngừng từ vết đạn bắn trúng mà tràn ra.

“Trời ơi, người không ngừng chảy máu, ta phải nghĩ cách cứu người...”, nàng kinh hô, lo lắng nhìn miệng vết thương của nó, cũng suy nghĩ có cách nào để tìm người giúp đỡ.

Nàng còn chưa dứt lời, cự khuyển đã vểnh tai, thân hình vốn đã được thả lỏng lại cứng nhắc, sau đó tránh khỏi tay nàng, không để ý đến đau đớn, nhanh chóng cà thọt chạy vào trong khu rừng.

“Này, quay lại đi, người muốn đi đâu?”, nàng kinh hãi, đang muốn đứng dậy chạy theo thì thấy có một đám người đang đi tới chỗ nàng.

Mặt nàng biến sắc, lo lắng người tới lại là đồng bọn của Lucas cho nên vội vàng chạy cự khuyển, tính tìm được nó trước rồi tính sau.

Nhưng trong rừng tối đen, muốn tìm hắc khuyển lại càng không dễ dàng gì, nàng lo lắng, vừa tìm phương hướng vừa chạy, không biết đi được bao xa đột nhiên vấp phải một cái gì đó dưới chân, nàng kinh hô một tiếng, cả người ngã xuống, vừa vịn lại ngã lên vật thể kia.

” này..... Đây rốt cuộc là...” nàng đau đến thở không nổi, định thần nhìn lại vật thể dưới thân không khỏi hoảng sợ.

Là Cao Duệ!

Hắn nửa thân trần quỳ rạp trên đất, vai phải dính đầy máu, đã bị ngắt đi.

“Cao tiên sinh! Cao tiên sinh! Người tỉnh tỉnh, mau tỉnh lại...” nàng hoảng sợ vỗ nhẹ khuôn mặt tái nhợt, lớn tiếng kêu to.

Cao Duệ không nhúc nhích, không hề đáp lại, nàng lập tức kiểm tra hô hấp của hắn, ghé vào ngực hắn chăm chú lắng nghe, tuy rằng nhịp tim với hơi thở rất mong manh những vẫn đủ chứng minh là hắn còn sống. Tuy nhiên vết thương này nếu không sớm cứu chữa thì chắc chắn sẽ rất nguy hiểm.

Nàng suy nghĩ nên cứu hắn thế nào, vài ánh đèn pha chiếu thẳng vào mặt nàng, tiếp theo xuất hiện năm người mặc trang phục màu đen được trang bị vũ khí đầy đủ, vây quanh nàng và Cao Duệ.

Nàng vừa sợ lại lo lắng, còn chưa biết nên làm gì thì chợt một người đã dùng tiếng Anh để hỏi nàng ” là Cao Duệ tiên sinh và Vệ tiểu thư sao?”

Nàng giật mình, không có trả lời, người nọ liền bước đến gần, đem đèn pha tắt đi, lại tiếp tục nói:”đừng sợ, chúng ta là vệ sĩ Hòa Cầu được Cao tiên sinh thuê, vừa rồi nhận được tín hiệu cầu cứu của hắn mới lập tức tới đây

“Vệ sĩ Hòa Cầu?”, nàng ngạc nhiên hỏi.

” đúng vậy, chúng ta cùng Cao tiên sinh hợp tác nhiều năm, hắn thường xuyên đi công tác khắp nơi trên thế giới, nhiệm vụ của chúng ta là khi hắn có tín hiệu cầu cứu liền phải lập tức hỗ trợ”, người nọ giải thích.

Nàng lúc này mới thở phào, thì ra đây là nhóm người đến cứu Cao Duệ, đồng thời cũng âm thầm bội phục hắn tâm tư kín đáo, phòng ngừa chu đáo.

” Cao tiên sinh không có việc gì chứ?” người nọ ngồi xổm xuống kiểm tra vết thương của Cao Duệ, cũng nhanh chóng lấy băng gạc giúp hắn cầm máu.

“Vai phải của hắn giống như bị thương...”, nàng giải thích, chợt nghĩ miệng vết thương cùng bộ vị cũng giống như...

‘Hắn đã bị hôn mê, lập tức đưa hắn đến bệnh viện mới được, mời người đi theo chúng ta, phi cơ trực thăng của chúng ta ở ngay ngoài rừng”, người nọ khiêng Cao Duệ lên.

” chờ một chút, còn có...” nàng vốn muốn nói cho bọn họ biết còn có một cự khuyển bị thương nhưng lại cảm thấy có điểm là lạ.

“còn có những người khác sao? Nhưng chi nhánh công ty chúng ta tại Brazil nhận được vệ tinh định vị, xác nhận lần này Cao tiên sinh đến Brazil chỉ có người cùng hắn”, người nọ nói.

Nàng sửng sốt một chút, mới lắc đầu, “không, không có...”

Không có người khác, chỉ có một cự khuyển, một cự khuyển thần kỳ...

” không có là tốt rồi, chúng ta đi nhanh đi!” người nọ gật gù đầu, bước đi ra rừng cây.

Nàng đi theo sau bọn họ nhưng lại liên tục quay đầu nhìn lại, trong lòng có cảm giác rất kỳ lạ, giống như nói cho nàng biết nàng sẽ gặp lại cự khuyển kia.

Rất nhanh, sẽ gặp lại.....

6. Chương 6

7. Chương 7

“Cao Duệ đã quay trở về Đài Loan?”

Vệ Tướng Như kinh ngạc trợn to hai mắt, còn tưởng rằng mình đang mơ ngủ nên nghe lầm.

Tối hôm qua sau khi cùng Cao Duệ nói chuyện xong, nàng liền ngủ đến chạng vạng hôm nay mới tỉnh, không ngờ vừa tỉnh lại đã nghe bác sĩ nói Cao Duệ đã trở về.

” đúng vậy, hắn bởi vì có việc gấp, cho nên quay về Đài Loan trước...”, bác sĩ giải thích.

“Thì ra vậy...”, nói thật, ngoài sự kinh ngạc, nàng còn có cảm giác mình bị bỏ rơi.

Cao Duệ rõ ràng nói hai ngày sau cùng nhau trở về, như thế nào mà hôm nay lại đột ngột một mình về trước? hẳn thực sự có việc gấp hay là vì tức giận?

Sẽ không phải vì tối hôm qua nàng tùy tiện chạm vào tóc hắn, làm hắn mất hứng, cho nên hắn mới giận mà bỏ về trước đi?

Nàng kinh ngạc nhớ lại, mười ngón tay cũng bắt giác nắm thành quyền, lòng bàn tay còn lưu lại cảm giác mềm mại của mái tóc hắn, chỉ chớp mắt nàng chưa bao giờ biết đến tịch tịch bỗng nhiên cảm thấy trong lòng trống vắng.

“Cao tiên sinh còn muốn chúng ta chờ cho bệnh của người khá hơn sẽ an bài một hộ lý đưa người trở về Đài Loan”, bác sĩ lại nói.

“cái gì? nhân viên hộ lý? không cần phiền toái như vậy? ta cũng không phải bị bệnh gì nghiêm trọng”, nàng vội vàng phản đối.

“người phải chú ý đến thân thể của mình, Vệ tiểu thư, trước mắt tuy rằng ổn định hơn nhưng người tốt nhất vẫn là...” bác sĩ lắc đầu.

yên tâm, ta không sao, chỉ cần nghỉ ngơi thêm một ngày là có thể đáp máy bay về nước..” nàng thực sự không muốn làm phiền người khác.

“Nhưng Cao tiên sinh đã an bài...”

” thật sự không cần, ta thực cảm kích các người đã chiếu cố ta, hiện tại tinh thần và thể lực của ta đều rất tốt, một mình trở về tuyệt đối không có chuyện gì”, nàng mỉm cười, tuy rằng sắc mặt còn xanh xao nhưng tinh thần cũng đã tốt hơn nhiều.

” nhưng là....” Bác sĩ vẫn cảm thấy khọng thỏa đáng.

“Đừng lo lắng bác sĩ, bệnh này ta bị từ lúc còn nhỏ, ta đã biết nên làm thế nào để tự chăm sóc cho mình, ta chỉ muốn người liên lạc với hãng hàng không giúp ta, ta muốn sớm quay về Đài Loan”, nếu thân chủ đã về nước, nàng cũng không cần phải ở lại đây.

“Vậy cũng được, nhưng người nhớ chú ý thân thể, ta sẽ chuẩn bị một ít thuốc để người mang theo, còn có, khi về đến Đài Loan hãy nhanh chóng tìm bác sĩ điều trị của người”, bác sĩ thấy nàng kiên trì cũng không miễn cưỡng nữa.

” cảm ơn, ta sẽ.” nàng cười hướng bác sĩ cam đoan.

Thế là, sau đó một ngày, với sự hỗ trợ của bác sĩ, Vệ Tướng Như cũng đáp máy bay về Đài Loan, kết thúc hành trình đầy mạo hiểm nhưng cũng có chút tiếc nuối.

Càng buồn cười là hành lý thất lạc của nàng cuối cùng lại quay trở lại sân bay Đài Loan, cho nên khi đáp máy bay, nàng cũng nhận được hành lý của mình. Hành lý mơ hồ xứng với chủ nhân mơ hồ. Thật thích hợp. Nàng mỉm cười.

Trở lại phòng trọ, nàng thấy chủ nhà giao cho nàng một phong thư tín, mở ra thì thấy một tờ chi phiếu.

Nhất định là Cao Duệ kêu thư ký đem tiền công phiên dịch đến cho nàng, nhưng vì sao phải gấp như vậy? lại phải dùng chi phiếu? không phải là nam nhân kiêu ngạo kia muốn trốn tránh nàng chứ?

Không được, mặc kệ hắn suy nghĩ cái gì, lần này giao dịch thất bại nàng cũng muốn có trách nhiệm, tiền này nếu nhận, nàng sẽ rất bất an, cho nên không thể.

Tìm được tám danh thiếp do giáo sư đưa, nàng gọi điện thoại cho Cao Duệ, quyết định trả lại chi phiếu.

“Có phải là Cao tiên sinh không? ta là Vệ Tướng Như...”

“Vệ tiểu thư, Cao tiên sinh đang họp, có việc gì cần ta chuyển lời không?”, giọng của Triệu Chi Đình lạnh như băng, không nghe ra cảm xúc gì.

“À, là có liên quan đến chi phiếu...”

“Chi phiếu hẳn là đã được chuyển đến cho người, con số bên trong có vấn đề sao?”

“Không phải, ta chỉ cảm thấy lần công tác này ta không có giúp đỡ được gì, cho nên muốn đem chi phiếu này trả lại...” nàng giải thích.

“Cao tiên sinh đối với số tiền nhỏ như vậy sẽ không tính toán, người cứ cầm đi. Ta nghĩ người chữa bệnh cũng cần dùng đến tiền”, giọng của Triệu Chi Đình nghe có chút bén nhọn.

Nàng sửng sốt một chút, như thế nào ngay cả bệnh của nàng Triệu Chi Đình cũng biết mà nói tới?

“Chuyến công tác xem như đã chấm dứt, Cao tiên sinh hiện đang rất bận rộn việc đối kháng cùng tập đoàn Phong Tấn, sẽ không có thời gian vì một tấm chi phiếu mà hao tổn tâm sức.”

Triệu Chi Đình không khách khí nói xong liền ngắt điện thoại, làm Vệ Tướng Như ngơ ngác nhìn điện thoại của mình, không hiểu mình vì sao lại đắc tội với vị thư ký này.

Triệu thư ký này giống như là có oán cừu với nàng.

Nàng tuy nghĩ mãi cũng không hiểu nhưng cũng không để ở trong lòng, dù sao số tiền này nói thế nào nàng cũng không thể nhận, nàng đã mượn tiền của Cao Duệ để mua quần áo, hơn nữa hần còn mua vòng cổ kim cương cho nàng, còn thanh toán tiền viện phí...hết thấy đã vượt quá tiền phí phiên dịch. Cho nên là nàng thiếu hần nhiều lắm, không trả không được.

Bởi vậy, nàng tạm thời gác lại chuyện sắp xếp hành lý, cũng bắt chấp đi đường mệt mỏi, ngực hơi đau liền cầm chi phiếu đi tìm Cao Duệ.

Đương nhiên, trừ bỏ chuyện này, nàng còn muốn nhìn xem thương thế của hần đã tốt hơn chưa.

Một giờ sau, nàng đi vào tòa nhà Kinh Thiên kim khổng, gặp lễ tân hỏi văn phòng Cao Duệ nhưng người tiếp tân lại nói nàng muốn gặp được Cao Duệ thì phải thông qua thư ký của hần xin lịch hẹn trước mới được.

Nàng nghe được lại nhú mày, không ngờ muốn gặp Cao Duệ lại phiền toái như vậy, hần cao quý dữ vậy sao?

Bất đắc dĩ thở dài, nàng xoay người đi được vài bước, nhìn thang máy một cái, trong lòng vừa động.

Trực tiếp đi lên trên tìm là được rồi, nếu nàng đoán không sai thì văn phòng hần nhất định ở trên tầng cao nhất.

Nàng ở trong lòng thầm nghĩ, gật đầu đi theo đoàn người tiến vào thang máy, mọi người dần dần rời khỏi thang máy, cuối cùng chỉ còn một mình nàng đi lên tầng mười lăm.

Cửa thang máy vừa mở ra, nàng đi ra ngoài, một nữ nhân đoan chính liền đi tới nói ” tiểu thư, nơi này không gian tư nhân, người bình thường không thể tùy tiện đi vào, xin mời lập tức rời đi”

” ách..... Ta tìm Cao Duệ Cao tiên sinh.” nàng lễ phép đáp.

“Người là ai? có hẹn trước không?”

“Ta là Vệ Tướng Như, ta chỉ là tới...”, nàng tự giới thiệu, còn chưa nói xong đã bị đối phương lạnh lùng cắt ngang.

“Thì ra là người, Vệ tiểu thư, ta nghĩ vừa rồi trong điện thoại ta đã nói rất rõ ràng, Cao tiên sinh không có rảnh, người chưa được phép đã tự ý xâm nhập, chỉ biết gây rắc rối cho chúng ta”, Triệu Chi Đình trách cứ.

” Người chính là Triệu thư ký a, thật sự phi thường có lỗi, ta biết trực tiếp đến đây là không đúng, bắt quá ta chỉ muốn nói với Cao tiên sinh...”, nàng vội nói.

“Hợp tác giữa người và chúng ta đã chấm dứt, hiện tại Cao tiên sinh đang bận, có gì thì nói với ta để chuyển lời lại là được, mời người hãy rời đi, nếu không ta sẽ kêu bảo vệ tới đuổi người”, Triệu Chi Đình nghiêm khắc trừng nàng.

Nữ nhân này đối với ai cũng nói như vậy sao? giống như xem mọi người đến tìm Cao Duệ đều là kẻ thù, thật sự là buồn cười.

“Triệu thư ký, ta cũng không phải tới ám sát Cao Duệ, người không cần khẩn trương như vậy”, nàng nhin không được cười nói.

Triệu Chi Đình không để ý lời đùa của nàng, xoay người nói vào micro, kêu bảo vệ đến ” nơi này có người không có ý đồ tốt không mời mà đến, mau đến đem nàng mang đi”

“A, chờ một chút, người làm thật sao? ta chỉ là nói giỡn...”, nàng không nghĩ Triệu Chi Đình thực sự kêu bảo vệ tới, tiến lên định ngăn nàng, nhưng tay còn chưa kịp đụng vào nàng thì đã bị đẩy ra

“Đừng chạm vào ta”, Triệu Chi Đình tức giận nói.

” a....”

Nàng ngả về phía sau, vừa vịn dụng phải vách tường, lúc đó đột nhiên nghe vang lên tiếng quát khê quen thuộc ” sao lại thế này?”

” Cao tiên sinh...” Triệu Chi Đình sắc mặt khê biến.

Vệ Tướng Như trong lòng vui mừng, ngẩng đầu về phía sau, cao hứng hô to ” thật tốt quá, ta cuối cùng cũng nhìn thấy người”

Cao Duệ kinh ngạc trờng nàng, tiếp theo nhướng mày, một lúc sau mới phát ra thanh âm

“Là người...người tới nơi này làm gì?”

Hắn không phải đã sắp xếp mọi việc thật tốt cho nàng sao? cho hộ lý hộ tống nàng về nước, còn bảo Triệu Chi Đình gửi chi phiếu, vì không muốn gặp lại nàng. Vậy thì tại sao nữ nhân làm cho hắn hao tổn tâm trí lại xuất hiện ở đây? Lẽ ra giờ này nàng còn ở Brazil dưỡng bệnh, sao lại trở về Đài Loan sớm vậy?

“Ta tới hỏi thăm người, cũng trả lại chi phiếu”, nàng mỉm cười nhìn mặt hắn, sớm quen với biểu tình hờ một chút là nhúu mày của hắn.

Hắn chắc là không có việc gì, bộ đồ hàng hiệu ôm lấy thân hình cường kiện, khí sắc hồng hào, vẫn rất chỉnh chu, rực rỡ, ngũ quan ác liệt kiên cường, vẫn khí thế bức người như vậy, hoàn toàn không giống như đã từng bị thương.

“Ta không cần người ân cần hỏi thăm, cũng không lấy lại chi phiếu, người về đi”, hắn lạnh lùng ra lệnh đuổi khách.

” thoát nhìn thương thế của người hắn là không thành vấn đề, ta đây an tâm, bất quá ta không nghĩ nợ người nhiều hơn nữa, làm cho ta áy náy, cho nên nói thế nào ta cũng không thể lấy chi phiếu này, đây, trả lại cho người”, nàng nói xong nắm lấy tay hắn, đem chi phiếu trả lại cho hắn.

Hắn ngẩn ra, bàn tay nhỏ bé lạnh lẽo của nàng làm tâm tình vất vả lắm mới được bình phục của hắn lại rối loạn.

Ngày đó, vì muốn tránh trốn cái gì đó mà trốn về Đài Loan, hắn tin tưởng không gặp nàng thì hắn sẽ không chế được được phần tình cảm trong lòng kia, chỉ cần không gặp nàng, hắn sẽ không nhớ tới bàn tay của nàng mà khơi mào bản tính phục thù ngu ngốc.

Thực sự thì khi quay về Đài Loan, hắn có bình tĩnh một chút cũng nhờ công việc bận rộn mà không nghĩ đến cảm giác kỳ lạ đối với nàng. Cho dù trong lòng có hơi lo lắng cho bệnh tình của nàng, nhưng hắn vẫn cố nén, không nghĩ nữa, có gắng xem nhẹ.

Nhưng mà, hiện tại nàng đột nhiên xuất hiện trước mặt hắn, dùng tay nàng chạm vào hắn, hắn mới phát hiện sự bình tĩnh mấy ngày qua chỉ là hư ảo. Hắn không nhớ rõ mình đã làm những gì, ăn cái gì, gặp qua những ai...Tất cả đều không có ấn tượng.

Tâm của hắn đã bị nhốt trong bàn tay nàng khi nàng vuốt mái tóc hắn, trở Đài Loan cũng chỉ là cái xác, vì thế hắn chợt hiểu ra, không thấy nàng, nỗi nhớ của hắn tăng theo cấp số nhân; không thấy nàng, lo lắng giống như mũi dao cứ khoét sâu vào lòng hắn...Đủ loại cảm xúc, chẳng những không mất đi mà còn vì bị hắn cố tình áo chế nên sinh ra lớn hơn, lại còn phản tác dụng.

Là dạng cảm giác gì nhưng lại khó chịu như vậy? rốt cuộc phải làm thế nào mới có thể loại trừ?

Trong khi hắn còn đang phân tâm suy nghĩ, nàng đã rút tay lại, mỉm cười nhìn hắn

“Tốt lắm, thật xin lỗi vì đường đột đến đây, làm cho thư ký người không vui, cũng đã quấy rầy người, ta cũng nên đi về, bảo trọng”, nàng thấy hắn đã khỏe lại, chi phiếu cũng đã đưa trả, như vậy là có thể yên tâm.

Xoay người đi về phía thang máy, nhấn nút, cửa vừa mở, đang tính đi vào trong thì Cao Duệ đột nhiên gọi nàng ” đợi chút”

Nàng quay đầu, nhìn hắn bước đến gần.

“Sao lại quay trở về sớm vậy? không phải ta đã dặn bác sĩ để cho người nghỉ ngơi vài ngày sao?”, Cao Duệ nhìn khuôn mặt vẫn còn tái nhợt của nàng, trầm giọng hỏi.

“Đã tốt hơn nhiều rồi, đương nhiên là muốn trở về sớm, nếu ở lại sẽ tốn thêm rất nhiều tiền, hướng hồ người đã bỏ về Đài Loan trước, để lại ta một mình ở đó, thật cô đơn lại nhàm chán”, nàng liếc mắt nhìn hắn một cái, thâm oán.

“Một mình người trở về? không có hộ lý đi theo?”, hắn ngậy người, sao bác sĩ lại không báo cho hắn biết?

Hắn quay lại nhìn Triệu Chi Đình một cái, nàng liền cúi đầu xuống, tránh ánh mắt của hắn.

“Không cần khoa trương như vậy. Thân thể ta cũng không tệ đến mức phải có hộ lý đi theo chăm sóc a”, Vệ Tướng Như khóat tay cười.

“ngu ngốc. Sao lại không có gì? muốn như thế nào thì mới tính là có gì? Người đừng quên ở trên máy bay người cũng đã phát bệnh một lần. Người còn dám nói là không có gì”, hắn bị bộ dáng làm ra vẻ không có chuyện gì làm cho tức giận, không khỏi cao giọng.

Nàng nghe xong sững sốt một chút rồi bật cười ” phốc...người sao tự nhiên lại dài dòng như vậy”

“Người...” nha đầu chết tiệt này, hắn tức giận như thế mà nàng còn cười được.

“ta thật sự không có việc gì, đừng lo lắng.” nàng che miệng lại, trong lòng nổi lên một cảm giác ấm áp. Cao Duệ tuy không tỏ ra quan tâm nàng, quanh co lòng vòng nhưng lại rất dễ dàng đã động lòng nàng.

“Ai lo lắng cho người? đừng có hiểu lầm, ta hiện tại nhìn thấy người liền đau đầu lại phiền lòng...”, hắn vẫn mạnh miệng như cũ, không khuất phục cảm giác trong lòng.

“thực xin lỗi, ta không biết người nhìn thấy ta lại không thoải mái như vậy”, nàng thần nhiên nói, lại còn mỉm cười.

“Đúng vậy, mỗi lần người xuất hiện liền có chuyện xảy ra, như ngày đó ở sân bay, lần đầu tiên gặp người đã xảy ra bao nhiêu chuyện. Người tốt nhất...”

“Ta tốt nhất vĩnh viễn đừng xuất hiện trước mặt người nữa, đúng không?”, nàng thay hắn nói hết câu.

Hắn ngẩn ra, những lời này hắn vẫn thường tự nói trong lòng, nhưng giờ phút này nghe nàng nói ra lại làm cho ngực hắn nổi lên một cảm giác đau đớn.

“Cứ yên tâm, ta sẽ không đến nữa”, nàng bực mình, ấn nút thang máy, đi vào.

Nhìn thấy nàng xoay người rời đi, hắn đột nhiên căng thẳng.

Nàng phải đi, phải đi....

“Chúng ta sẽ không gặp lại” nàng đóng cửa thang máy, ngẩn đầu nhìn hắn, cười như là vĩnh biệt.

Cửa thang máy chậm rãi khép lại, hắn nhìn bóng dáng của nàng dần dần biến mất, nhớ đến bệnh tình của nàng, nghĩ đến thân thể của nàng, nghĩ đến tính tình bất trị của nàng, lại nhớ đến lời bác sĩ nói nàng sẽ sống không quá hai mươi lăm tuổi.

Chút kiêu căng cuối cùng của hắn đã bị xóa bỏ, lý trí đang dần dần tan rã...

Không, có lẽ là đã sớm sụp đổ, chỉ là do hắn không để ý mà thôi.

Thấy cửa sắp khép kín, cảm giác hẫng với nàng cũng sắp cắt đứt liên hệ, hẫng và nàng sẽ cách ly nhau, hẫng hít một hơi, nháy mắt liền hạ quyết định...vươn tay chắn ngay con mắt cảm ứng trên cửa, làm cho cửa không thể khép lại, mà hẫng cũng không nói hai lời, bước vào.” nàng ngạc nhiên nói.

“Đúng, ta còn muốn đưa người đi bệnh viện, sau đó trở về chuẩn bị một chút rồi đưa đến chỗ ta ở”, hẫng đáp không đầu không đuôi

Sá? Cái gì cái gì? Hẫng đang nói cái gì? Nàng ngây dại.

Ngoài cửa, Triệu Chi Đình sắc mặt khê biến, vội la lên:” chờ một chút, Cao tiên sinh, người còn có vài cuộc họp cần tham dự...”

“Kêu lão Lưu chuẩn bị xe, còn có, hủy toàn bộ các cuộc hẹn chiều nay đi”, hẫng ấn nút thang máy, vừa ra lệnh cho Triệu Chi Đình.

” Cao tiên sinh...” Triệu Chi Đình còn muốn nói thêm gì đó nhưng cửa đã đóng lại.

Hẫng không nhìn nàng, hai tay dút vào túi quần, nhìn chằm chằm dây số trên cửa thang máy, cảm thấy tâm của mình cũng đang chậm rãi rơi xuống, rơi xuống....

Rơi vào vòng tình.

“Người thường đi khám bệnh ở bệnh viện nào?”, Cao Duệ nhìn về mặt ngây ra của Vệ Tướng Như, hỏi đến lần thứ ba.

“A”, Vệ Tướng Như ngồi trong xe hơi của Cao Duệ, còn chưa hồi phục sự rung động vừa rồi.

Ở cùng ta, ở cùng ta, ở cùng ta...

Bên tai nàng như vẫn còn vang lên lời hẫng nói.

“A cái gì? Người có nghe ta hỏi không?”, hẫng tức giận trừng nàng một cái.

“Có a, ta thực sự đang nghe, nhưng thật sự là còn rất hồ đồ...”, nàng hơi có chút hoàn hồn, lẳng lặng nhìn hẫng, khuôn mặt nhỏ vẫn tràn ngập sự kinh ngạc.

“Có cái gì mà hồ đồ? Người là thiên tài ngôn ngữ chẳng lẽ không hiểu được tiếng Trung”, hẫng hừ nói.

“Nhưng dựa theo kết cấu mà phân tích thì những lời người nói có ý nghĩa không tầm thường...”, nàng vẫn nhìn hẫng, trong đôi mắt vẫn tràn đầy sự kinh ngạc và nghi ngờ.

“Ân, không tầm thường, bởi vì ta chưa bao giờ mang nữ nhân đến chỗ ta ở, lại càng chưa bao giờ để các nàng đến sống cùng ta”, hẫng đối với việc nàng giờ phút này còn nghiến cứu ý nghĩa lời hẫng nói mà nghiêng rằng.

“Trời ạ, chính là như thế, ta cho là ta đã nghe lầm, thực sự là người muốn ta chuyển đến sống cùng người?”, nàng tròn to hai mắt

“Đúng”, hẫng không kiên nhẫn, hừ nhẹ một tiếng.

” vì sao?” nàng hỏi.

“Còn hỏi vì sao? một nam nhân muốn một nữ nhân đến sống cùng hẫng, chuyện này còn cần giải thích sao?” hẫng bị chọc giận. Nàng rất ngốc hay cố làm về ta đây để làm giá với hẫng?

Quên đi, nhìn bộ dáng nàng ngốc thế kia, muốn làm ra vẻ để thu hút nam nhân có lẽ còn lâu...Thế nhưng lại câu được tâm của hẫng.

Ai! Nghiệt duyên a! Hẫng vì chính mình thở dài.

“Muốn a, nếu không giải thích, ta sẽ nghĩ là người thích ta”, nàng thẳng thắn nói.

Thích? không chỉ thích mà thôi, nếu không hẫng sẽ không màng tính mạng mà đồ đạc thay nàng, nhưng nếu hẫng ở trước mặt nàng thừa nhận hẫng yêu nàng thì sẽ ảnh hưởng tới tôn nghiêm của hẫng, bởi vậy hẫng hàm hồ nói ” ừ, đại khái là vậy đi”

“Hà? liên như vậy? như vậy là dạng nào”, nàng nháy mắt mấy cái sao mới có hai ngày không gặp, lời hân nói nàng nghe được mà không hiểu được?

“uy, người là kiếm chuyện với ta phải không? đã nói như vậy người vẫn còn hỏi” hân sắp phát hỏa.

“Nhưng là...như vậy nghĩa là sao, nói không tỉ mỉ a” nàng ai oán.

” người...” hân tức giận đến mức thiếu chút nữa là trái tim cũng phát bệnh, có lẽ hân cũng nên đi khám bác sĩ.

” a! Chẳng lẽ..... Bị ta nói đúng rồi, người..... Thích ta” nàng kinh hô, cảm thấy tim mình đập nhanh hơn.

Lạnh lùng quay đầu trừng nàng, hân thật sự lười mở miệng.

” thiệt hay giả? Người thật sự thích ta?” mặt nàng ửng đỏ, nhìn hân, muốn từ vẻ mặt của hân để xác định đáp án.

” như thế nào? Không được sao?” hân ngạo nghễ nhìn nàng, dùng câu hỏi lại để trả lời câu hỏi của nàng, cũng là để bày tỏ tình cảm của hân.

Nàng giật mình, trong lòng cảm thấy vui mừng không nói nên lời nhưng rồi như nhớ ra chuyện gì, sự ngạc nhiên cùng màu hồng trên má dần dần giảm đi, thay vào đó là nụ cười thản nhiên, nụ cười mang theo ưu sầu, bất đắc dĩ, giống như đã chờ rất lâu mới có được một lễ vật nhưng lại không thể giữ lấy.

“đúng, không được...” nàng nhẹ giọng nói.

“vì sao không được?” lần này đổi lại là hân không hiểu, hân thích nàng thì sao lại không thể?

” ta không thể hại người.” nàng ôn nhu nhìn hân, cười khổ.

hại ta? hân ngạc nhiên.

“Thích một người không sống được bao lâu nữa sẽ rất khổ, đến cuối cùng, người chết là hết nhưng người sống phải chịu đựng đau khổ dày vò, ta không muốn người phải gánh chịu cảm giác đó” nàng lẩm bẩm

Nghe nàng nói hân vừa buồn vừa tức.

“ai nói người sống không lâu? Hiện tại khoa học kỹ thuật phát triển như vậy, bệnh tim cũng không phải là bệnh nan y, chỉ cần có ta bên cạnh, ta nhất định sẽ cứu sống người”, hân nhìn nàng, trầm giọng nói.

Nàng chống lại ánh mắt kiên định của hân, tâm không khỏi run rẩy một chút.

Nam nhân cường hân lại kiêu ngạo này, hân rốt cuộc có biết hân đang hứa hẹn cái gì không? mạng của nàng, ngay cả nàng cũng không thể nắm giữ, hân nghĩ hân là chúa tể vạn năng sao?

Nhìn vẻ mặt nàng, lại nghe tim của nàng đập mạnh và loạn nhịp, hân nhịn không được lấy tay vuốt mái tóc nàng, lại dùng giọng điệu ôn nhu nhất nói ” người an tâm, thoải mái ở bên cạnh ta, đừng vì ta thích người mà có áp lực, người cứ sống vui vẻ, tự tại như trước kia vậy, mọi phiền não ta sẽ giúp người xử lý”

Hốc mắt của nàng chợt nóng, từ khi nàng có trí nhớ tới nay đều chưa phải khóc, thế nhưng nàng lại vì sự cảm động mà rơi lệ.

Cố ý làm cho mình có vẻ đạm bạc vô cầu với tình cảm, không nghĩ sẽ làm tổn thương bất kỳ ai, cuộc đời nàng đã bị giới hạn, cho nên dù là yêu người hay được người yêu cũng đều không thể, đây là số mệnh của nàng.

Cho nên, nàng không thể nhận cảm tình của Cao Duệ, không thể...

” uy, người thích ta, ta cũng không nói ta thích người a! Đừng cứ làm theo ý mình”, nàng hít hít mũi, ngẩng đầu lên nhìn hân.

” người thích ta.” hân khẳng định.

” người làm sao có thể biết ta có thích hay không người?” nàng mở to hai mắt.

“Từ khi người gặp ta lần đầu tiên ở sân bay, người liền thích ta”, hấn đắc ý cười. Nhân loại có thể khó nhận thấy cảm xúc của nhau nhưng trực giác của hấn nhạy cảm hơn, hấn có thể từ trong ánh mắt nàng lần đầu tiên nhìn hấn mà nhận ra hảo cảm của nàng dành cho hấn.

“gì?” nàng ngây dại.

“Phải nói là thật thích” hấn xấu xa liếc mắt nhìn nàng một cái.

” thế nào..... Nào có?” mặt nàng hồng hồng, giọng cũng trở nên cà lăm, vội xua tay phủ nhận.

” không có sao? Người dám thề người không động tâm với ta? hấn cười bắt lấy tay nàng.

Tâm của nàng rung động mạnh, muốn rút tay lại nhưng hấn cầm thật chặt, nhíu mày nói ” vì sao tay người lúc nào cũng lạnh như vậy”

” ta.....”

“như vậy không được.” hấn nói xong liền đem tay nàng bỏ vào túi quần của hấn, quay đầu cười hỏi nàng ” có thấy ấm hơn không?”

Nàng ngây ngốc nhìn hấn, nụ cười của hấn như ánh mặt trời làm rối loạn lòng nàng.

Nhiệt độ từ lòng bàn tay của hấn truyền từ đầu ngón tay tới ngực nàng, gắt gao bao phủ trái tim yếu ớt của nàng, làm cho lòng của nàng cùng với hô hấp bị rối loạn.

Làm sao bây giờ? Bị hấn nói đúng, nàng đúng là thích hấn, hơn nữa so với hấn còn...

Nàng có chút luống cuống, có chút bất an, lần đầu tiên trong đời suy nghĩ bị rối loạn.

“Nếu người không có bác sĩ điều trị riêng thì ta sẽ sắp xếp”, hấn tiếp theo lại nói.

“Không cần, bệnh của ta khám ở đâu cũng giống nhau”, nàng vội la lên, nghĩ tới phí tổn to lớn lại hoảng hốt.

“Không được, nhất định phải kiểm tra toàn bộ, nếu cần, ta sẽ giúp người tìm một trái tim mới”, hấn cường ngạnh nói.

” không có đơn giản như vậy, toàn thế giới có rất nhiều người đang đợi được thay tim”, nàng than nhẹ.

“Đó là do bọn họ không có tiền tài quyền thế cùng quan hệ, mà ta có”, hấn tràn đầy tự tin nói.

“Có tiền không phải là có thể mua được tất cả”, nàng lắc đầu.

“nhưng hiện tại những gì ta có đều là dùng tiền mua được”, hấn nhíu mày.

” người a.....”

“Tốt lắm, đừng nói nữa, người cái gì cũng không cần nghĩ, mọi chuyện đều giao cho ta xử lý đi”, hấn cầm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng.

Nàng không nói gì, chỉ nhìn gương mặt hấn, lại rung động, lại phiền não.

Nàng sẽ trở thành gánh nặng của hấn, nhưng nàng lại không muốn rời khỏi bàn tay to lớn ấm áp của hấn, nàng nên làm gì bây giờ?

Nàng cũng không có thời gian để nghĩ nhiều, Cao Duệ đã ra lệnh cho tài xế đưa bọn họ đến bệnh viện lớn nhất, nổi tiếng nhất, lại điện thoại cho viện trưởng, chưa đầy mười phút sau, bệnh viện đã bố trí bác sĩ chuyên khoa tim uy tín nhất bệnh viện kiểm tra cho Vệ Tướng Như.

Vệ Tướng Như biết Cao Duệ vận dụng các mối quan hệ của hấn mới có được sự đãi ngộ đặc biệt này, nhưng nàng không thích như vậy, còn nhiều người bệnh tình nghiêm trọng khác đang chờ được khám, nàng không muốn trở thành trường hợp đặc biệt.

Nhưng nàng biết nói thế nào Cao Duệ cũng sẽ không nghe, hấn đã quen dùng tiền tài, quyền thế để áp đảo người khác, sẽ không hiểu tâm tình của nàng.

Kiểm tra suốt nửa ngày với các thiết bị y khoa tiên tiến nhất làm nàng mệt mỏi không chịu được, đang ngồi nghỉ ngơi trong phòng nghỉ tạm, nàng nghe bên ngoài Cao Duệ đang trao đổi với bác sĩ về bệnh tình của nàng, theo lời bác sĩ thì bệnh của nàng có vẻ không khả quan lắm.

Nàng có thể tưởng tượng được Cao Duệ đang nhíu mày, lồng ngực lại cảm thấy đau, nam nhân kia vốn không có liên hệ gì với nàng, hẳn không cần phải lo lắng hay chịu trách nhiệm gì với bệnh tình của nàng, nhưng hiện tại hẳn vứt bỏ cả công việc sang một bên, chỉ quan tâm chuyện của nàng.

Không được, không thể lại liên lụy hẳn.....

Sớm biết rằng hẳn vì sao trốn nàng, nàng đã không đi tìm hẳn, làm cho quan hệ của bọn họ vốn nên chấm dứt sau chuyến đi Brazil lại dây dưa càng nhiều, càng chặt hơn.

Nàng hít một hơi, quyết định phải lập tức rời đi, đi thật xa, nhân lúc hẳn còn chưa lún sâu nên rời đi, nhân lúc mọi việc còn có thể thay đổi, đem quan hệ của hai người quay lại quỹ đạo ban đầu.

Thế nên nàng cố gắng đứng dậy, đi ra khỏi phòng nghỉ thật nhẹ để không làm kinh động đến Cao Duệ, lặng lẽ đi thang máy xuống đất rồi theo cửa hông bệnh viện mà đi.

Sắc trời đã tối, nàng đang tập tễnh băng qua ngã tư đường, đột nhiên một luồng khí khẩn cấp lao về phía nàng, thanh âm đó, khí thế đó làm nàng nhớ tới cự khuyến. Nàng đứng lại, kinh ngạc quay đầu đã thấy Cao Duệ đứng sau lưng nàng từ lúc nàng, khuôn mặt lạnh lùng, căng thẳng, đôi mắt như bốc hỏa đang chăm chăm nhìn nàng.

” nga, hi, người như thế nào nhanh như vậy đã tới rồi....” nàng tươi cười nói.

”Người muốn đi đâu?”, hẳn cố nhẫn nhịn, trầm giọng hỏi.

” ta? Ta muốn về nhà a! Cám ơn người giúp ta an bài kiểm tra, lần khác ta lại đến xem kết quả..” nàng ra vẻ thoải mái.

”đừng nghĩ né ra ta, Vệ Tướng Như, người hẳn là biết cá tính của ta, ta đã nhận định thì tuyệt đối sẽ không buông tay”, hẳn quá hiểu trong cái đầu nhỏ bé của nàng đang nghĩ cái gì.

” người đang nói cái gì? Ta vì sao muốn chạy trốn? Ta chỉ là muốn về nhà ngủ mà thôi.” nàng vội vàng giải thích.

” buồn ngủ, ta mang người về nhà của ta ngủ.” hẳn nói tiến lên giữ chặt tay nàng.

Nàng cơ hồ là lập tức bỏ ra, có điểm tức giận trách mắng

” người cho là người là ai a? Cho dù người nói thích ta, cũng không thể bắt buộc ta, hơn nữa ta không cần người chiều cổ, ta có thể tự lo cho mình”

”Trái tim của người không chịu được bao lâu nữa, người tùy thời đều có thể ngã xuống”, hẳn thở dài. Bác sĩ đã kết luận, nếu nàng không nhanh chóng tìm được trái tim thích hợp để thay thế thì sẽ rất nguy hiểm.

”Thì tính sao, ta một chút cũng không sợ...” nàng thấp giọng

” nhưng ta sợ, ta sợ người ở một nơi nào đó ta không biết mà chết đi, ta sợ thật vất vả mới đặt một người trong lòng lại trong nháy mắt mà mất đi nàng”, hẳn nhẹ giọng, ôn nhu nhìn nàng.

Lòng của nàng chợt rung động, bộ dáng chân thành của hẳn làm cho nàng thực muốn khóc

”Đừng vì nhất thời thương hại mà ngộ nhận, Cao Duệ, ta là người làm cho người tức giận đến quơ chân múa tay, làm cho người tức giận muốn khai trừ khỏi chức vụ phiên dịch, người quên rồi sao?”

”ta không quên.”

”Vậy thì hãy chóng dứt ra, nhanh chóng thanh tĩnh, đừng đem tâm của người lãng phí trên người ta”

” đã quá muộn.” ba chữ đơn giản của hẳn liền ngăn chặn lời nàng.

” người...” nàng mở to hai mắt, lẳng lẳng nhìn hẳn.

Người này thật sự là..... Thật sự là.....

“Người còn gì muốn nói thì hãy theo ta trở về trước rồi chậm rãi nói”, hắn nắm tay nàng, bước đi.

” không..... Buông tay, ta không đi theo người..... Họ Cao, ta nói là người buông...” nàng dùng sức giãy dụa.

“Không thể”, hắn gắt gao chế trụ tay nàng, cứng rắn kéo nàng đi.

“Quân tử không dùng sức mạnh ép người, người đừng quá đáng như vậy”, nàng kêu to.

” không quan hệ, dù sao ta cũng không phải quân tử.” hắn hừ nói.

” người..... Người này thô phỉ, cường đạo, ác ôn, trướng thối...” nàng tức giận mắng lung tung.

Hắn càng nghe càng giận, rốt cuộc nhịn không được, xoay người kéo nàng vào trong lòng, cúi đầu dùng miệng che miệng của nàng lại.

Nàng sợ hãi, trợn to hai mắt, không dám động, cũng không dám hô hấp.

Hắn nặng nề hôn đôi môi của nàng, thấy nàng im lặng mới buông ra, cúi đầu nói” lại mắng ta sẽ hôn người”

“người này đũa ngọc...” nàng run run suyễn khí, mới phát ra âm thanh, môi lại lập tức bị khóa trụ.

Lúc này đây, không phải là nụ hôn ngắn ngủi mà là một cái hôn dài nóng bỏng.

Đầu lưỡi nóng bỏng của hắn linh hoạt đẩy đôi môi của nàng ra, trong lúc nàng còn đang ngây ngốc, không có ngăn cản, hắn liền tiến quân thần tốc, nháy mắt đã quán lấy cái lưỡi mềm mại của nàng, khiêu khích triền miên.

Nàng cảm thấy mình sắp hít thở không thông, hắn hôn tràn ngập đoạt lấy cùng khí phách, không cho phản kháng hay cự tuyệt, có lẽ nàng chưa chết vì bệnh tim thì đã chết vì nụ hôn nồng nhiệt của hắn.

Hắn cũng không biết thế gian cũng có đôi môi ngọt như thế, khoảnh khắc vừa chạm vào đã mê hoặc hắn, sợ hãi, nhu nhược, ngây ngô đáp lại, hại hắn không biết thỏa mãn, không dừng lại được, hại hắn càng lún càng sâu.

Nàng bị hắn hôn toàn thân mệt mỏi, hơn nữa tim đập thật nhanh, nhanh đến sẽ lên cơn sốc.....

Đây là cái chết cảnh báo trước hay là tín hiệu của tình yêu?

Cảm giác nàng sắp không được, hắn mới buông đôi môi của nàng ra, ngẩng đầu, có chút đùa cợt nhìn nàng

“Ở phương diện ngôn ngữ, ngươi là thiên tài nhưng ở thời điểm không cần ngôn ngữ thì ngươi không thắng được ta”

Nàng còn sa vào chấn động của nụ hôn đầu tiên, không nói nên lời, lúc này trong lòng nàng rất rõ ràng, rốt cuộc nàng không rời được nam nhân này.

” tốt lắm, liền bảo trì như vậy, ngoan ngoãn, đừng nữa âm ỹ, biết không?” hắn nhìn hai mắt mê loạn của nàng.

Nàng hồ đồ gật đầu.

Hắn vừa lòng cười, ôm lấy nàng đi đến bên xe hơi riêng đã sớm đợi sẵn.

Nàng mềm nhũn trong lòng hắn, không có khí lực cùng hắn đấu tranh, chỉ lẳng lặng mặc hắn ôm nàng lên xe, lẳng lặng nghe nhịp tim đập của hắn và nàng giống nhau.

Lý tính bị tình yêu chinh phục, giờ khắc này, nàng cư nhiên lại có hy vọng xa vời, hy vọng xa vời có thể cả đời đều cùng hắn cùng một chỗ, yêu hắn, theo hắn đến chân trời góc biển.....

8. Chương 8

Mọi việc tiến triển khá nhanh, Vệ Tướng Như cứ vậy mà đến ở cùng Cao Duệ.

Đó là một khu chung cư cao cấp có mười hai tầng lầu, chỉ có mười hai hộ, mỗi tầng rộng hơn một trăm mét vuông chỉ có một hộ ở, có bảo vệ canh gác suốt hai mươi bốn tiếng mà trên cửa còn có gắn thiết bị theo dõi

hiện đại nhất, ngoài ra muốn sử dụng thang máy thì phải dùng dấu vân tay. Bảo vệ cẩn mật làm người ta lú lờ.

Cao Duệ ở trên tầng cao nhất, tầm nhìn vô cùng tốt, bên trong trang hoàng đơn giản nhưng thanh lịch, tinh tế, sang trọng, đồ vật không dính một hạt bụi, sắp xếp chỉnh tề, ngăn nắp rất phù hợp với tính tử mĩ, cẩn thận của hắn.

Vừa mới bắt đầu, Vệ Tướng Như thật có chút không quen với phòng ở được thiết kế, đẹp thì có đẹp nhưng không có cảm giác tự tại, giống như làm gì cũng phải thật cẩn thận, sợ làm dơ, sợ làm mọi thứ rối loạn...thành ra cả ngày cứ khẩn trương, lo lắng.

Bất quá, hơn mười ngày sau nàng cũng đã thích ứng được cũng bắt đầu kiểu sống như trước kia, ăn xong thì quên rửa chén bát, rửa mặt thì làm nước văng khắp nơi, quần áo quăng tứ tung, trên ghế sofa cũng có mà trong phòng ngủ cũng có, đi làm thì quên này quên nọ...

Nàng thực tùy hứng, tùy hứng như đó là nhà của nàng, chỉ có Cao Duệ là khổ, gặp phải một người khách không ngăn nắp cho nên chủ nhân đành phải trở thành người làm, lo việc quét dọn.

“Người dùng xong đồ thì có thể xếp gọn gàng được không?” Cao Duệ thường đi sau, thay nàng thu dọn nhưng không nhìn được, miệng vẫn phải lải nhải.

“Được, chờ một chút ta liền thu dọn”, nàng đang say mê xem một quyển sách tiếng Anh, thuận miệng hứa đại.

“Quần áo này đã treo ở đây ba ngày rồi, tiểu thư..”, hắn cầm lấy quần áo của nàng, cố ý giơ trước mặt nàng lại lớn tiếng nói.

” có sao? Có lâu như vậy sao?” nàng đành phải buông cuốn sách ra, ngẩng đầu lên nhìn hắn.

“Chính xác là ba ngày bảy giờ mười lăm phút”, hắn đưa ra con số chính xác.

“Ôi trời, người đều đếm thời gian để sống à? thật qua lợi hại”, nàng mở to hai mắt, vẻ mặt tràn đầy ngưỡng mộ.

Hắn sao lại không hiểu nàng đang nói móc hắn, liếc nàng một cái, không thèm quan tâm, thuận tay lại đem chén nước uống được một nửa ở trên bàn mang đi.

“uy, uy người lại tức giận?”, nàng vội bỏ sách xuống, đeo kính vào, vội vàng hỏi.

“không có, từ khi quen biết người, ta đã sớm giận đủ rồi”, hắn tự giễu, lại liếc nàng một cái.

“Sao nghe lời người tràn đầy ẩn nhẫn cùng áp lực nha, căn cứ theo trình độ chuyên nghiệp của ta về mặt ngữ văn thì ta có thể xác định người thực sự là đang tức giận, oán than chính mình không có việc gì lại đem một kẻ phiền toái về nhà...”, nàng xoay người dựa vào lưng ghế, gác cằm lên đầu gối, phân tích rõ ràng.

Hắn nhướng cao mày, đang tính đi xuống phòng bếp liền quay trở lại, đi đến chỗ nàng, nhanh chóng ngồi xuống bên cạnh nàng, đem mặt nàng để sát vào, nói

“Ta nói như vậy, người nhìn ra là ta đang oán thán, còn bây giờ ta đang nhìn người như thế này thì nghĩa là gì?”

Môi hắn gần sát với mặt nàng, làm cho nàng cố gắng ngả sát đầu vào lưng ghế, vì hơi thở của hắn mà hô hấp của nàng cũng rối loạn

” cái kia..... Người hiện tại suy nghĩ.....nữ nhân họ Vệ này thật đáng đánh đòn” nàng trợn to hai mắt, nói quanh co.

“Sai rồi, đoán lại đi”, hắn nheo hai mắt lại, lại tiến gần nàng hơn.

” người..... Trong lòng suy nghĩ..... Suy nghĩ...” nàng nhìn ngọn lửa dục vọng đang được nhen nhóm trong mắt hắn, hô hấp đột nhiên không thông, hai má cũng càng lúc càng hồng.

“nghĩ cái gì?”, môi hắn tiến sát mặt nàng, cơ hồ như là để trên môi của nàng.

“nghĩ”, nàng nói không ra lời, ánh mắt của hắn, môi của hắn, từng biểu tình nhỏ nhất của hắn đều nói cho nàng biết, hắn muốn hôn nàng.

Nhưng hắn không có hành động, chỉ lặng lặng nhìn nàng, dùng ánh mắt nóng bỏng của hắn hôn nàng, từ ánh mắt đến chóp mũi rồi đến môi.

Rõ ràng không có chạm vào nhưng lòng của nàng lại hoảng loạn, nàng biết đây không phải là do tâm thuật bất chính, không phải trái tim phát bệnh mà là do rung động của tình yêu, là do thân thể hắn, do khát vọng của hắn.

Cuối cùng, ánh mắt nóng bỏng của hắn cũng đã được khắc chế, hắn chậm rãi lui lại, lui lại, sau đó đứng dậy đi về phía phòng bếp.

Nàng giật mình, ngực không còn rung động, hô hấp đã có thể bình thường nhưng lại có chút thất vọng.

Ngước mắt nhìn bóng lưng to lớn của hắn, nhìn hắn rửa chén, nhìn hắn đem quần áo quăng lung tung của nàng bỏ vào máy giặt, trong lòng hiểu rất rõ rằng hắn muốn ôm nàng, hôn nàng nhưng vì thân thể của nàng, hắn chỉ có thể nhẫn nhịn.

Hắn khắc chế, làm cho nàng đau lòng, cũng làm cho nàng khổ sở.

Nếu đổi thành nữ nhân khác, hắn sẽ hạnh phúc, mà hắn lại cố tình lựa chọn nàng, cũng là hạnh nhưng lại là bất hạnh. Nàng ở chung một chỗ với hắn, có phải là đã hại hắn không?

Lúc trước nàng rất tò mò, không biết người như hắn khi yêu sẽ biến thành người như thế nào, giờ thì nàng đã biết hắn ngoại lạnh trong nóng, đối với chuyện tình cảm cũng cố chấp, chuyên chế nhưng khắc sâu như trong kinh doanh.

Nếu nàng chết đi, hắn nhất định sẽ rất bi thương.

Nàng không muốn hắn bi thương, không muốn hắn thống khổ, nàng không hi vọng kiêu ngạo của hắn vì yêu nàng mà mất đi, nàng chỉ mong hắn vĩnh viễn có thể tùy tâm sở dục, đó mới là bộ dáng hắn nên có.

Mười ngày qua nàng rất vui vẻ, hạnh phúc nhưng cũng rất bất an, được hắn chăm sóc, sức khỏe của nàng đã tốt hơn nhiều. Bọn họ mỗi ngày đều cãi nhau, thật nhìn không lo lắng nhưng bóng ma thần chết vẫn đang bao quanh nàng, trong quá khứ, nàng chấp nhận, cũng không sợ phải chết. Tuy nhiên hiện tại vì yêu hắn mà nàng bắt đầu thấy không cam lòng, bắt đầu tham lam, muốn sống lâu hơn, muốn được ở bên cạnh hắn nhiều hơn...

Như vậy, có phải rất ích kỷ hay không?

Loang choạng đứng dậy, nàng đi đến bên hắn, ôm lấy sau lưng hắn, hai má áp lên tấm lưng rắn chắc của hắn.

Hắn ngẩn ra, quay đầu hỏi:” làm sao vậy?”

” không có gì, ta đang nghe thanh âm trong lòng người”, nàng nhẹ giọng đáp

“trong lòng ta cũng không đang nói chuyện.” hắn cười.

” có, tâm của người đang nói chuyện, hơn nữa còn thật âm ỉ, làm cho người ta không thể an bình”

” nga? Như vậy, xin hỏi thiên tài, tâm của ta đang nói gì?”, hắn quay người lại nhìn nàng.

Nàng ngẩng đầu nhìn hắn, không có trả lời, ôn nhu tươi cười, đầu ngón tay dờ lên cổ áo sơ mi của hắn, cổ bỏ nút thắt.

Hắn sắc mặt khê biến, lập tức cầm tay nàng.

” người đang làm cái gì?”

” thoát của người quần áo.” nàng cười nói.

” đừng náo loạn...” hắn hất tay nàng ra.

” ta muốn người, Cao Duệ, người không nghĩ muốn ta sao?” nàng thẳng thắn nói.

” không nghĩ” hấn lắc đầu, còn muốn chạy.

” thật sự không nghĩ?” nàng giữ chặt hấn.

“Đúng, ta không có hứng thú” hấn trầm giọng nói

Nàng run lên, có chút bị tổn thương, buông hấn ra, sâu kín nói ” cũng đúng, ai lại đối với một nữ nhân bệnh hoạn mà có hứng thú. Ta thật sự là rất buồn cười...”

“uy, ta không phải.....” hấn nhăn mặt.

“rất khó nhìn, đúng hay không? Ta thể nhưng còn tưởng rằng mình rất có sức quyến rũ..... nàng muốn cười, nhưng là hốc mắt lại đỏ.

“ngươi....” hấn nín thở nhìn nàng.

“ta đại khái đã lầm, thực xin lỗi, đừng để ý, coi như không có chuyện gì...”, nàng rút tay lại, cố nhin cho nước mắt không rơi xuống, muốn nhanh chạy về phòng trốn.

Nhưng nàng vừa đi được một bước, hấn liền kéo nàng lại, nàng còn chưa kịp phản ứng, hấn đã hôn lên môi nàng.

Giống như đã khát khao mấy thế kỷ rồi, hấn hôn nóng bỏng lại cuồng nhiệt, hôn giống như hận không thể đem nàng nuốt vào trong cơ thể hấn, hôn như để bù đắp cho sự trống rỗng trong lòng hấn...

Thật là rất buồn cười, nàng cứ nhiên lại nghĩ hấn không có hứng thú với nàng, trời biết hấn đã dùng bao nhiêu khí lực mới có thể áp chế được xúc động muốn nàng.

Cao Duệ ở trong lòng than thở, lại giống như dã thú làm càn liếm duyên môi nàng, quần quýt đầu lưỡi của nàng không rời, hấp thu tất cả mật ngọt trong miệng nàng, thật lâu không buông.

Nàng từ kinh ngạc lại sang kích động, một giây trước cả người nàng như rơi vào sông băng, giây tiếp theo đã như bị lửa đốt, thậm chí còn sứt chút nữa bị nụ hôn nóng bỏng của hấn thiêu chết...

Không biết qua bao lâu, hấn mới ngẩng đầu, vuốt ve mặt nàng, âm thanh tràn đầy dục vọng nói ” như vậy ngươi còn nghĩ mình không có mị lực sao?”

Nàng suyễn khí, nhìn hấn, thật lâu không thể mở miệng.

“Ta sắp phát điên rồi. Ngươi không biết, ta mỗi ngày nhìn ngươi đề nghị chuyện gì, ta nghĩ môn ngươi, muốn đến toàn thân phát đau nhưng lại sợ làm ngươi đau. Bởi vì bác sĩ đã cảnh cáo ta, ngươi không thể thừa nhận hoan ái, bảo ta phải nhẫn nhịn...mà ngươi lại nghĩ ta không muốn ngươi..”, hơi thở của hấn dồn dập, khuôn mặt vì cố gắng ẩn nhẫn mà thống khổ.

” vậy không cần nhẫn...” nàng cảm động gờ tay vuốt ve mặt hấn.

Hấn ngẩn ngơ, thở gấp gấp một tiếng.”không được.....”

“ta muốn ngươi, trước khi chết, ta muốn có một kỷ niệm đẹp...”, nàng nhẹ giọng nói.

” đừng nói vậy, ta sẽ không cho ngươi tử.”

“không hy vọng ta chết, liền ôm ta...” nàng chủ động tiến vào lòng hấn, kiễng mũi chân, hôn lên môi hấn.

” Vệ Tướng Như....” Hấn cố gắng kháng cự dục vọng trong lòng nhưng thân thể mềm mại của nàng, đôi môi đỏ mọng của nàng làm cho hấn huyết mạch sôi trào, mê hoặc hấn phóng thích chính mình.

“Xin hãy ôm lấy ta”, nàng thì thào nói, căng không ngừng hôn lên mặt hấn.

” Tướng Như...” hô hấp của hấn trở nên nặng nề.

” ta yêu ngươi.” nàng ghé vào lỗ tai hấn thổi khí.

Kiên nhẫn cùng ý chí bị một câu kia của nàng mà nháy mắt tan rã, dục vọng trong cơ thể thoát khỏi ràng buộc của lý trí, hấn thét lớn một tiếng, ôm nàng, bắt đầu phản công, dành thế chủ động, hôn lên miệng nàng.

Ngọn lửa ẩn nấp bấy lâu giờ bùng lên dữ dội, đốt cháy hai người bọn họ, từ lúc ở Brazil nổi lên tình tố, cuối cùng lên men thành rượu tình, làm say bọn họ...

Bốn cánh môi giao triền quấn quýt với nhau, bọn họ cứ như vậy mà hôn nhau cuồng nhiệt trong bếp, hẳn giống như mãnh thú muốn ăn tươi nuốt sống nàng, hôn từ môi nàng cho đến sau gáy tuyết trắng, lại tìm lòng không đậu mà kéo áo nàng xuống, hôn lên ngực nàng.

Nàng run rẩy, lòng đang kinh hoàng, sự đụng chạm thân mật như vậy nàng chưa bao giờ trải qua. Nàng lúc này mới hiểu được hôn môi giống như ma pháp có lực rất mạnh, chỉ nhẹ nhàng hôn cũng có thể làm cho toàn thân run rẩy, làm cho người ta có cảm giác như đang ở trên thiên đường.

Lửa tình càng cháy càng mạnh, không thể vãn hồi, hẳn cũng không dừng lại được, vừa hôn nàng, vừa ôm nàng đi vào phòng ngủ của hắn, đặt nàng lên cái giường rộng lớn, khẩn cấp kéo bỏ quần áo của nàng, hôn lên bộ ngực sữa no đủ của nàng.

” ăn....” nàng sung sướng rên rỉ.

Hắn muốn ngừng mà không được, lâm vào điên cuồng, lại ở ngực nàng nghe được nhịp tim của nàng đập hỗn loạn, nhất thời bừng tỉnh khỏi ý loạn tình mê.

” không được..... Ta sẽ làm ngươi bị thương”, hắn nhích người lên, gầm nhẹ.

” sẽ không..... Ngươi sẽ không thương tổn ta, bởi vì ngươi yêu ta....” nàng thở hổn hển, khuôn mặt đã hồng như uống rượu.

” nhưng là trái tim của ngươi....”

“Trái tim của tuyệt đối có thể thừa nhận yêu của ngươi”, nàng vuốt ve mặt hắn, nói.

Những lời của nàng càng thôi thúc tình dục trong người hắn bùng phát, những cố kỷ của hắn trong khoảnh khắc cũng tan biến, cúi đầu xuống, lại hôn lên môi nàng, hoàn toàn phục tùng trong tay nàng, trong hơi thở của nàng, trong tình yêu của nàng.

Thế là, bọn họ ôn nhu lại làm càn hoan ái với nhau, môi hắn, môi nàng như hai cực âm dương hút lấy nhau, thân thể giao triền khăng khít, giống như chỉ có như vậy mới có thể tìm thấy sinh mệnh nguyên điểm trên người nhau.

Trong nháy mắt tiến vào cơ thể nàng, Cao Duệ hiểu rằng hắn cần không phải là một chủ nhân để hắn phục tùng mà là một người có thể bao dung nguyên hình là thú của hắn, là tình nhân cùng hắn gắn kết, yêu thương...

Hắn, ở nhân gian du đãng ngàn năm, muốn truy tìm, đều không phải là tiền tài quyền thế, mà là yêu.

Cao trào tiến tới như sóng đào đánh vào Vệ Tướng Như, tựa hồ như rơi vào tử địa rồi thoáng chốc lại nảy sinh khoái cảm, nháy mắt vây quanh nàng làm nàng cảm thấy khoái hoạt, thỏa mãn, tràn ngập tình yêu còn có ý niệm muốn cùng hắn nắm tay đến hết đời...

Chính là, ngay tại giờ khắc này, một thanh âm vang lên trong đầu nàng rất rõ ràng

Người chơi đùa đến hư đầu, Bàn Nhược.

Trong phút chốc, hết thấy phong vân biến sắc, nàng chỉ cảm thấy ý thức của mình như bị ném lên trời rồi rơi vào một cái động đen ngòm, vạn vật trước mắt trở nên hắc ám, mong manh.

” Tướng Như! Tướng Như –”

Thanh âm la hét của Cao Duệ nghe thật xa, xa tới mức làm nàng hoảng sợ, nàng muốn trở lại nhưng một lực lượng khác lại cứng rắn lôi nàng đi.

Cao Duệ.....

Tâm nàng đau như dao cắt, dự cảm như sắp mất đi cái gì đó rất quý giá, tiếp theo trước mắt nàng tối sầm, mất đi tri giác.

” mau cứu nàng! Vô luận dùng phương pháp gì, đều phải cứu sống nàng! Cao Duệ nắm lấy cổ áo của bác sĩ rống lên.

Trên mặt hắn đều là mồ hôi, quần áo không chỉnh tề lại nhìn như thất hồn lạc phách, nhìn thế nào cũng không giống Cao Duệ vốn coi trọng mặt mũi, tóc tai chỉnh tề, ngay ngắn trước kia...

“Cao tiên sinh, người bình tĩnh một chút, chúng ta cũng thực cố gắng tìm trái tim thích hợp nhưng loại sự tình này thực sự là không thể cầu...”, bác sĩ trấn an

“Cái gì mà khả ngộ không thể cầu? Lập tức tìm cho ta, tốn bao nhiêu tiền ta cũng không quan tâm, chỉ cần có thể cứu sống nàng, có nghe hay không?”, hắn tức giận, la càng to.

” ta hiểu được tâm tình của người, chúng ta cũng tích cực đi tìm, nhưng cho tới bây giờ chính là không có.....”

” ta mặc kệ, đừng kêu ta phải chờ, ta không thể chờ, cũng không muốn chờ, ta không thể mất đi nàng, tuyệt đối không thể”, hắn không chấp nhận được lời giải thích của bác sĩ, xoay người quỳ rạp bên giường bệnh, thanh âm như là sắp khóc.

Vệ Tướng Như hôn mê mấy ngày, trái tim vốn cố gắng chống đỡ của nàng rốt cuộc cũng không chịu được nữa, sinh mệnh của nàng đang bị đe dọa, tùy thời có thể chết đi, tùy thời có thể biến mất trước mặt hắn...

Mà hết thảy này, đều do hắn, nếu hắn không chạm vào nàng, nếu hắn có thể kiên định khắc chế, như vậy, nàng cũng sẽ không ngất trong lòng hắn, sẽ không nằm trên giường bệnh như bây giờ, làm cho hắn cùng mọi người thúc thủ vô sách.

Cao Duệ cầm chặt bàn tay lạnh như băng của Vệ Tướng Như, tự trách không thôi, như thế nào cũng không dự đoán được ngày đó kích tình triền miên, nàng còn nằm trong lòng hắn rên rỉ, thở gấp, trong chớp mắt thân hình lại cứng ngắc, phát run rồi thì hôn mê bất tỉnh.

Hắn quả thực sợ hãi, nàng cứ như vậy lâm vào hôn mê, tuyệt không cho hắn thời gian thích ứng, làm cho hắn dường như phát điên, dùng tiền bạc cùng tất cả các mối quan hệ trên thế giới mong tìm được một trái tim khỏe mạnh, có thể cứu sống nàng.

Nhưng dù tốn bao nhiêu tiền và nhân lực thì khắp nơi cũng không tìm được trái tim nào thích hợp với nàng.

Một trái cũng không có.

Quả thực như là ông trời cố ý chính hắn, cho hắn nan đề, hắn lần đầu tiên không biết làm sao, lần đầu tiên mất chủ ý, trước giờ mọi thứ đều đạt được rất hoàn mỹ, không có gì làm khó được hắn, duy chỉ có lúc này hắn cảm thấy bất lực.

Trừ bỏ chờ, trừ bỏ canh giữ ở bệnh viện, canh giữ ở bên người nàng, hắn thế nhưng không biết chính mình còn có thể làm cái gì.

Nhiều tiền thế nhưng không mua được một trái tim, không mua được một cái mệnh.

Suy sụp ngã ngồi trên mặt đất, hắn thống khổ đem mặt vùi vào lòng bàn tay, lẳng lặng không nói một câu.

Bác sĩ cùng y tá đã sớm đi ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại âm thanh của máy dưỡng khí vang lên lạnh như băng, hắn thậm chí cũng không nghe thấy tiếng hít thở của mình.

Nhiều ngày qua, hắn giống như chú chó trung thành bảo vệ cho chủ nhân, không rời Vệ Tướng Như một bước, chuyện gì cũng không quan tâm, công việc cũng bị vứt qua một bên trong khi trước kia hắn giống như là trung tâm vận hành của thế giới, lúc này chuyện quan trọng mà hắn muốn làm nhất đó là cứu sống Vệ Tướng Như.

Hắn cứ ngồi thất thần như vậy cho đến khi cửa phòng bệnh bị mở ra, Triệu Chi Đình mặt mày xanh mét đi vào, trong mắt tràn đầy sự thất vọng, tức giận, ghen tỵ...nàng đi đến bên hắn, kích động kéo hắn.

” đứng lên! Mau đứng lên! Người còn muốn ở trong này bao lâu? Người còn muốn vì nữ nhân này mà lãng phí bao nhiêu thời gian cùng sinh mệnh? Người rốt cuộc có còn quan tâm sự nghiệp của người không? Có còn không?”. Nàng lớn tiếng kêu, liều mình kéo hắn ra khỏi phòng bệnh.

“Tránh ra”, hấn giận dữ tránh khỏi tay nàng, cố chấp ngồi lại.

“Người có biết Kinh Thiên kim khổng đã muốn tìm người thay thế người không? Người có biết người bên ngoài đều nói người không có tư cách là đại sư đầu tư, người thua trận Ma Dịch khả, uy danh bị hạ thấp không nói, người cư nhiên còn đem nữ nhân làm cho người mất đi vụ làm ăn này trở thành tâm can bảo bối. Người rốt cuộc là làm sao vậy”, Triệu Chi Đình đem bao nhiêu tức giận trong lòng thời gian qua trút ra hết.

Sau khi từ Brazil trở về, hấn rất kỳ quái, lúc thì hoảng thần, u buồn, khi thì bồn chồn không yên, hoàn toàn thay đổi. Trước kia là một nam nhân khôn khéo, giỏi giang lại cường hãn, giờ giống như bị hạ bùa chú, tính xâm chiếm như lửa hoàn toàn biến mất, không say mê công việc, ngược lại còn biểu nàng phải tìm hiểu về các bác sĩ chuyên khoa tim nổi tiếng, hoặc là sưu tầm trái tim sống trên thế giới, nếu không thì cũng là tìm tư liệu có liên quan đến trái tim con người...

Nàng lúc này mới kinh hãi, hành vi không khống chế của hấn đều vì nữ nhân tên Vệ Tướng Như, cũng chính là chuyên gia phiên dịch, chuyện Ma Dịch khả hấn không để ý, ngay cả người của tập đoàn Phong Tấn khiêu khích lẫn nữa hấn cũng không đánh trả, tâm của hấn chỉ tập trung trên người Vệ Tướng Như.

Chuyện này làm nàng giật mình, nàng đã nhìn hấn chơi đùa với rất nhiều nữ nhân nhưng chưa từng thực sự với ai, nàng đã nghĩ hấn vĩnh viễn sẽ không yêu bất kỳ ai. Như vậy so với các nữ nhân khác, nàng vẫn đặc biệt hơn, bởi vì nàng còn thể đi theo bên cạnh hấn, có thể tiếp cận hấn...

Nhưng là, nàng phát hiện nàng sai lầm rồi, tuy rằng nàng mỗi ngày cùng hấn gặp mặt, nhưng khoảng cách giữa nàng và hấn chưa từng được thu ngắn lại.

” ta làm sao vậy? Ta chỉ là luyến ái.” hấn lẩm bẩm nói.

” luyến ái? Cái này kêu là luyến ái? vì yêu tình, người có thể cái gì đều không cần sao?”

“Đúng”

“Ngay cả sự nghiệp, địa vị, thân phận, người đều có thể buông bỏ hết?”

“Đúng”

Nàng kinh ngạc trừng hấn, trong lòng đau đớn không thôi, đáy mắt tràn đầy hận ý.

“Người có thể yêu một nữ nhân chỉ mới quen biết chưa được một tháng nhiều như vậy?” nàng cắn răng hỏi.

“Trong tình yêu, thời gian không có ý nghĩa gì”, hấn ngộ ra, trước kia hấn cho rằng thời gian chính là tiền bạc nhưng từ khi gặp Vệ Tướng Như hấn mới hiểu được, thời gian thao túng nhiều thứ nhưng không thao túng được tình yêu. Bởi vì người ta có thể trong nháy mắt yêu thương một người, cũng có thể ở bên nhau mười năm, hai mươi năm cũng chưa chắc yêu thương nhau...

” người....” Triệu Chi Đình mặt đông lại.

Mặc dù việc hấn đưa Vệ Tướng Như đến sống cùng hấn có làm nàng thống khổ nhưng cũng không thương tâm như bây giờ.

“Nàng có gì tốt? nàng rốt cuộc có điểm nào vừa mắt người? Người chưa bao giờ thật sự yêu một nữ nhân nào, vì duy nhất đối với nàng...”, nàng la to, mờ mịt, khó hiểu.

Một nữ nhân hai mươi lăm tuổi, diện mạo bình thường lại bị bệnh tim, tùy thời có thể chết vì sao lại có thể được Cao Duệ yêu đến thế mà nàng thì không?

“ta không biết..... Yêu một người, căn bản không có đạo lý....”hấn cảm thán.

“không có đạo lý? Ha..... Ta chờ năm năm, thế nhưng lại chờ được đáp án này, ta yên lặng ở bên người, cố gắng làm việc thật tốt, cố gắng hỗ trợ người, chỉ hi vọng ngày nào đó người có thể chú ý đến ta, nhưng người thủy chung vẫn không liếc nhìn ta một cái...”, nàng khóc không ra tiếng, bi ai mà cười.

Hấn không có đáp lại, chính là tựa đầu mép giường bệnh, vuốt ve bàn tay của Vệ Tướng Như.

Cái tay kia đều lạnh như băng như trước.

Triệu Chi Đình tức giận đến phát điên, quỳ rạp xuống trước mặt hắn, hai tay giữ chặt bờ vai của hắn, thấp giọng ‘ nói cho ta biết, ta mỗi ngày đều xuất hiện trước mặt ngươi, vì sao ngươi không nhìn tới ta? Vì sao?’

Hắn chậm rãi ngẩng đầu, nhìn nàng, âm thanh lạnh lùng, tuyệt tình ” bởi vì ngươi không phải là người ta muốn”

Triệu Chi Đình kinh ngạc buông tay ra, giống như bị đánh.

Thì ra, trong mắt hắn, nàng vĩnh viễn chỉ là thư ký, chỉ như thế thôi.

Nàng đối với hắn yêu say đắm cũng rất trân quý, hắn đều làm như không thấy...

“Ngươi đi đi, đi tìm Tiểu Khai của Phong Tấn tập đoàn đi hoặc là hắn có thể cho ngươi cái mà ngươi không chiếm được trên người ta”, hắn đột nhiên lạnh lùng thốt.

Mặt nàng sắc đại biến, ngây dại.

” ta.....” nàng đầu môi, vụn vụn không nghĩ tới hắn thế nhưng biết việc này.

Vì trả thù Cao Duệ trước sau vẫn xem nhẹ nàng, nàng trong một tiệc rượu đã kết giao với Tiểu Khai của tập đoàn Phong Tấn, bị hắn dụ dỗ, lừa gạt, nàng trao thân xác cho hắn, hắn lợi dụng mỗi khi hoan ái với nàng lại moi một ít thông tin cơ mật của Kinh Thiên kim không.

Nàng tuy rằng tự trách nhưng cũng cân bằng cảm giác Cao Duệ không quan tâm đến tình cảm của nàng; trong lòng nàng yêu Cao Duệ nhưng thân thể lại không rời được sự thỏa mãn Tiểu Khai mang đến cho nàng. Sự mâu thuẫn này ngay cả nàng cũng không lý giải được.

Nhưng bí mật này, nàng nghĩ hắn sẽ không biết, vĩnh viễn sẽ không biết.....

“Kẻ phản bội ta kết quả đều rất thảm, nghĩ tới công lao ngươi cực khổ theo ta bao năm qua, ta để cho ngươi một lối thoát, cut”, hắn quát

” ta.....” nàng run giọng muốn nói gì.

“đi ra ngoài, đừng âm ỷ đến Tướng Như.” hắn lạnh lùng nói.

Hắn đối với Vệ Tướng Như che chở, đánh ta tia hi vọng cuối cùng của nàng, nàng nuốt lệ, oán hận trừng mắt rồi đột nhiên rống to ” ta là tiện nữ nhân, ngươi bắt quá cũng chỉ là một xuẩn cầu, cho dù ngươi cố gắng mấy ngàn năm cũng không ra hình người “

Hắn trong lòng kinh sợ, đột nhiên biến sắc, nhan chóng bước đến nắm lấy cổ nàng, quát ” ngươi nói cái gì?”

“Như thế nào? ta biết bí mật của ngươi, ngươi muốn giết ta sao?”, nàng không sợ chết, bất chấp hất cằm lên

” ngươi làm sao có thể biết? Ai nói cho ngươi?”, tay hắn tăng thêm lực, bóp mạnh cổ nàng.

“Ta”, nàng bị bóp mạnh đến đỏ mặt, không thể mở miệng.

thả nàng đi! Là ta nói cho nàng.” một âm thanh ngả ngớn vang lên bên cạnh cửa.

Hắn ngạc nhiên quay đầu, thấy một nam nhân trẻ tuổi, anh khí bừng bừng đang đứng dựa vào cửa, hai tay khoanh ngực, nhìn hắn cười thần bí.

“ngươi”, hắn trừng mắt nhìn nam tử kia, nhất thời cảm thấy rối rắm.

Hắn không phải là chỉ điều giáo hoạt Phụng Thao Thiên sao?

Hắn không phải là kia chỉ linh hiệt giáo quái Điều Nhi Phụng Thao Thiên sao?

” Phụng Thao Thiên! Ngươi tới làm gì?” Cao Duệ cảnh giới trừng hắn.

Người này là kẻ có đạo hạnh cao thâm nhất trong tứ thú bọn hắn, thành phủ thâm, tâm cơ trọng, việc đào tẩu năm đó đều do hắn lên kế hoạch, chỉ là từ sau ngày đó, bọn họ chưa từng gặp lại.

“Chắc, đã lâu không gặp, ngươi dùng thái độ đó tiếp đón lão bằng hữu sao?” Phụng Thao Thiên châm chọc.

” ai cùng người là bằng hữu?” nếu không có nhân duyên tế hội, hẳn một chút cũng không muốn cùng chỉ điều này có giao tiếp.

” thật sự là vong ân phụ nghĩa a! Cũng không giấu lại năm đó là ta giúp các người thoát khỏi lồng giam của Tông Dung, người mới có thể ở nhân gian tiêu dao khoái hoạt”, Phụng Thao Thiên thở dài.

Hắn nhăn mày, không cãi lại được, đúng là hắn thiếu Phụng Thao Thiên một phần nhân tình.

“Chắc, chắc, người nhìn không được tốt lắm nha, Cao Duệ bình thường rất xem trọng diện mạo như thế nào lại trở nên lồi thối như vậy? lại hung ác với một nữ nhân như vậy?” Phụng Thao Thiên chậm rãi đi tới bên cạnh hắn, lồi Triệu Chi Đình đang bị bóp cổ đến sắp tắt thở ra, miệng vẫn nở nụ cười.

“Người quen biết nàng”, hắn buồn bực hỏi.

“Đương nhiên, nàng là con rối của ta”, Phụng Thao Thiên sờ lên trán Triệu Chi Đình, nàng giống như điện giật, đứng yên bất động, hắn tiếp theo lại nói ” đi thôi, người ra khỏi nơi này thì hãy quên tất cả mọi chuyện”

Nàng nghe lệnh, liền lập tức máy móc đi ra ngoài.

Cao Duệ kinh ngạc nhìn một màn này, sắc mặt trầm xuống.

“Muốn khống chế nhân loại thật sự rất dễ, đây là kinh nghiệm ta học được từ mấy ngàn năm qua, chỉ cần cung cấp một chút đầu mối, bọn họ sẽ theo ý ta mà đi làm, sau đó trải qua cảm xúc thống khổ, khoái hoạt, dày vò, thật thú vị” Phụng Thao Thiên cười lạnh.

“Như vậy là người cố ý sắp xếp nàng bên cạnh ta?”, Cao Duệ nhảy bèn hỏi

” đúng vậy.”

” vì sao?”

“Nàng chính là chuông cảnh báo của ta, ta lo lắng người nông cuồng, nóng vội mà xem nhẹ việc Tông Dung sẽ phái người truy bắt nên mới cố ý sắp xếp nữ nhân này ở bên cạnh người, vừa giúp ta giải buồn, vừa thay ta canh chừng người”, Phụng Thao Thiên giải thích.

“Hừ, đừng xem thường ta, ta có thể nhận biết ai là kẻ tới truy bắt ta”, Cao Duệ lạnh lùng thốt

“người thực sự phân biệt được sao?”, Phụng Thao Thiên lạnh lùng liếc hắn, sau đó đi đến bên cạnh Vệ Tướng Như, tiếp theo lại nói ” ngay cả địch nhân ở sát bên cạnh người, người còn không biết”

” có ý tứ gì?” hắn ngăn ra.

“Nữ nhân mà người yêu tới mức hận không thể đem sinh mạng của mình cho nàng, chính là kẻ truy bắt”, Phụng Thao Thiên nói xong vung tay lên, đánh về phía Vệ Tướng Như.

Cao Duệ kinh hãi, tiến lên chặn tay hắn lại, tức giận kêu ” người muốn làm gì?”

” Cao Duệ a, chồn bạc là cái gương trước mắt, người cư nhiên vẫn trúng kế, thật là ngu xuẩn”, Phụng Thao Thiên lắc đầu, thở dài.

” Tướng Như nàng không phải! Nàng chỉ là một phạm nhân”, hắn tức giận bác bỏ.

“Đúng, nàng hiện tại chỉ là phạm nhân, nhưng người có biết trên thiên giới, nàng là nhân vật lợi hại nào không? Tông Dung vì truy bắt người đã cố ý thỉnh nàng hạ phàm, lấy thân phận phạm nhân đi vào nhân thế, trước tiên tiếp cận người, nếu người không cẩn thận sẽ giống như La Ẩn vậy, chết không minh bạch, cuối cùng thành một phạm nhân vô dụng..” Phụng Thao Thiên lạnh lùng nói.

” La Ẩn..... Thành phạm nhân?” hắn giật mình ngạc, không biết vì sao, đáy lòng nhưng lại hiện lên một tia âm謀.

” hừ, đúng vậy! tiểu tử kia một lòng muốn trở thành người, không biết phạm nhân có bao nhiêu yếu ớt, nhiều bệnh...hơn nữa có sống lâu đến mấy thì cũng vài thập niên ngắn ngủn, thế nhưng hắn vẫn nguyện ý vì nha đầu Lưu Tô mà biến thành phạm nhân”, Phụng Thao Thiên châm chọc.

Cao Duệ nhìn về phía Vệ Tướng Như, trong lòng có chút sợ hãi, phàm nhân quả thực rất yếu ớt, một chuyện nhỏ cũng có thể sinh bệnh, tùy thời mất đi tánh mạng...

Phụng Thao Thiên một tay nắm vai hắn, kích động nói ” đây chính là nguyên nhân chúng ta không muốn bị độ hóa đúng không? tuy rằng chịu rửa hình biến thành thú nhưng cũng là lợi khí, lão tiên nhân bất tử Tông Dung kia đem chúng ta biến thành thú, sau lại giả mù sa mưa muốn độ hóa chúng ta, không phải quá buồn cười sao?”

Hắn nhìn Vệ Tướng Như, không có hé răng.

Đối với chính mình là người hay là thú, hắn đã từ lâu không để ý tới, có lẽ như lời Phụng Thao Thiên nói, thân là một dã thú, ngược lại là có lợi cho hắn, hắn không phải lo lắng bệnh tật hay chết đi, hắn có thể sống vô câu vô thúc, như vậy là đủ.

Nhưng từ khi yêu Vệ Tướng Như, hắn lại có cảm giác chán ghét sinh mệnh như vậy, cái cuộc sống tự do tự tại đó cũng tràn đầy cô tịch, mấy ngàn năm nay hắn tựa như dã khuyển, làm càn sống, vẫn sống không hề có ý nghĩa. Hắn sinh tồn không có mục đích, cũng không muốn truy tìm mục tiêu, trong quá khứ hắn có tiền tài quyền lực nhưng cũng cô độc một mình.

Vệ Tướng Như lại cho hắn một cảm thụ hoàn toàn mới, yêu của nàng làm ấm áp trái tim hắn, hắn hiểu được cảm giác mừng như điên hay đau lòng, biết được thương tiếc cùng rung động. Nếu bỏ đi thân phận bất tử để đổi thành phàm nhân cùng nàng bên nhau đến hết đời, hắn nguyện ý.

Nguyện ý thừa nhận sinh lão bệnh tử, nguyện ý trở nên yếu ớt, nguyện ý nhận sinh mệnh ngắn ngủi, chỉ cần có thể yêu một lần.

“Hay là chúng ta cũng không nên cố chấp thân hình thú này, Thao Thiên”, hắn dùng vẻ mặt triết ngộ nghiêm túc nhìn Phụng Thao Thiên.

Phụng Thao Thiên thần sắc trầm xuống, buông tay ra, tức giận nói:” người điên rồi!”

“Có lẽ vậy. Từ khi bắt đầu yêu thương Vệ Tướng Như, ta liền điên rồi”, hắn tự giễu.

“Đừng mê muội nữa, nàng là người đến truy bắt ngươi, ngươi nghĩ nàng thực sự yêu ngươi sao?” Phụng Thao Thiên hỏi.

” không có khả năng! Tướng Như trên người không có nửa điểm tiên khí, nàng không phải...” hắn kiên trì nói.

“Tâm ngươi đã bị mê hoặc thật nặng, đương nhiên sẽ không tin lời ta nói, nhưng đây chính là Bàn Nhược đại nhân, nhân vật rất lợi hại, nàng có thể không cần vũ lực vẫn đánh bại đối thủ dễ như trở bàn tay”, Phụng Thao Thiên nheo mắt nhìn Vệ Tướng Như, hừ lạnh.

” Bàn Nhược? Người nói Tướng Như là Tả Phụ Bàn Nhược đại nhân bên cạnh Ngọc Hoàng?”, hắn kinh hãi trừng lớn hai mắt.

” đúng vậy.”

” không, ta không tin, không có khả năng, Tướng Như đã bệnh đến như vậy, ngươi đừng đến náo loạn...” hắn kích động cầm bàn tay nhỏ bé lạnh như băng của nàng, vội vàng bác bỏ sự những lời của Phụng Thao Thiên.

“che lại nguyên thần, lấy thân phận là một nữ tử ốm yếu để chiếm được sự thương cảm cùng tình yêu của ngươi, thu phục bốn khuyển trong nóng ngoài lạnh, kịch bản này đều do một tay Bàn Nhược viết ra, cái chết của nàng cũng diễn biến đúng theo kịch bản”, Phụng Thao Thiên vẫn không từ bỏ.

“Đủ, ta không muốn nghe thêm nữa, ngươi đi ra ngoài đi”, Cao Duệ nghe những lời nói của hắn cả đầu ông ông, tức giận đến mức đuổi khách.

“Ngươi đúng là xuẩn cầu lại ngoan cố, đừng để bị Bàn Nhược lừa dối, chẳng lẽ ngươi thực sự muốn bị bắt trở về?” Phụng Thao Thiên lộ ra vẻ mặt âm ngoan.

” ta tuyệt không tin tưởng Tướng Như chính là Bàn Nhược, nàng yêu ta, tựa như ta yêu nàng”, hắn nói chắc như đinh đóng cột, không bị ảnh hưởng những lời của Phụng Thao Thiên một chút nào.

” phải không? Người đã ngoan cố đến như vậy, ta nói thêm gì nữa cũng không có tác dụng gì, đành phải thay người diệt trừ nữ nhân này”, Phụng Thao Thiên đột nhiên xuất ra một khẩu súng, nhắm vào Vệ Tướng Như.

” không!” Cao Duệ kinh thở dốc, xông lên nắm lấy tay hắn.

Phanh! Viên đạn bắn trật, đánh trúng dụng cụ ở bên cạnh.

Cao Duệ toàn thân đổ mồ hôi lạnh, cũng không thể chấp nhận được hành vi của Phụng Thao Thiên, lửa giận ngút trời, nắm cổ áo của Phụng Thao Thiên, kéo hắn vào vách tường.

”Người dám đụng đến một sợi lông tơ của nàng, ta sẽ giết người”, hắn hung hãn đe dọa.

”Tình yêu thật sự vĩ đại a”, Phụng Thao Thiên châm biếm ‘nhưng người cũng đừng quên, người hiện tại là một súc sinh, người tưởng rằng người thực sự có thể tu luyện thành người?’

Hắn co rúm lại một chút, bị đánh trúng nhược điểm sâu nhất trong lòng.

Giả trang làm nhân loại quá lâu, hắn xác thực đã quên, đã quên hắn là một con khuyển...

Phụng Thao Thiên thừa dịp hắn sững sờ, nhanh chóng tránh qua một bên.

”Bất luận người muốn biến trở về hình người hay là được tự do chân chính, chỉ có cùng ta liên thủ đánh bại Tông Dung, ta cần sự trợ lực của người, Cao Duệ, người, ta, Phụng Nhi, dựa vào lực lượng của ba người chúng ta hẳn là có thể chống lại hành động của Tông Dung..”, Phụng Thao Thiên lại giục dẩy.

”Biến trở về hình người...”, hắn dường như đang bị động tâm

”Đúng, chỉ cần đánh bại Tông Dung...”, Phụng Thao Thiên nhe răng cười nói.

” Cao Duệ...” một âm thanh yếu ớt vang lên, phá vỡ cuộc nói chuyện của bọn họ.

Cao Duệ ngẩn ngơ, kinh hãi quay đầu, chỉ thấy Vệ Tướng Như bị hôn mê nhiều ngày đã tỉnh lại.

Hắn không có tâm tư lại cùng Phụng Thao Thiên nói tiếp, lập tức vọt tới bên cạnh Vệ Tướng Như, kích động thấp giọng kêu ” Tướng Như, người tỉnh, người cuối cùng cũng tỉnh...”

” ta..... Làm sao vậy?” nàng suy yếu nhìn Cao Duệ.

”Do tim người có vấn đề cho nên hôn mê mấy ngày”, hắn vuốt mái tóc nàng, nhẹ giọng nói.

” phải không..... Vậy người nhất định thực lo lắng ” nàng ôn nhu ôm lấy mặt hắn.

Ngực hắn nóng lên, đem tay nàng đặt lên chỗ trái tim, bộ dáng kia giống như vui mừng vì chủ nhân đã trở về bên cạnh cô khuyển.

Phụng Thao Thiên nhìn không lọt vào mắt, hắn cười lạnh một tiếng, cất giọng giễu cợt ” người đừng đóng kịch, Bàn Nhược..”

Vệ Tướng Như quay đầu nhìn hắn, kinh ngạc hỏi “người..... Là ai?”

”hắn là bằng hữu của ta....” Cao Duệ vừa nói, vừa đi đến bên cạnh Phụng Thao Thiên, phải đuổi hắn về thôi ” người về trước đi Phụng Thao Thiên, chuyện chúng ta đã bàn sẽ tính lại sau...”

Phụng Thao Thiên lạnh lùng, nếu không có chút cố kỵ Cao Duệ, hắn thật muốn một tay giải quyết nữ nhân này.

” người đi đi!” Cao Duệ trừng hắn, lấy ánh mắt ám chỉ hắn tốt nhất đừng hành động thiếu suy nghĩ.

”hừ, người tốt nhất cẩn thận một chút, Cao Duệ, ta đã hết lời”, hắn dứt lời liền xoay người rời đi, nhưng nhìn không được cũng phải quay đầu lại nhìn Vệ Tướng Như một cái.

Sau đó, hắn biến sắc.

Bởi vì, hần phát hiện Vệ Tướng Như nhìn hần, trên khuôn mặt ” suy yếu tái nhợt” hiện lên một chút quý dị, lại âm trầm mỉm cười.

Chỉ tiếc Cao Duệ không nhìn thấy.

9. Chương 9

“Hết thấy đều đúng theo kế hoạch của người lúc trước?”

” đúng vậy”

‘Người nói sẽ hảo hảo giáo huấn kiều khuyến kia, phá bỏ tính tự phụ của hần...”

“Đúng”

“Sau đó người muốn hần phải trả giá, bao gồm cả tâm của hần, làm cho hần trở nên trắng tay, sau đó sẽ bắt hần quay về...”

” đúng vậy.”

“Vậy vì sao người lại chần chờ? Vì sao đã đến thời hạn, người còn chưa động thủ?”

“Bởi vì trogn kế hoạch đã tính sai một điểm...”

” tính sai cái gì?”

“Tâm của ta”

Vệ Tướng Như nhìn Cao Duệ đang ngủ gục bên mép giường của nàng, nhớ tới đoạn đối thoại của nàng với Tòng Dung khi ý thức của nàng bị hút ra...”

Thời gian đã đến, nguyên thần của nàng đã hợp nhất cùng linh hồn, lẽ ra nàng nên về thiên đình để đảm nhiệm lại vị trí cũ nhưng nhiệm vụ của nàng còn chưa hoàn thành.

“Cho ta thêm một ít thời gian”, nàng nói với Tòng Dung.

“Thời gian không phải do ta cho người, Bàn Nhược, nó do chính người nắm giữ trong tay, người muốn khi nào thu phục kiều khuyến kia, thu phục như thế nào là do người quyết định, điều duy nhất không thể vi phạm là tuyệt đối tay không quay trở về...”, trong lời nói của Tòng Dung hàm chứa sự cảnh cáo.

Bàn Nhược.

Đúng vậy, nàng là thần tử bên cạnh Ngọc Hoàng, Vệ Tướng Như là thân phận của nàng sau khi hạ phàm, vì muốn thu phục Cao Duệ, nàng đã sáng tạo ra nhân vật này, dù là cá tính, diện mạo hay nhân sinh đều được nàng chăm chút tỉ mỉ. Nữ nhân tên Vệ Tướng Như là công cụ để nàng thu phục Cao Duệ.

Nàng, hạ phàm là đảm nhận việc truy bắt hần chứ không phải là tình nhân.

Nhưng là, ngàn tính vạn tính, nàng lại quên tính tâm của mình trong đó cho nên hiện tại nàng đang bị vây trong chính kế hoạch của mình, bị vây trong tình yêu của Cao Duệ. Vì hần, nàng quên mất nhiệm vụ của mình, muốn thực sự làm một Vệ Tướng Như phàm nhân bình thường mà không quay trở về thân phận Tả phụ đại nhân Bàn Nhược của thiên giới.

Ai có thể ngờ được Bàn Nhược luôn không chịu ảnh hưởng của kẻ khác, luôn làm theo ý mình lại bị rơi vào lưới tình.

Đưa tay vuốt ve mái tóc của Cao Duệ, ánh mắt nàng tràn ngập thâm tình và sự yêu thương say đắm, xen lẫn chút do dự.

Kiều khuyến này cũng không xấu như nàng tưởng tượng.

Hần lãnh khốc, nghiêm khắc, lại kiều ngạo, vô tình, cường hãn, bảo thủ, lại cũng hơi tư lợi...Nhưng tâm của hần lại nóng, hần còn hiểu thế nào là yêu. Hần không phải không có nhân tính, hần chỉ là tự vệ, hần muốn vì bản thân mình mà sống nên mới bỏ chạy, như vậy có gì sai?

Tuy nhiên, tội của hắn không do nàng phán định mà nàng nhận lệnh của Ngọc Hoàng, do Tồng Dung nhờ vả đến thu phục hắn, nhiệm vụ của nàng là bắt hắn về chứ không phải biện minh cho tội trạng của hắn.

Như vậy, kế tiếp, nàng nên làm như thế nào?

Kế hoạch ban đầu là nàng dùng cái chết để thu phục tâm của hắn, khuyến nghị có thiên tính trung thành, bảo vệ, một khi động tình chắc chắn sẽ đem tâm của mình giao ra, đến lúc đó, nàng sẽ mang hắn trở về thiên đình, nhận xử phạt.

Nhưng là, đối mặt thâm tình cố chấp hắn, nàng cứ nhiên không đành lòng...

“Người không ngủ lại suy nghĩ cái gì?”, Cao Duệ đột nhiên mở miệng, vẫn quỳ bên giường nàng như cũ, để cho nàng vuốt ve đầu của hắn.

” người tỉnh?” nàng thật sâu nhìn hắn, khuôn mặt tuần mỹ vì lo lắng cho nàng mà tràn đầy mệt mỏi, lòng nàng chợt thấy hơi đau.

” ă, đã sớm tỉnh, nhưng là ta thích người sờ ta như vậy...” hắn lộ vẻ mặt thoải mái.

“Người như vậy thật giống như sủng khuyến làm nũng với ta...” nàng đau lòng cười cười, đầu ngón tay vẫn dịu dàng vuốt ve từ dáy xuống tới lưng hắn.

Hắn nín thở vài giây, ánh mắt có chút ảm đạm, tự giễu nói ” nói không chừng ta chính là...”

” phải không?” nàng dùng sức làm rối tóc hắn

“Này, người làm gì vậy?”, hắn đứng dậy, bắt lấy bàn tay nhỏ bé đáng giận của nàng, cũng cố ý làm rối tóc nàng.

” ă!” nàng né tránh, cười.

“Người vừa khỏe được một chút đã muốn tác quái sao?”, hắn cười nói.

” không cần làm...” nàng cười to.

Hắn đột nhiên an tĩnh lại, kinh ngạc nhìn nàng tươi cười, cầm chặt tay nàng, thấp giọng nói ” ta nguyện ý dùng tất cả những gì ta có được để đổi lấy nụ cười trong sáng, ấm áp của người...”

Mặt nàng biến sắc, nụ cười như cứng lại, ngực cũng nổi lên đau đớn.

Hắn vì sao lại yêu si mê như thế. Hắn vì sao lại yêu cuồng nhiệt như thế? Hắn như vậy, kêu nàng làm sao hạ thủ được?

“Đừng lo lắng, ta đã tìm trên toàn thế giới trái tim thích hợp cho người, người hãy cố gắng chống đỡ một thời gian, ta nhất định có biện pháp cứu người..”, hắn nói xong, cúi đầu khẽ hôn lên lòng bàn tay nàng.

Nhiệt độ từ môi hắn truyền sang làm linh hồn nàng như bị phỏng, nàng rút tay lại, khuôn mặt nhỏ nhắn tái xanh.

Nàng không thể tiếp tục lún sâu thêm nữa, nàng khổ, hắn sẽ càng khổ hơn, chỉ có một đao cắt đứt sợ tơ tình thì mới có thể giảm bớt thương tổn cho hắn.

” làm sao vậy?” hắn ngạc nhiên ngẩng đầu.

“Ta không cần thay tim, Cao Duệ, không cần tìm nữa”, nàng bắt buộc phải áp chế tình cảm của mình lại, lúc này, nàng cần phải dùng lý trí.

” vì sao?” hắn khó hiểu tròn to hai mắt.

“Ta không muốn dùng trái tim của một người lạ, ta sẽ bài xích”, nàng nghiêm mặt nói

“Ta sẽ tìm trái tim của người cùng nhóm máu, cùng thể trạng... với người”, hắn cố giải thích

“Trái tim khác với bộ não, nó có trí nhớ, có cảm giác, nếu thay trái tim nghĩa là để người khác xâm nhập vào thân thể mình, đến lúc đó, cảm giác, tâm tình, hỉ nộ ái ố...hết thấy của ta đều đã bị thay thế”

“Sẽ không, có rất nhiều người đã thay tim nhưng không có gì thay đổi”

” sẽ không giống nhau, không có tâm, cảm giác của ta đối với người cũng sẽ mất hết, ta không muốn như vậy”, nàng bắt đầu đi vào vấn đề.

” người đừng suy nghĩ miên man, Tướng Như, điều quan trọng trước mắt là làm cho người sống...”, hấn vội la lên

“Sao phải như vậy? mệnh này của ta cứu cũng vô dụng...”, nàng nhẹ giọng nói.

“Không cần phải lo lắng, ta nói rồi, ta dùng tất cả các phương pháp để cứu người...”, hấn bắt an kéo nàng vào lòng để an ủi.

Nàng dựa vào lồng ngực rắn chắc của hấn, hấp thụ hơi thở độc đáo trên người hấn, nhắm mắt lại.

Thì ra, yêu một người chính là cảm giác như vậy, trong vòng tay của người mình yêu còn hơn ở trên thiên đường.

Nhưng lý trí rất nhanh đã lấn áp sự say mê trong chốc lát, nàng buồn rầu nhắc nhở bản thân, thần quan không cần tình yêu, tất cả đều chỉ là hư ảo.

Cái nàng muốn là trái tim đang đập trong ngực hấn.

“Nhịp tim của người mạnh mẽ mà có lực...thật tốt...”, nàng lẩm bẩm.

“Nó là vì người mà đập”, hấn hôn lên mái tóc nàng, đáp lại.

“Thật vậy chăng? như vậy, nếu ta muốn, người sẽ cho ta sao? nếu phải dùng tâm của người khác, ta thà rằng là của người”, nàng nhắm mắt lại, thống khổ nói ra điều đang ẩn giấu trong lòng.

Thân mình hấn run lên, kinh ngạc nhìn nàng.

Cự tuyệt ta, mau cự tuyệt..... Nàng ở trong lòng khẩn cầu.

“Ta sao lại không nghĩ ra, lại phải đi tìm khắp nơi, có thể cứu được tâm của người lại có ngay chính trên người ta”, hấn vui mừng nói.

Nàng hoàn toàn ngây dại.

Hấn..... Thế nhưng không có một chút chần chừ, làm như nghe được tin tức gì đáng vui mừng lắm vậy.

“Ta đi tìm bác sĩ xét nghiệm máu, không, chắc phải kiểm tra sức khỏe trước...” hấn nói xong, buông nàng ra, khẩn cấp lao ra khỏi phòng bệnh.

‘ chờ một chút! Người nghe rõ ta đang nói cái gì sao?’ nàng hoảng sợ gọi hấn.

“đương nhiên, ta nghe rất rõ, người đã nhắc nhở ta, tâm của ta có thể sẽ cứu được người”, hấn cười nói.

“Người, ngu ngốc. Người còn cười được? Nếu đem tâm cho ta, người sẽ chết”, nàng lớn tiếng mắng.

” không, ta sẽ không chết, ta sẽ cùng người sống, ta sẽ sống trong lòng người...”, hấn một chút cũng không quan tâm đến tánh mạng của mình, hấn đã sống mấy ngàn năm là quá đủ, nếu tâm của hấn có thể cứu được nàng, vậy thì hấn cho nàng.

” người.....” nàng kinh ngạc nhìn hấn: Tâm chưa bao giờ đau như lúc này.

Ai nói súc sinh đều rất sợ chết? Hấn, quả thực là không muốn sống nữa, vì nàng, mệnh đều có thể không cần.

“Ta chỉ muốn được ở cùng một chỗ với người, cho dù là hình thức gì...”, hấn vẫn nở nụ cười.

Nàng không thể thở được nữa, toàn bộ linh hồn của nàng đều bị bao phủ bởi tình yêu của hấn.

Cuộc truy bắt này, nàng đã thua hoàn toàn bởi vì nàng phát hiện, cuối cùng nàng mới là người bị bắt..

Trận này lòng bắt, nàng thua, bởi vì, nàng phát hiện, kết quả là bị bắt phục.....

” người nghỉ ngơi một chút, ta đi tìm thầy thuốc....” hấn xoay người mở cửa.

” trở về! Không cần đi tìm!” nàng nhú mi nói.

” làm sao vậy?” hần quay đầu xem nàng, vẻ mặt hoang mang.

“Ta sẽ không làm giải phẫu, Cao Duệ”, nàng lạnh lùng nói

” vì sao?” hần ninh mi.

” bởi vì ta căn bản là không muốn sống”

” cái gì?” hần kinh ngạc trừng nàng.

“Nhiệm vụ của ta sắp chấm dứt, ta không cần ở lại nhân gian nữa...”, nàng nhìn hần, chậm rãi nói

“Nhiệm vụ gì?”, khuôn mặt tuấn tú của hần có chút ảo não.

“Bắt người trở về”, nàng nói, mở tay ra, trong tay phức chốc xuất hiện một cái hạng quyển màu bạc.

Hần vừa nhìn thấy hạng quyển kia liền hoảng sợ thối lui, khó có thể tin, trừng lớn hai mắt.

Cái hạng quyển đã khóa hần ngàn năm kia vì sao lại xuất hiện trong tay Vệ Tướng Như? chẳng lẽ...Nàng...Nàng thật sự đúng như lời Phụng Thao Thiên nói, là...

Sắc mặt hần trở nên lạnh lùng, đầu óc mơ hồ, thật lâu không có phản ứng

Bàn Nhược?

“Hạng quyển nhìn rất quen phải không? Vốn định mang tâm của người rở về, sau sẽ dùng hạng quyển khóa lại thân thể của người, bắt quá ta lười phải vòng vèo...”, nàng cầm khóa, xuống giường, đi về phía hần.

“Người”, hần lui lại phía sau, máu trong thân như đông lại.

“người không nên chủ quan khinh địch, Cao Duệ, lại càng không nên bỏ qua cảnh cáo của điều nhi”, nàng dồn hần đến góc tường, khẽ thờ dài.

“Người thật là Tả Phụ Bàn Nhược”, phải mất một lúc sau hần mới có thể thốt nên lời.

“đúng vậy.”, nàng nhìn vẻ mặt trắng bệch của hần, tâm như bị cái gì đó xé rách, rất đau.

“Mục đích người tiếp cận ta là muốn truy bắt ta?”, hần trừng nàng, giống như lúc này mới quen biết nàng.

” đúng vậy”

“Vệ Tướng Như, chuyên gia phiên dịch, gặp gỡ ta, mến ta, tất cả...đều là kế hoạch của người”, hần càng hỏi, sắc mặt càng âm trầm.

” đúng vậy.?”

“ngay cả yêu ta cũng là giả”, hần lại hỏi.

Trong lòng nàng như đông cứng lại, dừng một lát mới chậm rãi nói ” đúng”

Mỗi một câu thừa nhận của nàng như một vết dao đâm vào ngực hần, mỗi một đao như đều châm chọc những gì hần đã bỏ ra thật ngu xuẩn.

Yêu thương tràn ngập chưa kịp hóa thành hận đã trở thành lợi đao, là hần tự làm mình bị trọng thương.

“Tốt lắm, ta là một tề ngọc đã rơi vào bể”, hần lẩm bẩm, lửa giận trong lòng bắt đầu bùng phát, ngay từ đầu hần đã bị tính kế. Nữ nhân tên Vệ Tướng Như cũng chính là Bàn Nhược gả trang để đến bắt hần trở về.

“Chuyện này chỉ trách người không đủ thông minh”, nàng thấp giọng.

“Dùng hai mươi lăm năm sắp đặt kế hoạch, tạo nên một Vệ Tướng Như, người đúng là rất xem trọng ta, Bàn Nhược đại nhân”, hần oán hận cười lạnh.

“Muốn che giấu tiên khí để tiếp cận người thì trước hết phải trở thành một phạm nhân, ta cho rằng làm như vậy so với dùng bạo lực bắt người trở về vẫn tốt hơn”, nàng miễn cưỡng cười, thiếu chút nữa bị hận ý của hần tẩn ra đánh bại.

“Cho nên người muốn lấy tâm của ta? Thực âm hiểm...trước đây nghe nói Tả Phụ là ái tướng rất giỏi về mưu kế của Ngọc Hoàng, quả nhiên là danh bất hư truyền, ngay cả tình yêu cũng có thể đem ra lợi dụng...”, hần càng nói càng phấn nộ, đau lòng vì chân tình của mình đã bị nàng lợi dụng.

” quá khen....” nàng cố gắng áp chế tâm tình, miễn cưỡng cười.

“Vậy sao người không diễn cho hết vở? Người chỉ cần tiếp tục diễn, ta có thể sẽ ngu ngốc mà đem tâm chuyển cho người...”, hần nheo mắt trừng nàng.

“Ta đã lãng phí nhiều thời gian, không còn nhẫn nại nữa, người ngoan ngoãn bó tay chịu trói đi”, nàng lạnh lùng thốt, giờ hạng quyền trong tay lên.

” đừng nằm mơ!” hần nổi giận gầm lên một tiếng, lập tức hóa thành cự khuyến màu đen, chân trước đè thấp, toàn thân cảnh giới.

Trong mắt nàng hiện lên một tia nhiếp động.

Bộ lông ngắn đen bóng, tư thái anh tuấn, uy vũ, khí thế bừng bừng, Khuyến Nhi thật đẹp a. Đây là Cao Duệ nàng yêu, nàng làm sao có thể nhẫn tâm bắt hần trở lại nhà giam...

“Đừng chống cự vô ích, người không thoát khỏi hạng quyền thiết kế dành riêng cho người”, nàng vừa nói vừa tiến lên.

“Người hiện tại chỉ là phạm nhân, sẽ không phải là đối thủ của ta”, hần nhếch miệng cười.

“năng lực của ta đã khôi phục được tám, chính phần, dư sức đối phó với người”, nàng giờ cao hạng quyền, tới gần quanh thân hần.

“Đừng ép ta ra tay”, hần tránh sang một bên, thấp giọng nói.

“Ta muốn ép người ra tay”, nàng cười lạnh, tung hạng quyền ra.

Hạng quyền như có linh tính, truy đuổi theo Cao Duệ, hần cố nén tức giận, không ngừng né tránh, nhưng nàng vẫn tấn công liên tiếp, cuối cùng cũng khơi dậy bản tính dã thú của hần.

Phút chốc, hần nhảy dựng lên, tránh né ngân quang của hạng quyền, xoay người trên không trung, không chút do tấn công vào lưng của nàng.

Đúng lúc này, nàng bỗng nhiên xoay người, ngẩng mặt hướng về phía hần, mỉm cười, không một chút chống cự.

Hần hoảng hốt, nhưng đã không kịp thu thế, răng nanh bén nhọn đã đâm vào cổ nàng, để lại một vết thương sâu rộng.

“Ngô”, nàng bị lực đạo mạnh mẽ của hần làm cho ngã xuống, động mạch máu vỡ ra, chất lỏng đỏ tươi nhanh chóng nhuộm hồng toàn bộ vùng ngực và cánh tay trái của nàng.

Hần quỳ xuống bên cạnh nàng, kinh ngạc đến mức bối rối, không thể nghĩ ra vì sao nàng lại làm như vậy.

Cái gì mà năng lực đã khôi phục tám, chín phần, nàng căn bản vẫn là một phạm nhân yếu đuối, vô lực...

Nàng quả thật là muốn tìm đến cái chết.

“Người..cẩn thực chuẩn”, nàng vì mất máu quá nhiều mà toàn thân run run.

” người..... Người đến tột cùng đang làm cái gì? Đang làm cái gì?” hần lấy lại tinh thần, lập tức biến lại hình người, phát cuồng ôm lấy thân thể của nàng, tức giận kêu lên.

“Nhiệm vụ..của ta...thất bại..Bởi vì..ta không đánh thắng người...”, nàng muốn cười nhưng mặt đã dần trở nên cứng lại, trái tim đã bị bình lại còn mất nhiều máu, rốt cuộc không còn chống đỡ được bao lâu nữa.

” người....” hần hoảng sợ nói không ra lời, bởi vì, hần đột nhiên ý thức được nàng cũng sắp đã chết.....

” lần này..... Ta thật sự..... đi rồi..... Hy vọng..... Chúng ta đừng nữa gặp mặt...” nàng suy yếu nhìn hần, ánh mắt tràn ngập yêu thương.

” không! Người không thể đi, người làm sao cũng không thể đi...” hấn cuồng loạn không thôi, hai tay ép chặt miệng vết thương của nàng để cầm máu, nhưng làm thế nào cũng không được, máu của nàng cũng đã nhuộm đỏ hai bàn tay hấn.

” người thắng..... Cao Duệ...”, hô hấp của nàng càng lúc càng yếu.

” người..... Vì..... Cái gì phải làm như vậy? Vì sao không đánh trả? Vì sao...”, âm thanh của hấn run run.

Nàng không nói, chỉ đưa tay vuốt ve mặt hấn nhưng tay đưa lên chưa tới một nửa liền hạ xuống.

Thời hạn đến, nàng nhắm mắt lại, hơi thở tắt, nhịp tim cũng ngừng đập, chỉ có máu là còn âm ẩm.

Hấn ngốc lẳng ôm nàng, thật lâu không thể nhúc nhích.

Đây là có chuyện gì? Nàng cứ như vậy..... Đã chết? Chết.....?

Cảm giác mờ mịt, mọi thứ thật hoang đường...

Nàng đã chết! Nữ nhân hấn yêu nhất lại chết trong tay hấn.

Đây là trừng phạt sao? hay lại là mộ âm mưu khác?

Cảm giác sợ hãi, kinh hoàng quấn quanh mỗi một sợi dây thần kinh của hấn, làm cho hấn đau đến tâm tê phế liệt, làm cho ruột gan hấn như đứt đoạn thành từng khúc.

Nàng không thể như vậy đối hấn..... Không thể.....

“không..... Người không thể cứ như vậy chết đi! Người nói rõ ràng cho ta, người vì sao lại làm như vậy? Vệ Tướng Như, trả lời ta, mau trả lời ta...”, hấn vuốt mặt nàng, không ngừng la to, âm thanh vang vọng trong phòng bệnh giống như khóc.

Nhưng nàng không trả lời hấn, nàng đi rồi, chỉ để lại cho hấn vô số phần nộ, hoang mang, còn có đau xót đến tận xương...

La hét một hồi, hấn dừng lại, kinh ngạc nhìn thân thể dần dần lạnh như băng của nàng, sau đó đột nhiên nở nụ cười.

” ha ha a..... Ha ha ha...”

Hấn cười như điên, như bạo phong thổi quét qua, tiếng cười thê lương bi ai...

Chẳng lẽ, hết thấy cứ như vậy..... Quên đi?

Không, hấn không cam lòng, nàng làm sao có thể lưu lại vấn đề cho nàng rồi lại biến mất, làm sao có thể không nói rõ ràng lại dùng phương thức này để buông tay?

Như vậy thì tính cái gì?

Hấn sẽ không như vậy mà bỏ qua, hấn muốn đáp án, hấn muốn nàng cho hấn một lời giải thích.

Vệ Tướng Như đã chết, nhưng Bàn Nhược sẽ không biến mất, hấn biết nàng sẽ ở cái nơi mà hấn từng thề sống thề chết không quay trở về, hấn nhất định sẽ tìm được nàng.

Nhất định có thể.

10. Chương 10

Trên thiên giới.

” người là làm sao vậy? Truy bắt một kẻ kiêu khuyển mà cũng làm không xong, ngược lại còn để mình bị bắt giam, thật không giống người chúng nào”, Tông Dung chấp hai tay sau lưng nhìn Bàn Nhược bị giam trong đại lao của Thừa Thiên cung.

” hấn quá mạnh mẽ, ta đánh không lại hấn.”, Bàn Nhược cười nhẹ, nàng một thân áo dài trắng tinh, tóc dài xõa tung, cũng không vì bị giam mà có chút bối rối, ngược lại nhìn nàng có vẻ bình tĩnh, thoải mái.

“Nếu theo đúng kế hoạch của người, người căn bản không cần đánh với hần, hần cũng sẽ ngoan ngoãn bị người mang trở về, không phải sao?”, Tòng Dung hừ hừ.

Nàng yên lặng không đáp, nhớ tới vẻ mặt Cao Duệ không do dự mà đem trái tim cho nàng, trong lòng lại cảm thấy đau đớn.

Đối với tình yêu sâu sắc, không tính toán của hần, điều duy nhất nàng có thể đáp lại là làm cho hần được tự do.

Điều này, Tòng Dung sẽ không hiểu được.

” người liền..... Thật sự như vậy thương hần?” Tòng Dung thở dài.

“Có lẽ vậy”, nàng thần nhiên thừa nhận

“Thân là thần quan lại yêu thương một tội khuyển?”, hần nhướng mi

“Ta và người đều biết hần thật ra là như thế nào, Tòng Dung”, nàng ngẩng đầu nhìn hần, chỉnh lại.

“Mặc kệ hần là ai, nếu hần không biết hối cải thì hần chỉ có thể là khuyển”, Tòng Dung lạnh lùng thốt.

” hối cải? Người nói hần như thế nào hối cải? từ lúc hần bị nguyên rửa thành thú, hần không nhớ rõ mọi chuyện, tất cả đều đã qua mấy ngàn năm, không biết hối cải rốt cuộc là chúng ta hay là bọn hần?”, nàng châm chọc nở nụ cười.

” người bắt công, Bàn Nhược.” Tòng Dung yên lặng nhìn nàng.

“Ta chỉ là nhận ra chân lý, Tòng Dung, có một số việc người nhớ rõ là người đau khổ nhất, chúng ta lúc nào cũng nhắc mình là bọn chúng có tội, trong khi đó bọn chúng lại sống tự tại qua ngày, kết quả, chúng ta vẫn là khổ nhất”, nàng bùi ngùi nói.

“Chỉ vì thế mà người để cho hần giết người, tiếp tục để cho hần ở nhân gian ngao du?”

“Ta không đành lòng nhìn hần tiếp tục mang hình hài một con khuyển bị bắt giam trong lao ngục”, nàng không xuống tay được.

“Nhưng chính người nguyện ý bắt hần trở về? Người có biết như thế người có khả năng bị Ngọc Hoàng cách chức hay không?”

“Cách chức thì cách chức”, nàng ung dung đáp

“Còn có thể bị biến làm phạm nhân”

“Vậy thì biến thành phạm nhân”, trên gương mặt thanh tú của nàng hiện lên một nụ cười.

” người...” Tòng Dung rung mình, giật mình lắc đầu, “quả nhiên mưu tính sâu xa a, chẳng lẽ người đã sớm tính toán như vậy nên mới quyết định hành động? Hi vọng trở thành phạm nhân là có thể tiếp nối tình duyên với Cao Duệ?”

“cũng không nhất định, ta chỉ là đánh cược xem sẽ có kết quả gì”, nàng không khẳng định cũng không phủ nhận.

“Phải không? người xác định kết quả như người muốn sao?”, hần ám chỉ

“Ta không biết, có rất nhiều khả năng, ta chỉ đem khả năng không mong muốn nhất loại trừ trước”, trước khi tâm của Cao Duệ bị tổn thương nhiều hơn nữa, nàng chấm dứt sinh mạng của Vệ Tướng Như để cắt đứt tình chướng giữa nàng và hần, chính vì không hi vọng hần bị bắt trở về. Chỉ cần hần bình an, tự do, hậu quả thế nào nàng đều có thể gánh vác.

” người định không bằng trời định, chuyện người không mong muốn nhất có thể sẽ xảy ra”,

Nàng ngẩn ra, tỉnh tã nhìn hần, khuôn mặt nhỏ nhắn phút chốc đại biến.

” hần sẽ không ngu như vậy...”

” hấn chính là ngu như vậy, nếu không, sẽ không cam tâm tình nguyện đem tâm cho người...” Tòng Dung chế nhạo.

“không, hấn không có đem tâm cho ta, mà ta cũng không có đem tâm hấn mang về, ta thất bại không phải sao?”, nàng bất an nói.

” a..... Bàn Nhược a Bàn Nhược, người như thế nào còn không biết? Người đã muốn đem tâm hấn mang về đây a”, giọng điệu của Tòng Dung đầy ẩn ý.

Nàng kinh ngạc không nói gì tròng hấn, bỗng nhiên đã hiểu.

“người..... Nên sẽ không...”

” a..... Không hổ là phụ tá đại thần, tâm tư xoay chuyển cũng mau.” Tòng Dung khen ngợi gật đầu.

“Người, tên giáo hoạt này, ta ngàn tính vạn tính, không ngờ lại bị người tính kế ngược lại”

Tòng Dung từ đầu tới đuôi đều lợi dụng nàng, nàng chỉ nghĩ trở về là xong chuyện, không nghĩ rằng mình lại trở thành miếng mồi để dụ bắt Cao Duệ của hấn.

Đến cuối cùng, Cao Duệ có tiến vào cạm bẫy của Tòng Dung?

” ta không có tính kế, hết thấy biến hóa đều nằm ở người, Bàn Nhược. Hấn nếu không yêu thương người, hấn sẽ không đuổi theo người, mà người, nếu không yêu hấn, người cũng sẽ không bị hạ ngục”, Tòng Dung vô tội nói.

“Hừ,đừng tưởng chuyện gì người cũng có thể nắm trong tay, Tòng Dung. Cao Duệ sẽ không vì một Vệ Tướng Như hình thể tiêu tán mà mạo hiểm trở về”, nàng tròng hấn.

“Vệ Tướng Như hình thể đã tán nhưng hơi thở của Bàn Nhược người vẫn còn, khuyến nghị khứtu giác linh mẫn, ta dám cam đoan, hấn rất nhanh sẽ tìm tới cửa”

“Không...ta đối xử với hấn như vậy, hấn hấn là hận ta mới đúng..làm sao có thể”, nàng lo lắng không yên, chỉ mong Cao Duệ không tự chui đầu vào lưới.

“Bởi vì hận mới không thể không đến, bởi vì yêu mà sinh hận, bởi vì hận khắc sâu trong yêu cho nên so với yêu bình thường còn sâu đậm hơn”

” nhưng hấn hấn là sẽ không...”

“cái gì là hấn là? Cái gì lại là không nên? Đừng quên, người tính sai một lần, tình yêu, hấn sẽ làm thế nào là do hấn quyết định, không phải người cũng không phải ta”

Nàng ngẩn ngơ, tâm tư đã bình tĩnh giờ lại gợn sóng, dùng phương thức kịch liệt như vậy tưởng đã cắt đứt khúc mắc giữa nàng và hấn, nhưng lại là làm hại hấn sao?

Nhớ tới vẻ mặt kinh hãi, thất hồn của hấn ngày đó, tâm nàng lại đau.

Lúc này bên ngoài vang lên những tiếng la lớn, tựa hồ như có gì đó đang gây rối, nhân lực nơi đây đều đã xuất động.

“hấn đến đây.” Tòng Dung cười nói.

Nàng thay đổi sắc mặt, hoắc mắt đứng lên, bất an nhìn ra ngoài cửa sổ đại lao.

Tên ngọc kia, vì sao không hiểu nỗi khổ tâm của nàng.

” tốt lắm, người cũng nên xuất trưởng, Ngọc hoàng hạ lệnh, chuyện thu phục Cao Duệ vẫn phải do người thu thập tàn cục, đây là cơ hội để người đơai công chuộc tội”, Tòng Dung liếc nàng một cái, mở cửa đại lao ra.

” ta?” nàng kinh lảng tròng hấn.

“lần này đừng lại thất thủ, Bàn Nhược.” hấn mỉm cười.

“Người ra tay là đủ, vì có gì cứ phải ép buộc ta cùng hấn quyết đấu?”

” dù sao ngươi cũng trốn không xong, muốn cho hắc chết tâm không bằng dứt khoát một chút, chuyện này đối với hắc và ngươi đều tốt”, hắc khuyên nhủ.

Nàng trừng hắc, lạnh lùng nói ” ta cảm thấy tứ thú so với ngươi còn có tính người hơn..”

” có lẽ vậy” hắc không chịu ảnh hưởng.

“Thật hi vọng ngày nào có thể nhìn thấy ngươi khổ sở vì tình, Tông Dung, ngươi vô tâm, vô tình lâu quá rồi, lâu đến mức đã quên ngươi cũng là con người”. Nàng lạnh lùng liếc hắc một cái.

Hắc nhướng mi, cười mà không nói.

Bàn Nhược hít một hơi, nặng nề bước ra khỏi đại lao, trận đánh này ngay từ đầu bỏ chạy không được, trốn cũng không thoát khỏi nhiệm vụ, nàng đành phải chuẩn bị tâm lý lưỡng bại câu thương...

Cao Duệ trừng mắt nhìn nữ tử đang ngồi trên cao điều binh khiển tướng, ngực chấn động mạnh.

Tuy rằng tướng mạo bất đồng, nhưng vẻ mặt kia, tư thái kia, hơi thở kia...như thế nào cũng không đối được, chỉ cần nghe nhịp tim hắc cũng có thể xác định nàng chính là Vệ Tướng Như mà hắc muốn tìm.

Nàng đã cướp đi tâm của hắc, tình yêu của hắc, nghĩ rằng nàng biến mất ở nhân gian thì mọi chuyện cũng chấm dứt sao?

Không, hắc sẽ không bỏ qua như vậy, nàng còn thiếu hắc một lời giải thích, một cái công đạo.

Cho nên hắc không màng nguy hiểm mà trở lại nơi này, trở lại địa phương mà hắc thống hận nhất, chỉ vì nàng.

Nhưng hắc không thể ngờ, hắc bất chấp tính mạng đi tìm người mà giờ phút này người đang chỉ huy lực lượng thiên binh thiên tướng hùng hậu để vây bắt hắc, đối phó hắc...lại là nàng.

“Vệ Tướng Như, ta là tới tìm ngươi, ngươi mau xuống đây” hắc hướng nàng cao giọng rống to.

“làm càn, chỉ khuyến khích ngươi lại dám vô lễ với Bàn Nhược đại nhân”, vài tên thị vệ giờ cao trường thương, cao giọng mắng.

Hắc nhắc chân trước lên, phóng ra, đem toàn bộ nhóm thị vệ này đánh ngã.

” xuống đây, chuyện của chúng ta đừng làm liên lụy người khác, ta muốn chỉ có ngươi, xuống đây”, hắc lại hét lên.

Bàn Nhược cúi đầu nhìn hắc, trở lại tiên giới, hắc chỉ có thể hiện ra nguyên hình, da lông đen bóng như đêm tối, tứ chi kiên định, hướng các tiên nhân tự cho là cao cao tại thượng mà khiêu khích.

Nhớ tới chuyện nàng cùng hắc ở nhân gian, trong lòng sóng tình cuộn cuộn trào dâng.

Có thất tình lục dục thì mới xem là con người chân chính, yêu, hận, sân, si của Cao Duệ trong này có mấy ai hiểu được?

Nàng nếu không đi thế gian sẽ không biết đến loại tâm tình này, sẽ không biết yêu chân chính là thế nào...

Nhưng nơi này chung quy cũng do một đám tự cho là thanh cao chưởng quản, Cao Duệ một thân tìm đến, chắc chắn sẽ không được tự do, trừ phi...

Hắc nhớ lại bản chất thật của mình, nhớ tới hết thảy.

Nàng trong lòng vừa động, nhanh tức tề mi, ứng lời khiêu chiến mà nhẹ nhàng cước bộ, hướng hắc đi đến.

“đại nhân...” bọn thị vệ lo lắng hộ nàng.

Nàng giơ tay lên, ra lệnh cho bọn họ rồi một mình đi đến trước mặt Cao Duệ, nhìn hắc.

“Nơi này không có người tên Vệ Tướng Như, Cao Duệ”

“Đừng có dối gạt nữa, Vệ Tướng Như, cho dù ngươi biến thành Bàn Nhược hay bất luận kẻ nào, ta cũng nhận ra ngươi”, hắc nhìn khuôn mặt thanh tú lạnh lùng của nữ nhân trước mặt không chớp mắt, cho dù

bên ngoài nàng thay đổi, nhưng trong mắt hần, nàng vẫn là Vệ Tướng Như luôn làm cho hần tức giận cũng chính là người đã chiếm lĩnh trái tim hần.

” thì tính sao? Cho dù người nhận ra ta, ta cũng không phải là Vệ Tướng Như mà ở đây ta là Tả Phụ Bàn Nhược, phụng mệnh Ngọc Hoàng bắt người”, nàng trầm giọng nói.

“Thay đổi thật nhanh, chẳng lẽ người trở lại làm Bàn Nhược thì liền quên hết những chuyện đã xảy ra ở nhân gian sao?”, hần cảm môi, trừng nàng.

“Đúng, ta cái gì cũng không nhớ”, nàng mặt không chút thay đổi nói.

” người...” hần lâm vào chán nản, cố tin rằng nàng thực sự đã quên hết mọi chuyện.

“Người thực ngu ngốc, biết rõ trở về là sẽ trốn không thoát, cứ nhiên còn tự động đưa đến cửa”, nàng giễu cợt.

“Đúng, là ta ngốc, bởi vì ta tin người lúc ấy nói dối, ta không tin người cho tới bây giờ không yêu ta, ta muốn nghe người chính miệng nói lại lần nữa...”, hần bướng bỉnh nói.

“Muốn ta nói mấy trăm ngàn lần đều được, ta không thương người, cho tới bây giờ cũng chưa từng yêu người, nghe rõ rồi chứ?”, nàng gần từng tiếng.

” không có khả năng!” hần thật hận bộ dáng của nàng lúc này.

“Người thực sự rất buồn cười, người cho rằng ta đường đường là một Tả Phụ lại đi yêu thương xuẩn thú như người sao?”, nàng lại lên giọng châm biếm.

Hần chấn động, đôi đồng tử màu hổ phách vì phần nộ mà co rút, lập tức lạnh giọng phản bác ” ta không phải xuẩn thú”

” không phải sao? Nhìn bộ dáng này của người, giống như là đang hướng ai đó để thuận phục, cho dù gáy giờ cao đến đâu, khí thế kiêu ngạo đến đâu thì chung quy lại cũng là khuyển”, giọng nói của nàng lộ vẻ khinh miệt.

“Người...”, khẩu khí lạnh như băng của nàng cũng làm băng giá trái tim hần.

” hừ, thực ngu muội, bất quá là cho chút ngon ngọt, liền nghĩ đến được sủng ái, còn tự ý chạy đến đây, quả là súc sinh, ngay cả cẩu tinh cũng còn giữ lại...”, nàng cười lạnh.

Cao Duệ sắc mặt thay đổi, hần mạo hiểm tới đây, không phải muốn nghe này đó, không phải đến..... Làm cho nàng nhục nhã.

“Vốn định thả cho người một con đường sống, người lại quay trở về nhà gia, vậy thì ta sẽ thành toàn cho người”, nàng không chút lưu tình, hướng bọn thị vệ hô to ” người đâu, dùng kim cương tác”

Mười mấy tên thị vệ lập tức dùng kim cương tác vây quanh hần.

Hần kinh sợ nhìn tiểu đao lợi hại được bệnh thành vông tác, trong đầu lại nhớ đến tình cảnh bị giam trước kia, ngọn lửa phần hận bùng cháy như thiêu đốt toàn thân, cũng đem niềm hi vọng trong lòng đốt cháy sạch sẽ.

Thì ra hết thảy đều do hần tự mình đa tình, dùng vông tác chuyên đối phó với dã thú tàn bạo để đối phó hần thì đủ để cho thấy nữ nhân này không thương hần.

Vì muốn truy bắt hần, nàng có thể đùa giỡn tình cảm cùng tự tôn của hần, vậy còn cho mình là tiên nhân thanh cao, trong lòng rốt cuộc có biết phân biệt thị phi, thiện ác?

” Vệ Tướng Như, ta muốn giết người –”

Hần tức giận đến mãnh liệt, hung tính bộc phát, không để ý sống chết mà nhắm về phía vông tác trên tay thị vệ, điên cuồng cắn xé.

“Oa”, bọn thị vệ bị cắn đến bong da tróc thịt, cả người đầy máu, sợ tới mức kêu la liên tục.

Thân thể hần cũng bị trúng nhiều vết thương, Bàn Nhược nhìn thấy đau lòng không nói nên lời.

Bọn thị vệ bị trúng đòn của hắn mà liên tục ngã xuống, kim cương văng tạc đã lộ ra sơ hở, hắn thừa cơ lướt qua, lao thẳng tới chỗ Bàn Nhược.

” Bàn Nhược đại nhân, cẩn thận!” bọn thị vệ vội vàng tiến lên bảo hộ.

Nhưng dù bị thương, Cao Duệ vẫn nhanh nhẹn, dũng mãnh như cũ, hắn dùng một chân hất trường thương đang tấn công hắn ra xa, một đám thị vệ té nhào xuống, sau đó một bước nhảy tới bên Bàn Nhược.

Nhìn thấy hắn sẽ đả thương nàng, ngũ điều nhu lửa đỏ đột nhiên từ bốn phương tám hướng ủa tới, quần quanh cổ và tứ chi của hắn, làm hắn đau đến la thành tiếng, toàn thân rơi xuống đất.

“A”, ngũ điều vẫn thiêu đốt tứ chi hắn.

Bàn Nhược trong lòng đau đớn nhưng thần sắc vẫn là cứng rắn, vô tình, nàng đi đến trước mặt hắn, ngồi xuống bên cạnh hắn, nói ” rất đau phải không? người cho rằng súc sinh như người có thể đụng đến ta sao?”

” cảm ơn! Ta không phải súc sinh! Không cho phép gọi ta như vậy”, hắn nhe răng trợn mắt với nàng, trong mắt tràn ngập hận ý.

“Ai nha, rõ ràng chỉ là xuẩn cầu, còn không chấp nhận”, nàng cười lạnh

” người cảm miệng cho ta!” hắn hoắc mắt vọt lên rống to.

Nàng không chút nào sợ hãi, vẫn ở yên một chỗ như là biết rằng hắn không thể nào chạm vào nàng được.

” hừ, xuẩn cầu, ta nghĩ người vẫn nên ngoan ngoãn quay trở về nhà giam của Tông Dung, lại tu hành một lần nữa đi”, nàng lại châm chọc, khiêu khích.

“Ta có chết cũng không quay về nhà giam lần nữa, bởi vì ta căn bản không phải dã thú, ta vốn là người”, hắn kêu lên, nói được một nửa lại ngạt nhiên, dừng lại.

Đúng vậy, hắn vốn là người, vì sao lại bị biến thành thú? Vì sao lại cam chịu kiếp sống tạm bợ này? vì sao?

“Người là người? vậy thì người là loại người nào? là ai?”, nàng chất vấn, thúc giục.

” ta là.....” hắn trợn to hai mắt, trong cơ thể có một đoạn trí nhớ không muốn đối mặt dường như đang từ từ sống dậy.

” nói cho ta biết, người là ai?” nàng khuynh hướng hắn, lại nói.

” ta..... Ta là...”, trí nhớ của hắn đã được giải phóng, quá khứ nhanh chóng hiện lên.

” nói a! Nói ra thân phận của người!” nàng vội vàng la lớn

Hắn trừng mắt nàng, trong đầu linh quang chợt lóe

“Ta là ngự tiền nhất phẩm đối đao hộ vệ của Ngọc Hoàng”, hắn nói xong cũng ngạc nhiên ngây người.

Nàng nở nụ cười.

“Đúng, đúng vậy, người đúng là ngự tiền nhất phẩm đối đao hộ vệ của Ngọc Hoàng, là tổng quản cấm vệ quân của thiên đình, là thủ lĩnh của thị vệ a”, nàng đưa tay vuốt mặt hắn.

Hắn là... Tổng quản cấm vệ quân?

lời của nàng giống như chìa khóa mở ra tầng tầng lớp lớp cánh cửa bí mật đã khóa chặt trí nhớ của hắn, hết thảy đều được mở ra.

Thân thể hắn bắt đầu phát run run, bộ da lông màu đen bắt đầu bong ra từng mảng, thân hình khuyển cũng biến chuyển, giống như đang bị ai phạt mà quỳ gối, không hề, hắn thẳng lưng đứng lên, khôi phục lại bộ dáng đã bị giam cầm ngàn năm...

Bàn Nhược nhìn thấy cảnh này, trong lòng tràn đầy vui sướng, Cao Duệ bị nguyên rửa biến thành khuyển nay vì khôi phục trí nhớ mà rốt cuộc đã được tự do.

” chúc mừng người, Cao Duệ.” nàng cố nén trụ rung động, nhẹ giọng nói.

Cao Duệ kinh ngạc nhìn nàng, hiểu được, nàng lúc trước ác ngôn tất cả đều là vì kích hấn, tất cả đều là..... Vì hấn.....

Bốn phía một mảnh tĩnh lặng, tất cả mọi người còn đang kinh ngạc thì một mũi tên đã vô thanh vô tức xuất hiện, bắn trúng ngực của Bàn Nhược

” ách....” nàng cả người chấn động, quơ quơ.

” Bàn Nhược!” Cao Duệ sắc mặt đại biến, kinh kêu ôm lấy nàng.

“Phản đồ lớn mật, Bàn Nhược, ngươi dám vi phạm luật lệ thiên đình, Ngọc Hoàng hạ lệnh giết không tha”, một giọng nói trầm thấp đầy khiêu trách từ xa vọng tới, như tiếng sấm nổ bên tai mọi người.

Tất cả đều hoảng sợ ngẩng đầu chỉ thấy một nam tử thân hình cường tráng đang cỡi gió mà đến, tay cầm trường cung, vẻ mặt nghiêm khắc.

‘Hữu Bất đại nhân’, bọn thị vệ đồng loạt hô to.

Cao Duệ trừng mắt nhìn Hữu Bất Bình Thường, tức giận nói ” nàng là đồng liêu của ngươi, ngươi lại hạ độc thủ như thế...”

“Có tội, phải phạt, nàng cố tình trái lệnh Ngọc Hoàng, làm cho ngươi thanh tỉnh, quả thật tội không thể tha”, khuôn mặt của Bình Thường vẫn lạnh lùng, không chút biểu tình.

“Ngươi là cái đồ bảo thủ”, Cao Duệ tức giận đến nổi đầy gân xanh, nhin không được chửi ầm lên.

” ngươi cũng trốn không thoát, Cao Duệ, hai người các ngươi đều phải chết”, Bình Thường không chút khoan dung giơ tay ra hiệu cho các cung tiễn phía sau ” vạn tiễn xuyên tâm”

“Dạ”

Mười mấy cung thủ đồng thanh hô to, rồi hướng Bàn Nhược và Cao Duệ ra tay.

Bàn Nhược thấy thế, vội vàng đẩy ra Cao Duệ, hô to: “đi mau -”

Nhưng Cao Duệ chẳng những không đi, ngược lại còn ôm nàng vào lòng, dùng thân mình che tên cho nàng.

Hơn mười mũi tên đều cắm trên lưng Cao Duệ, làm hấn giống như con nhím...

” không -” Bàn Nhược ở trong lòng hấn trừng mắt, hô to.

Cao Duệ không nhúc nhích, chỉ nhìn nàng, run run khẽ nói ” ta sẽ không...để cho ngươi ở trước mặt ta..lại chết lần nữa”

” ngươi..... Này đứa ngốc! Thật vất vả hồi phục hình người, vì sao còn muốn làm loại chuyện ngu ngốc này”, nước mắt bất tri bất giác ướt đầm hai má nàng.

“Nếu mất đi ngươi..ta thà rằng...vĩnh viễn không cần trở về hình người...thà rằng chết...”, khí lực của hấn sắp hết, mặt trắng bệch.

Nhưng Bình Thường còn không buông tha bọn họ, lại lần nữa ra lệnh ” bắn tên”

Lại một loạt tên bay tới, Bàn Nhược gượng cười, thâm tình nói ” phải chết, vậy thì cùng nhau chết”

Nói xong, nàng đột nhiên xoay người, dùng thân hình mảnh khảnh của mình che cho Cao Duệ.

” Bàn Nhược...” Cao Duệ kinh kêu, nhưng cũng đành bất lực nhìn tên đâm thẳng lưng nàng.

Cảm giác đau đớn toàn thân đến không nói nên lời, nhưng nàng không một chút khổ sở, bởi vì, chết trong lòng người mình yêu thì còn có gì so sánh bằng?

Nàng, không oán không hối hận.

Mềm mại ngã vào lòng Cao Duệ, mỉm cười nhắm mắt lại.

Cao Duệ cũng không màng đến sống chết, chỉ gắt gao ôm chặt nữ nhân mà hấn yêu, khi cơ thể nàng còn sót lại chút nhiệt độ liền nuốt xuống một hơi cuối cùng.

Một màn này làm kinh tâm động phách những người có mặt, cảm động, các cung thủ cũng buông lỏng tay, lẳng lặng đứng yên một bên.

“Tách bọn họ ra, đều tự xử trí”, Bình Thường điềm nhiên nói.

Nhưng hần mới nói ra, một con hỏa phượng hoàng bỗng từ trên cao bay xuống, bay đến bên cạnh Cao Duệ và Bàn Nhược, vươn cánh lên, thân thể bọn họ nháy mắt bốc lửa...

” người! đã phượng người lại dám tới đây?”, Bình Thường tức giận nói.

Phượng hoàng khiêu khích bay về phía hần, sau đó một cái toàn thân, lại lao xuống tầng mây.

“đừng trốn.” Bình Thường mang trường cung đuổi theo.

Mọi người bị náo loạn mà phân tâm, cho đến khi hoàn hồn thì đã không thấy Cao Duệ và Bàn Nhược đâu, ngay cả trận lửa kia cũng không thấy đâu.

Nhưng vào lúc này, Tòng Dung đang ngắm sen bên trong động phủ, nhìn hai hạt châu gắn gao tương liên với nhau như hai điểm hào quang mong manh trên lòng bàn tay, cảm thán nói ” được xuất bản gian, tình ra sao vật, trực giáo nhân sinh tử tương hứa..... Các người thế nào, liền đầu thai chuyển thế đi làm phàm nhân, hảo hảo mà luyện ái đi”

Dứt lời, hần liền tách hai hạt châu ra, một cái thả hướng đông, một cái thả hướng tây, để mặc chúng rơi xuống hồng trần.

Tình duyên chưa xong, vậy lại tục tiền duyên, nếu thật sự hữu tình, bọn họ sẽ lại gặp nhau.

Nhất định sẽ lại gặp nhau.....

11. Chương 11

Nhân gian

Cao Duệ nhắm mi, tức giận nhìn nữ nhân trước mắt: mang mắt kính, không chút tư sắc lại ăn mặc lôi thôi, tùy tiện, đầu tóc rối bù...tức giận đến mức tóc dường như muốn dựng đứng lên.

“Vệ tiểu thư, nếu ta nhớ không lầm, ta đã nói chúng ta ra sân bay đón khách, người chẳng những đến muộn còn ăn mặc cầu thả, thậm chí...người còn dẫn theo chó của người đến đây là sao?”, hần tức giận la hét.

Vì đón tiếp một vị khách lớn từ Nam Mỹ đến, hần đã lệnh cho thư ký tìm một phiên dịch giỏi để phụ trách tiếp đãi vị khách này trong một tuần, không nghĩ tới chuyên gia phiên dịch theo lời thư ký nói lại có bộ dáng như thế.

Bộ dáng như thế nào còn chưa tính, tốt xấu gì cũng phải có ý thức trách nhiệm và xử sự của một phiên dịch chuyên nghiệp, còn có điểm để mà thưởng thức.

Thế nhưng đã hẹn gặp nhau lúc chính giờ, vị tiểu thư này lại đến muộn hơn một tiếng đồng hồ.

Áo cô ta mặc còn chó in hình chuột Mickey, hần cam đoan đó chính là áo ngủ.

Còn chưa hết, nàng thế nhưng còn dắt theo một con chó Dublin màu đen.

Thật sự là quá đáng, làm như người này vừa tỉnh ngủ dắt chó đi dạo thì nhớ ra có hẹn với hần.

” a, thật sự là phi thường có lỗi, Cao tiên sinh, ta đã quên hôm nay có hẹn với người, tình nguyện đưa tiểu cầu đến công viên đi dạo, mới đột nhiên nhớ ra người đang đợi ta, ta lại không mang theo di động, sợ không kịp giờ nên lập tức chạy đến đây luôn”, Vệ Tướng Như vội vàng giải thích.

Quả nhiên là hần đã đoán đúng.

Hần trở mặt không nói nên lời, hoàn toàn đã bị đánh bại.

Nữ nhân này thật không có đầu óc...

“Ta...trên xe có quần áo có thể thay đổi, xin chờ ta một chút..”, nàng lại vội vàng nói

“Không cần, ta nghĩ một mình ta đi sân bay cũng được”, hấn liếc mắt xem thường, gáy đột nhiên co rút đau đớn.

“Nhưng vị khách của người chỉ biết nói nhơ nha văn, ta sao có thể đi về?”, nàng bất an nói.

“Nhìn bộ dạng người thế này...”, hấn dùng ánh mắt không tín nhiệm cao thấp đánh giá nàng, lại nói “ta vẫn cho rằng một mình ta đi tiếp có vẻ tốt hơn”

Nói giỡn sao, cho nàng đi cùng, khẳng định là vụ làm ăn của hấn sẽ thất bại hai trăm phần trăm.

” nhưng là.....”

” người trở về đi! Ta không nghĩ sẽ thuê người nữa, nhìn bề ngoài của người ta tin rằng năng lực chuyên nghiệp của người chưa đạt tiêu chuẩn của ta, nếu để người đi tiếp khách cùng ta, nói không chừng là thành sự thì không mà thất bại thì có thừa”, hấn không khách khí hừ lạnh.

Nàng không nghĩ tới hấn sẽ nói khó nghe như vậy, ngầy ngẩn cả người.

Nam nhân một thân tây trang chỉnh tề này thật đúng là nghiêm khắc, hung hãn...

Nàng thầm nghĩ, nhện không được quay đầu nhìn xem đôi mắt màu hổ phách của Dubin, không ngờ lại giống y như màu mắt của hấn.

“Tránh ra, đừng cản trở làm mất thời gian của ta”, hấn đẩy nàng ra, tính bước lên xe.

Không ngờ, tay hấn vừa đụng đến nàng, khuyến Dubin kia đột nhiên hừ nhẹ một tiếng, nhào tới chỗ hấn.

“Oa”, hấn không kịp né tránh, cả người ngã xuống đất.

” Hổ Phách! Không thể!” Vệ Tướng Như kinh hô, kéo Dubin lại nhưng nó lại nghịch ngợm vùng lên một cái, làm cho nàng không có trọng tâm liền ngã lên người Cao Duệ.

” a!”

Hai người đồng thời kêu lên, mặt đối mặt, té trên mặt đất.

Cùng lúc đó bọn họ cũng ngẩn người ra, cảm thấy đối phương rất quen thuộc, cảm thấy trong quá khứ dường như ở một nơi nào đó, bọn họ cũng đã từng ôm nhau thắm thiết...

Nàng chậm rãi ngẩng đầu, nhìn hấn, hấn cũng thất thần nhìn nàng, hai người, hai trái tim, lại cùng một rung động, một nhịp đập

“gâu”

Một tiếng chó sủa làm hai người bừng tỉnh, Vệ Tướng Như xấu hổ dời ánh mắt đi, tay chân luống cuống từ trên người hấn đứng dậy

” thực xin lỗi, Hổ Phách của ta không cố ý, người không sao chứ?”, nàng mặt đỏ hồng, giải thích.

Hấn nhìn khuôn mặt đỏ bừng của nàng, tâm đột nhiên co rút, hô hấp rối loạn.

Sao lại thế này? Hấn là không phải bị bệnh? Cư nhiên đối với loại nữ nhân này cũng có cảm giác?

Kinh sợ, hấn vội đứng dậy, cố ý chỉnh sửa quần áo để điều chỉnh hơi thở, âm thầm nhíu mày.

“quên đi, ta nhận thức, người đi đi!” hấn tức giận nói, thầm nghĩ nhanh chút rời khỏi nữ nhân này.

” chờ một chút, Cao tiên sinh, Đa Minh Ca tiên sinh không phải là người có tính tình tốt, hơn nữa hấn chỉ nói tiếng Bồ, e rằng người không ứng phó được”, nàng bỗng nhiên giữ chặt hấn nói

“Người làm sao biết được thông tin của khách? ai nói cho người?”, hấn kinh ngạc xoay người.

“Là thư ký của người cung cấp thông tin cho ta, ta đã có xem qua một chút...”, nàng mỉm cười.

“Người làm sao biết được tính cách của hấn?”, Cao Duệ ngạc nhiên hỏi.

“Ta ở Brazil du học từng gặp hấn một lần, coi như là cũng có quen biết, theo quan sát của ta, Đa Minh Ca tiên sinh hơi khó chơi nga”, nàng hàm ý cười sâu sắc.

Là do ánh mặt trời tác động sao?nếu không sao hẳn lại cảm thấy nụ cười của nàng thật...mê người?

Hắn có chút thất thần

Hắn mê huyền diệu điểm thần.

“Người..thật sự có quen biết hắn?”, hắn bắt buộc mình phải chú ý vào lời nói của nàng.

” ần.”

“Vậy ý người nói, tốt hơn hết là nên cho người đi cùng?”

” đúng vậy.”

Hắn trầm ngâm trong chốc lát, cân nhắc sự lợi hại, một lúc sau mới không cam tâm nói ” được rồi, bây giờ mà tìm một phiên dịch khác thì đã quá muộn, vậy người lên xe của ta đi, đi cùng nhau cho nhanh”

” thật tốt quá, Hồ Phách....” nàng quay đầu kêu Dubin.

“Không, nó thì không được, xe của ta không chở động vật, người nghĩ biện pháp đi”, hắn lập tức ngăn cản.

” nhưng là....”

” không có nhưng là.” hắn quả quyết nói.

“Đa Minh Ca tiên sinh thật sự rất thích chó...”, nàng ôn nhu nói.

Hắn nhướng mày nhìn nàng

“Nhất là giống chó Dubin”, nàng cười, bổ sung thêm.

Hai mắt hắn lại trừng lớn hơn.

Nàng nhìn bộ dáng của hắn mà âm thầm cười trong lòng.

Thực đáng chết! Hắn thầm rửa trong lòng, cảm thấy mình từ lúc gặp gỡ Vệ Tướng Như này liền không chiếm được một chút thượng phong.

“Cả hai cùng lên xe”, cuối cùng hắn đành phải thỏa hiệp.

“Đạ”, nàng cười, gạt đầu với hắn, dẫn Hồ Phách lên xe, nàng còn đến xe của nàng lấy theo một bộ quần áo rồi vội vàng ngồi phía trước xe.

Hắn ổn định cảm xúc, khởi động xe, cho xe chạy.

“Chó của người không được chảy nước miếng làm dơ ghế”, hắn dặn dò.

“Đạ”

” không cho phép nó đại tiểu tiện.”

“Đạ”

” lại càng không chuẩn âm ỹ ta....”

“Gâu”, Hồ Phách lên tiếng kháng nghị.

” kêu nó im lặng!” hắn tức giận nhấn mạnh ga.

“gâu”, Hồ Phách tựa như muốn làm trái ý hắn

“Câm miệng, con chó ngu ngốc “, hắn rống to.

” phốc...” nàng nhin không được cười ra tiếng.

“người cười cái gì?” hắn quay đầu liếc nàng một cái, hình như là bị trúng tà, nếu không sao lại cảm thấy nàng cười rộ lên rất đẹp?

” hồ phách thích người.” nàng nhìn hắn.

” phải không? Thay ta cảm ơn nó.” hấn chằm chọc khẽ cằm môi.

” a....” nàng che miệng cười to, nghĩ rằng, có lẽ không chỉ Hồ Phách, ngay cả chủ nhân của Hồ Phách có khả năng cũng sẽ thích hấn.

Nói không chừng nha.

Tình yêu có ai biết trước hay lý giải như thế nào đâu?

HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kieu-khuyen>